

DE STER

90STE JAARGANG NUMMER 1 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN JANUARI 1990

Verslag van de 159ste oktoberconferentie
van De Kerk van Jezus Christus van
de Heiligen der Laatste Dagen

Januari 1990
90ste jaargang
Nummer 1

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Francis M. Gibbons,
Jeffrey R. Holland

Redacteur: Rex D. Pinegar

Director of Church Magazines: Thomas L. Peterson

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: Ann Laemmlen
Assistent-redacteur De Kinderen: DeAnne Walker
Art-director: M. Masato Kawasaki
Vormgeving: Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden
Assistent: M. P. Jongkees
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1549,
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72 71 03 34

© 1990 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year. \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 30,00

België: Bfr. 520,00

USA/Canada: US \$ 10,00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenwaarde van f 32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PBMA 9001 DU

DE STER

Officiële Nederlandse uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publikatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften 'Ensign', 'New Era' en 'Friend'.

Verslag van de 159ste oktoberconferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Amado, Carlos, 27
Ashton, Marvin J., 33
Backman, Robert L., 36
Banks, Benjamin B., 38
Ballard, M. Russell, 31
Benson, Ezra Taft, 3
Brown, Victor L., 70
Christensen, Joe J., 40
Eyring, Henry B., 10
Faust, James E., 7
Doxey, Joanne B., 82
Grassli, Michaelene P., 85
Haight, David B., 55
Hansen, W. Eugene, 21
Hinckley, Gordon B., 17,
45, 52, 79, 87

Holland, Jeffrey R., 23
Hunter, Howard W., 15
Jack, Elaine L., 80
Jensen, Marlin K., 25
Kay, F. Arthur, 74
Larsen, Dean L., 57
Malan, Jayne B., 72
Maxwell, Neal A., 76
Monson, Thomas S., 42, 62
Nelson, Russell M., 18
Oaks, Dallin H., 59
Packer, Boyd K., 13
Perry, L. Tom, 65
Scott, Richard G., 28
Sonnenberg, John, 75
Wirthlin, Joseph B., 67

Verdere deelneming: In de zaterdagmorgenbijeenkomst werden de gebeden uitgesproken door ouderling Theodora M. Burton en ouderling Jack H. Gosling; in de zaterdagmiddagbijeenkomst door ouderling Jacob de Jager en ouderling Helio R. Camargo; in de priesterschapsbijeenkomst door ouderling Robert E. Wells en ouderling Spencer J. Conley; in de zondagmorgenbijeenkomst door ouderling Derek A. Cuthbert en ouderling F. Melvin Hammond; en in de zondagmiddagbijeenkomst door ouderling Rex C. Reeve en ouderling Malcolm S. Jeppsen.

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 159ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenbijeekomst

- 3 Tot de ouderen in de kerk, *President Ezra Taft Benson*
7 Voortdurende openbaring, *Ouderling James E. Faust*
10 Gedenken en danken, *Bisschop Henry B. Eyring*
13 Openbaring in een veranderende wereld, *Ouderling Boyd K. Packer*
15 De gouden draad van de keuzevrijheid, *President Howard W. Hunter*

Zaterdagmiddagbijeekomst

- 17 Steunverlening aan de algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk, *President Gordon B. Hinckley*
18 De waarde van de vrouw is oneindig groot, *Ouderling Russell M. Nelson*
21 Liefde, *Ouderling W. Eugene Hansen*
23 Hij heeft de zijnen liefgehad tot het einde, *Ouderling Jeffrey R. Holland*
25 Het oog alleen op de ere Gods, *Ouderling Marlin K. Jensen*
27 Tegenslag doorstaan, *Ouderling Carlos H. Amado*
28 Antwoord op gebed leren herkennen, *Ouderling Richard G. Scott*
31 Plichten, beloningen en risico's, *Ouderling M. Russell Ballard*

Priesterschapsbijeekomst

- 33 Wij houden dapper en moedig stand, *Ouderling Marvyn J. Ashton*
36 Kuisheid: de bron van ware mannelijkheid, *Ouderling Robert L. Backman*
38 Het belang van voorbereiding, *Ouderling Benjamin B. Banks*
40 Goede herinneringen zijn een zegen, *Ouderling Joe J. Christensen*
42 Het gaat om de bediening, *President Thomas S. Monson*
45 De drugplaag, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeekomst

- 52 Een banier voor het volk, *President Gordon B. Hinckley*
55 Het avondmaal – en het offer, *Ouderling David B. Haight*
57 Onze geestelijke klok opwinden, *Ouderling Dean L. Larsen*
59 Hedendaagse pioniers, *Ouderling Dallin H. Oaks*
62 Vensters, *President Thomas S. Monson*

Zondagmiddagbijeekomst

- 65 De vreedzame volgelingen van Christus, *Ouderling L. Tom Perry*
67 Uw marathon lopen, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
70 Een leven lang leren, *Ouderling Victor L. Brown*
72 De zomer van de lammetjes, *Jayne B. Malan*

- 74 Blijf trouw aan het geloof, *Ouderling F. Arthur Kay*
75 Kijk naar de Heiland, *Ouderling John Sonnenberg*
76 Mor niet, *Ouderling Neal A. Maxwell*
79 Ter ere van God, *President Gordon B. Hinckley*

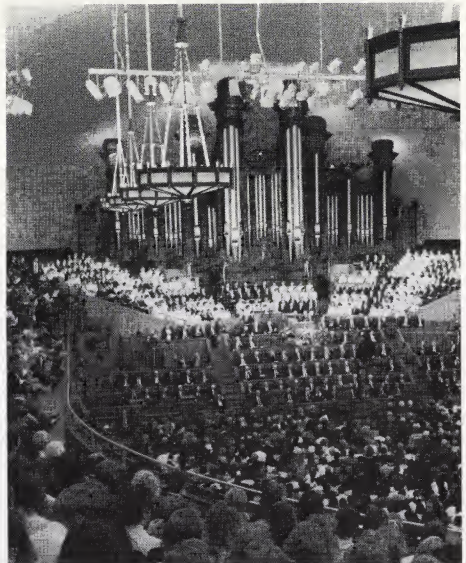
Algemene zustersvergadering

- 80 De identiteit van een jonge vrouw, *Elaine L. Jack*
82 Gedenk hem, *Zuster Joanne B. Doxey*
85 Volg Hem, *Zuster Michaelene P. Grassli*
87 Verwezenlijk uw goddelijk potentieel, *President Gordon B. Hinckley*

- 48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag voor kinderen van de algemene conferentie op 30 september en 1 oktober 1989

- 91 Ze hebben het ook tegen ons
92 Kerknieuws
96 Index DE STER vor 1989

De foto's in dit nummer zijn verzorgd door de afdeling fotografie van Audiovisual Planning and Development: Jed A. Clark (supervisor), Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, met assistentie van Eldon K. Linschoten, Peggy Jellinghausen en Ann Florence.

Verslag van de 159ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken op 30 september en 1 oktober 1989 in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Ik wil me graag richten tot de ouderen in de kerk, en tot hun familie en degenen die voor hen zorgen', zei president Ezra Taft Benson in zijn toespraak waarmee hij de 159ste oktoberconferentie opende.

Hij stelde acht manieren voor waarop de ouderen het beste van hun oude dag konden maken: (1) Werk in de tempel en ga er vaak naartoe; (2) Verzamel en schrijf familiegeschiedenissen; (3) Raak betrokken bij het zendingswerk; (4) Geef leiding door een sterke familieband te smeden; (5) Aanvaard en vervul een roeping in de kerk; (6) Stel uw financiële toekomst veilig; (7) Verricht christelijk dienstbetoon; (8) Blijf lichamenlijk gezond en actief.

Tot de familieleden van de ouderen zei president Benson: 'Wij moedigen de gezinnen aan om hun bejaarde ouders en grootouders de liefde, zorg en aandacht te geven die ze verdienen. (...) Bedenk dat ouders en grootouders onze verantwoordelijkheid zijn, en wij moeten zo goed als we kunnen voor hen zorgen. (...)

Laten we ook leren om vergevingsgezind

te zijn tegenover onze ouders, die misschien fouten hebben gemaakt bij de opvoeding, maar die bijna altijd naar beste kunnen handelden', zei de president.

Tenslotte sporen wij de priesterschapsleiders van de ouderen aan om zich open te stellen voor de Geest bij het vaststellen van en voorzien in de geestelijke, lichamelijke, emotionele en financiële behoeften van de ouderen. Wij vertrouwen erop dat u bij deze belangrijke taak gebruik maakt van uw raadgevers, MP-quorumleiders, ZHV-leidsters, huisonderwijzers en huisbezoeksters, want wij moeten deze plichten zonder tegenzin of aarzelen vervullen', zei hij.

President Benson presideerde de tweedaagse conferentie. De bijeenkomsten werden geleid door president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, en president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

In de zaterdagmiddagbijeenkomst werden enkele belangrijke mutaties bekendgemaakt: ouderling Rex D. Pinegar en ouderling Carlos E. Asay werden gesteund als lid

van het Presidium der Zeventig; aan acht algemene autoriteiten uit het Eerste Quorum der Zeventig werd het emeritaat verleend; en acht algemene autoriteiten uit het Tweede Quorum der Zeventig werden eervol ontheven.

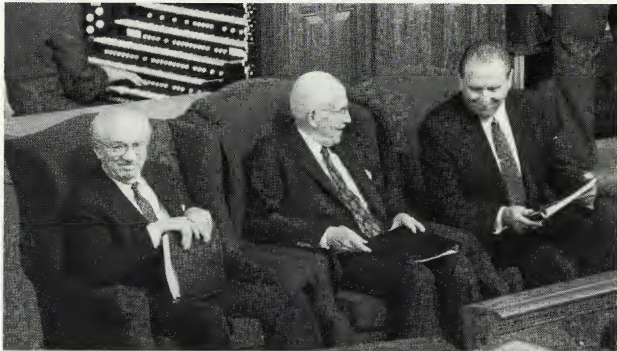
'Op de oktoberconferentie van 1978 werd een aantal algemene autoriteiten het emeritaat verleend', zei president Hinckley. 'Er werd toen ook bekendgemaakt dat er van tijd tot tijd andere algemene autoriteiten zouden volgen.

'Vandaag stellen wij voor, in verband met leeftijd en gezondheid, de volgende [broeders], met een woord van dank voor het getrouwe en doelmatige werk dat zij hebben verricht, het emeritaat te verlenen: Theodore M. Burton, Robert L. Simpson, Victor L. Brown, Paul H. Dunn, J. Thomas Fyans, Wm. Grant Bangerter, Royden G. Derrick en Rex C. Reeve.'

Daarna maakte president Hinckley bekend: 'Toen in april 1989 het Tweede Quorum der Zeventig werd opgericht, bestond dit uit leden die een roeping voor vijf jaar hadden. Wij willen daarom voorstellen de volgende broeders, met oprechte dank voor hun foegwijde werk, te ontheffen: Russell C. Taylor, Robert B. Harbertson, Devere Harris, Spencer H. Osborn, Philip T. Sonntag, John Sonnenberg, F. Arthur Kay, Keith W. Wilcox.'

De ouderlingen Hugh W. Pinnock, Derek A. Cuthbert en Ted E. Brewerton werden gesteund als algemeen presidium van de zondagsschool. De ouderlingen Jeffrey R. Holland en Monte J. Brough werden gesteund als raadgever van de algemeen president van de jonge-mannen, Vaughn J. Featherstone.

De conferentiebijeenkomsten werden per satelliet naar vele delen van de wereld uitgezonden, en konden naast het Engels in vijftien talen worden gevolgd. In die gebieden waar geen satellietuitzendingen worden ontvangen, zullen er videobanden van de conferentie verspreid worden. □

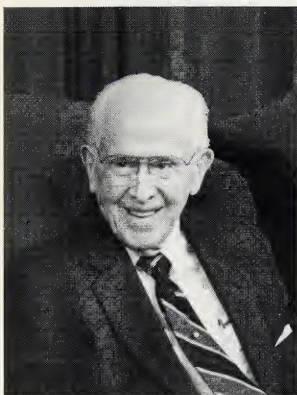

Het Eerste Presidium, van links naar rechts: eerste raadgever president Gordon B. Hinckley, president Ezra Taft Benson, en tweede raadgever president Thomas S. Monson.

Tot de ouderen in de kerk

President Ezra Taft Benson

'U heeft zoveel om voor te leven. Mogen deze gouden jaren uw allerbeste jaren zijn; leef ten volle, heb lief, en dien. En God zegene hen die in uw behoeften voorzien – uw familie, uw vrienden, en uw broeders en zusters in de kerk.'

Geliefde broeders en zusters, ik vind het heerlijk om samen met u weer een geweldig algemene conferentie van de kerk mee te maken, om uw geest en steun te voelen, en te zien hoeveel u van de Heer houdt.

Ik verheug me op de inspirerende boodschappen van de algemene autoriteiten. Ik ben zo dankbaar voor hun krachtige steun, en vooral voor de enorme hulp die ik krijg van mijn nobele raadgevers en het Quorum der Twaalf.

Tot hen, en ook tot u, wil ik zeggen dat ik diep geraakt ben door uw lieve attenties op mijn negentigste verjaardag.

In het verleden heb ik mij gericht tot de kinderen in de kerk, tot de jonge vrouwen en de jongemannen, tot de alleenstaande broeders en zusters, en tot de moeders en vaders in Israël. Vanochtend wil ik me graag richten tot de ouderen in de kerk, en tot hun

familie en degenen die voor hen zorgen.

Ik voel me nauw betrokken bij de ouderen – bij deze geweldige groep mannen en vrouwen. Ik heb het idee dat ik ze wel begrijp, want ik ben een van hen.

De Heer kent en houdt van de ouderen onder zijn volk. Dat is altijd zo geweest, en veel van de zwaarste taken heeft Hij op hun schouders gelegd. In verschillende bedelingen heeft Hij zijn volk geleid door profeten die al op gevorderde leeftijd waren. Hij heeft hun wijsheid en levenservaring nodig, de geïnspireerde leiding van hen die door de jaren heen hun trouw aan zijn evangelie hebben bewezen.

De Heer zegende Sara, zodat zij op hoge leeftijd Abrahams zoon kon baren. Koning Benjamin hield zijn grootste toespraak toen hij al heel oud was en niet lang meer zou leven. Hij was waarlijk een werktuig in de handen van de Heer; hij leidde zijn volk en stichtte vrede onder hen.

In de loop der eeuwen hebben vele andere mannen en vrouwen op hoge leeftijd grote dingen tot stand gebracht door de Heer en zijn kinderen te dienen.

Van de dertien profeten die in deze bedeling door de Heer geroepen zijn, waren er velen in de zeventig of tachtig, of zelfs ouder. Wat houdt de Heer veel van zijn kinderen die door de jaren heen zoveel gegeven hebben, en wat kent Hij hen goed!

Ouderen in de kerk, wij houden van u. Zowel in de wereld als in de kerk bent u de snelst groeiende groep.

Ons verlangen voor u is dat uw gouden jaren heerlijk en voldoeninggevend zullen zijn. Wij bidden dat u met vreugde zult kunnen terugzien op een goed leven, vol tedere momenten, en met grote verwachtingen dankzij Christus' verzoening. Wij hopen dat u de vrede zult voelen die de Heer heeft beloofd aan hen die ernaar blijven streven om zijn geboden te onderhouden en zijn voor-

beeld te volgen. Wij hopen dat u elke dag iets om handen heeft, dat u anderen kunt dienen die minder gezegend zijn dan u. Ouder betekend bijna altijd beter, want uw rijkdom aan wijsheid en ervaring blijft toenemen door anderen te dienen.

Mag ik acht manieren voorstellen om het beste van uw oude dag te maken:

1. *Werk in de tempel en ga er vaak naartoe.* Wij ouderen moeten onze energie niet alleen gebruiken om onze voorouders tot zegen te zijn, maar we moeten er ook op toezien, voorzover dat in ons vermogen ligt, dat heel ons nageslacht de verordeningen van de verhoging ontvangt in de tempel. Werk met de gezinnen, geef hen raad, en bid voor hen die zich nu nog niet willen voorbereiden.

Wij moedigen iedereen aan om zo mogelijk de tempel vaak te bezoeken en, als de gezondheid en de afstand dit toelaten, een roeping in de tempel te aanvaarden. Wij hebben u nodig bij het tempelwerk. Met het toenemend aantal tempels hebben wij steeds meer leden nodig die zich op deze dienst voorbereiden. Mijn vrouw en ik zijn er zeer dankbaar voor dat wij bijna elke week samen naar de tempel kunnen. Wat is dat een grote zegen in ons leven!

2. *Verzamel en schrijf familiegeschiedenissen.* Wij roepen u op om met grote gedrevenheid persoonlijke en familiegeschiedenissen te verzamelen en te schrijven. In veel gevallen bent u de enige die de geschiedenis kent. U draagt hun nagedachtenis in u; u kent de datums en gebeurtenissen. In sommige gevallen bent u de familiegeschiedenis. Er zijn weinig manieren waarop uw erfgoed beter bewaard blijft dan door uw geschiedenissen te verzamelen en te schrijven.

3. *Raak betrokken bij het zendingswerk.* We hebben steeds meer oudere zendelingen nodig. Wij doen een beroep op honderden echtparen om, waar de gezondheid en de financiën dit toelaten, hun leven en zaken op orde te brengen en op zending te gaan. Wat hebben wij u hard nodig in het zendingsveld! Uw manier van zendingswerk opent deuren die onze jongere zendelingen niet open krijgen.

Ik vind het fijn dat twee van mijn zusters, die weduwe zijn, samen een zending in Engeland konden vervullen. Toen ze geroepen werden, waren ze 68 en 73 jaar oud, en ze hebben 't allebei geweldig gehad.

Wat een voorbeeld is het voor het nageslacht als opa en oma op zending gaan. De meeste oudere echtparen die gaan, ervaren hun zendingswerk als versterkend en verkwikkend. Op dit gewijde pad van dienstbetoon worden velen geheiligd en voelen hoe fijn het is om de kennis van de volheid van het evangelie van Jezus Christus met anderen te delen.

Stuur ook, in het kader van het programma 'Het Boek van Mormon van gezin tot ge-

zin', exemplaren van het Boek van Mormon op zending met uw getuigenis erin.

4. *Geef leiding door een sterke familieband te smeden.* Wij sporen al onze oudere leden aan om, waar mogelijk, hun familie bij elkaar te roepen. Smeed de gezinnen tot één hecht geheel samen. Leid familiebijeenkomsten. Organiseer familieerënie's waar vriendschap en het familie-erfgoed gevoeld en geleerd kunnen worden. Sommige van mijn beste herinneringen zijn die aan onze eigen familieerënie's en -bijeenkomsten. Stel fijne familie-tradities in, die u voor eeuwig zullen samenbinden. Op die manier scheppen we binnen onze eigen familie een stukje hemel op aarde. De eeuwigheid ligt in feite in het verlengde van een goed familieleven.

5. *Aanvaard en vervul een roeping in de kerk.* Wij vertrouwen erop dat alle oudere leden die hiertoe in staat zijn, een roeping in de kerk zullen aanvaarden en die waardig vervullen. Ik vind het fijn om broeders te kennen die in de zeventig, tachtig zijn en die als bisschop of gemeentepresident werkzaam zijn. Wat hebben wij uw raad en invloed hard nodig; u heeft op het pad des levens gelopen. Het is voor ons allen belangrijk om te horen van uw successen, om te horen hoe u verdriet en teleurstelling te boven bent gekomen en er sterker door bent geworden.

In de meeste organisaties van de kerk is er voor u gelegenheid te over om dienstbaar te zijn. U heeft de tijd en de solide basis in het evangelie om een groot werk te verrichten. U gaat op veel manieren voorop in het trouwe dienstbetoon in de kerk. Wij danken u voor alles wat u heeft gedaan, en bidden dat de Heer u in staat zal stellen om meer te doen.

6. *Stel uw financiële toekomst veilig.* Wij moedigen u die toelevens naar uw pensioen en de jaren die erop volgen, aan om u met wijsheid op deze jaren voor te bereiden. Laten we geen onnodige schulden maken. Ook mannen wij tot voorzichtigheid bij borgstelling, zelfs voor familieleden, als het pensioen daardoor te zwaar belast zou worden.

Wees op hogere leeftijd zelfs nog voorzichtiger met 'snel rijk'-handeljes, een tweede hypotheek op het huis, of riskante investeringen.

Ga met overleg te werk, zodat de vrucht van jarenlange arbeid niet verloren gaat door een of meer financiële misstappen. Plan uw financiële toekomst al in een vroeg stadium; houd u dan aan het plan.

7. *Verricht christelijk dienstbetoon.* Christelijk dienstbetoon verheft. Dit wetende roepen wij al onze oudere leden op om, waar mogelijk, hun sikkels in te slaan en anderen te dienen. Dit kan deel uitmaken van het heiligingsproces. De Heer heeft beloofd dat zij die zich verliezen in de dienst van anderen, zichzelf zullen vinden. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat we 'alles in het werk

moeten stellen' om zijn oogmerken te verwezenlijken (LV 123:13).

Gemoedsrust, vreugde en zegeningen zijn het deel van hen die anderen dienen. Ja, wij moedigen iedereen aan om christelijk te dienen, maar deze dienst is vooral vreugdevol in het leven van de ouderen.

8. *Blijf lichamelijk gezond en actief.* We vinden het geweldig dat zoveel ouderen moeite doen om gezond te blijven. We zien velen die 's ochtends wandelen. Anderen hebben gymnastiek materiaal in huis. Sommigen lopen zelfs marathons, met opmerkelijk goed

resultaat. Weer anderen zwemmen om in vorm te blijven. Tot voor kort zwom ouderling Joseph Anderson, nu in zijn honderdste levensjaar, elke dag anderhalve kilometer. Dat is wat veel voor mij, maar ik maak wel elke dag een stevige, verkwikkende wandeling.

We vinden het heerlijk om te zien hoe oudere leden levenskrachtig en actief blijven! Door actief te blijven, functioneren lichaam en geest beter. Een ringpresident zei me onlangs dat een van zijn leden op zijn tachtigste verjaardag ging waterskiën.

De plaats waar de algemene conferentie zich afspeelt: de Tabernakel op Temple Square.

Wij willen ook onze liefde uiten aan u die uw metgezel verloren heeft. Sommigen van u ervaren een gevoel van nutteloosheid en eenzaamheid dat soms overweldigend is. Dit hoeft in veel gevallen niet zo te zijn. Naast de vaak suggesties die ik net heb gedaan, noem ik hier nog enkele activiteiten waar anderen baat bij hebben gevonden.

Sommige mensen die alleen zijn blijven bezig door voor elk kleinkind dat gaat trouwen of geboren wordt, een deken te maken. Anderen schrijven brieven op verjaardagen of wonen schooluitvoeringen of wedstrijden van kleinkinderen bij als ze dat kunnen. Wij kennen een overgrootmoeder, een weduwe, die aan bijna dertig leerlingen pianoles geeft. In de afgelopen drie jaar heeft zij in totaal tot bijna 5000 jongeren gesproken. Een van hen vroeg haar: 'Bent u met de pioniers de vlakten overgestoken?'

Ook zien we vele weduwen als vrijwilligster in een ziekenhuis werken of anderszins sociaal werk doen. Velen vinden voldoening door zich op die manier verdienstelijk te maken.

De sleutel tot het overwinnen van eenzaamheid en het gevoel van nutteloosheid is om, waar de gezondheid dit toelaat, naar buiten te treden en mensen te helpen die werkelijk hulp nodig hebben. Wij beloven hen die op deze manier dienen, dat hun verdriet om een overleden metgezel of de angst om alleen te zijn, verlicht zal worden. De manier om je gelukkiger te voelen met je eigen situatie, is de situatie van een ander te verbeteren.

Ook willen wij zeggen dat wij bijzondere liefde en zorg voelen voor hen die ziek zijn en pijn lijden, of gebukt gaan onder de problemen van het leven. Ons hart en onze gebieden gaan naar u uit. Denk aan wat vader Lehi zei toen hij zijn zoon Jakob zegende, die geleden had door toedoen van zijn oudere broers Laman en Lemuel. Hij zei: 'Gij [kint] de grootheid Gods; en Hij zal uw ellende tot uw welzijn heiligen' (2 Ne. 2:2). Dat zal Hij ook voor u doen.

Wij bidden dat u altijd zult proberen om mentaal en geestelijk sterk te blijven. We weten dat dat niet altijd gemakkelijk is. Wij bidden dat zij die dingen voor u doen die u zelf niet meer kunt doen, dit met liefde, zachtheid en zorgzaamheid zullen doen.

Wij hopen dat u goede gedachten en gevoelens blijft koesteren, en dat u snel de gedachten en gevoelens uitbait die schadelijk zijn en u ondermijnen. Wij vertrouwen erop dat u elke dag bidt, ja, zo nodig elk uur. Zoals in het Boek van Mormon staat: '[Zij] dagelijks erkentelijk (...) voor de vele barmhartigheden en zegeningen, die Hij op u uitstort' (Alma 34:38).

U zult merken dat door dagelijks in het Boek van Mormon te lezen, uw geest zich verheft, u dichter tot uw Heiland nadert, en

u iemand wordt die het evangelie kent en grote waarheden met anderen kan delen.

Nu wil ik mij graag een paar minuten richten tot de familie van de ouderen. Wij citeren uit Psalmen: 'Verwerp mij niet ten tijde des oudenouds, begeef mij niet, nu mijn kracht verdaart' (Ps. 71:9).

Wij moedigen de gezinnen aan om hun bejaarde ouders en grootouders de liefde, zorg en aandacht te geven die ze verdienen. Laten we denken aan het schriftuurlijke gebod dat we voor de onzen moeten zorgen, opdat we 'niet erger dan een ongelovige' zijn (1 Tim. 5:8). Ik ben zo dankbaar voor mijn eigen kinderen en voor de liefdevolle zorg die zij hun ouders in de loop der jaren hebben gegeven.

Bedenk dat ouders en grootouders onze verantwoordelijkheid zijn, en wij moeten zo goed als we kunnen voor hen zorgen. Als de ouderen geen familie hebben om voor hen te zorgen, moeten de priesterschapsleiders en ZHV-leidsters al het mogelijke doen om op dezelfde liefdevolle wijze in hun behoeften te voorzien. Hier volgen een paar suggesties voor de familie van ouderen.

Sinds de Heer op de Sinai de tien geboden in steen schreef, heeft door de eeuwen heen het gebod geklonken: 'Eer uw vader en uw moeder' (Ex. 20:12).

Onze ouders eren en respecteren betekend dat wij hen hoog achten. Wij waarderen hen en houden van hen, en geven om hun geluk en welzijn. We behandelen ze beleefd en attent. We proberen hun standpunt te begrijpen. Eren wil zeer zeker ook zeggen dat we de rechtvaardige verlangens van onze ouders inwilligen.

Daar komt bij dat onze ouders onze eer en respect verdienen omdat ze ons het leven hebben gegeven. En daarnaast hebben zij bijna altijd talloze offers gebracht om ons als baby en kind te verzorgen; zij hebben ons de levensbenodigheden gegeven, en ze waren er voor ons als wij ziek waren of met de emotionele problemen der jeugd kampten. In veel gevallen waren zij het die ons in staat stelden om een opleiding te volgen, en tot op zekere hoogte hebben zij ons opgeleid. Veel van wat we weten en doen hebben we door hun voorbeeld geleerd. Mogen wij hun altijd dankbaar zijn en deze dankbaarheid tonen.

Laten we ook leren om vergevengedint te zijn tegenover onze ouders, die misschien fouten hebben gemaakt bij de opvoeding, maar die bijna altijd naar beste kunnen handelden. Mogen wij hun vergeven zoals ook wij graag vergeving ontvangen van onze kinderen voor de fouten die wij maken.

Zelfs als ouders oud worden, moeten we hen eren door hen zo lang mogelijk hun keuzevrijheid en onafhankelijkheid te gunnen. Laten we geen keuzen voor hen doen die ze zelf nog kunnen doen. Sommige ouders kunnen tot op hoge leeftijd voor zichzelf zor-

gen en willen dat ook. Als ze het kunnen, laat hen dan.

Als ze niet meer op zichzelf kunnen wonen, moeten familie, kerk en samenleving bijspringen. Als ouderen niet meer voor zichzelf kunnen zorgen, zelfs niet met hulp, worden zij zo mogelijk verzorgd bij een familie lid thuis. Hier kan ook hulp vanuit de kerk en de samenleving nodig zijn.

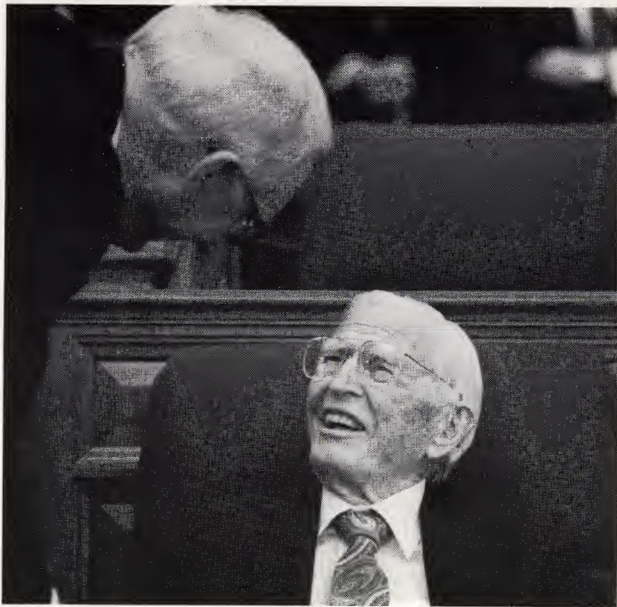
De rol van de verzorger is essentieel. Zo iemand heeft grote behoefte aan hulp en steun. Vaak is het een bejaarde huwelijkspartner of een wat oudere dochter die nu voor haar bejaarde ouder en haar eigen kinderen moet zorgen.

Wij hopen dat waar mogelijk de ouderen bij de gezinsactiviteiten betrokken worden. Wat heerlijk is het toch om een lieve grootouder omringd te zien door levenslustige, blijde kleinkinderen. Kinderen genieten van die momenten. Ze vinden het prachtig als opa en oma op bezoek komen en meeeten, als ze komen voor de gezinsavond of een andere bijzondere gebeurtenis. Dit scheidt mogelijkheden om te laten zien hoe je ouderen eert, liefhebt, respecteert en verzorgt.

Grootouders kunnen een verrukkende invloed op hun kleinkinderen hebben. Ze hebben meestal minder verplichtingen en meer tijd dan de ouders, dus er kunnen boeken gepakt en voorbeelden worden, verhalen verteld, en voorbeelden gegeven van de toepassing van evangeliebeginselen. Kinderen krijgen zo een kijk op het leven die niet alleen waardevol is, maar hun ook geborgenheid, gemoedsrust en kracht geeft. Het is ook een idee om brieven, bandjes en foto's te sturen, vooral waar de afstanden groot zijn en men elkaar niet vaak kan zien. Zij die gezegend zijn met een nauwe band met grootouders en andere ouderen, hebben een bezit dat gekoesterd mag worden. De ouderen kunnen met de rest van de familie aanwezig zijn op diploma-uitreikingen, huwelijken, tempeldagen, avondmaalsdiensten met een vertrekende of teruggekeerde zending, en andere bijzondere gebeurtenissen.

Wij vinden het fijn om te zien hoe onze kinderen en kleinkinderen op hun eigen manier opgroeien en presteren. Wij delen in de vreugde van hun overwinningen. Als onze kinderen in hun eigen leven vooruitstreven en goede dingen bereiken, zijn wij ook gelukkig. In 3 Johannes 1:4 lezen we: 'Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.' Met deze kennis kunnen wij onze eigen problemen met hernieuwde liefde en moed onder ogen zien.

Tenslotte sporen wij de priesterschapsleiders van de ouderen aan om zich open te stellen voor de Geest bij het vaststellen van en voorzien in de geestelijke, lichamelijke, emotionele en financiële behoeften van de

Emeritus algemeen autoriteit ouderling Joseph Anderson, rechts, die in november j.l. zijn honderdste verjaardag vierde, wordt begroet door ouderling Loren C. Dunn van het Eerste Quorum der Zeventig.

ouderen. Wij vertrouwen erop dat u bij deze belangrijke taak gebruik maakt van uw raadgevers, MP-quorumleiders, ZHV-leidsters, huisonderwijzers en huisbezoeksters, want wij moeten deze plichten zonder tegenzin of aarzelen vervullen.

Wij hopen dat de leiders van de priesterschap en de hulporganisaties de ouderen steeds een roeping zullen geven waarbij hun rijkdom aan wijsheid en verstandige raad goed van pas komt. Wij hopen dat ze waar mogelijk op huisonderwijs of huisbezoek gaan. Zelfs zij die aan huis of bed gebonden

zijn, kunnen soms bij deze zorg voor anderen behulpzaam zijn door telefoontjes, briefjes, of andere gerichte taken.

Een priesterschap-leider kan veel doen om alleenstaanden en echtparen te helpen om zich op een zending voor te bereiden. Het data-extractieprogramma en de welzijnsdiensten worden voor een groot deel gedragen door ouderen die de gelegenheid hebben om zich op deze gebieden dienstbaar te maken.

Wij hopen dat alle oudere alleenstaanden en echtparen tactvolle en zorgzame huison-

derwijzers en huisbezoeksters hebben. Het is voor ouderen een geruststellende gedachte om te weten dat zij iemand hebben tot wie ze zich in geval van nood of problemen kunnen wenden. Het is belangrijk dat er bij het vaststellen van en voorzien in dergelijke behoeften met tact, diplomatie en oprechtheid wordt gehandeld.

Wij hopen dat u de onafhankelijke ouderen zult betrekken bij liefdediensten. Geef hun ook een aandeel in ontspannende activiteiten van wijk en ring, vooral alleenstaande leden en zij met een afhankelijke huwelijkspartner. Zij worden zo vaak vergeten. Vooral als een huwelijkspartner overlijdt, is liefdevolle zorg hard nodig. Dat is een moeilijke tijd voor de meesten van ons.

Op gezette tijden hebben mensen die dag in dag uit lichamelijke en geestelijke zorg geven aan een hulpbehoevend familielid, grote behoefte aan een tijdelijke 'aflossing van de wacht'. Het is belangrijk om een gezin te helpen als gezin te blijven functioneren door hen af en toe te ontheffen van de zware taken die chronische of terminale ziekten kunnen opleggen. Allen hebben behoefte aan liefdevolle steun bij en soms vrijstelling van de overweldigende taken bij ernstige ziekte of problemen.

Ook vervoer kan soms een probleem zijn voor ouderen. Wij kunnen hier de helpende hand bieden door hen in staat te stellen naar de kerk te komen, op bezoek te gaan, te winkelen, of naar de dokter of het ziekenhuis te gaan.

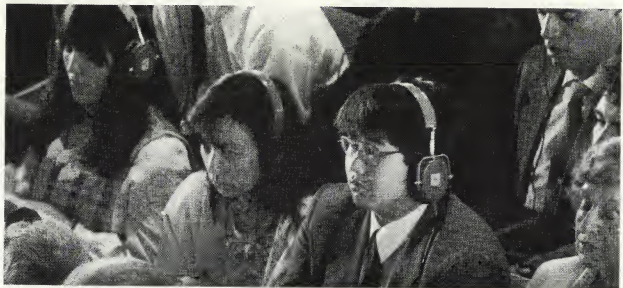
Ook hier geldt dat we bij de zorg voor de ouderen ons moeten openstellen voor inspiratie en leiding. Alle mensen zijn anders, en hun behoeften ook.

God zegene de ouderen in de kerk. Met heel mijn hart houd ik van u. Ik ben een van u.

U heeft zoveel om voor te leven. Mogen deze gouden jaren uw allerbeste jaren zijn; leef ten volle, heb lief, en dien. En God zegene hen die in uw behoeften voorzien – uw familie, uw vrienden, en uw broeders en zusters in de kerk.

Ik geef u mijn getuigenis van de vreugde van het leven – van de vreugde van een overvloedig leven in het evangelie, en van het louterende vuur en het heiligende proces dat ermee samenhangt. Zoals de apostel Paulus het zo treffend zei: 'Wij weten nu, dat [God] alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben' (Rom. 8:28).

Ik laat u mijn zegen. De Heiland leeft. Dit is zijn kerk. Dit werk is waar, en in de woorden van onze Heer en Heiland: 'Ziet op Mij, en volhardt tot het einde, en gij zult leven; want aan hem, die tot het einde volhardt, zal ik het eeuwige leven geven' (3 Ne. 15:9). Hiervan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Voortdurende openbaring

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ons is beloofd dat de president van de kerk, als openbaarder voor de kerk, leiding voor ons allen zal ontvangen. Onze veiligheid ligt in het luisteren naar zijn raad.'

Vandaag wil ik het graag hebben over een bijzonder aspect van het evangelie: de noodzaak van voortdurende communicatie met God door het proces dat goddelijke openbaring wordt genoemd. Dit beginsel staat in ons geloof centraal. President Wilford Woodruff heeft gezegd: 'Altijd als er een volk op aarde was dat de Heer als het zijne erkende, werd dat volk door openbaring geleid.' (In *Journal of Discourses*, deel 24, blz. 240.) Laat ik eerst duidelijk stellen dat iedereen die zich openstelt voor de leiding van de Heilige Geest en deze waardig is, inspiratie van God kan krijgen. Dit geldt vooral voor hen die de gave van de Heilige Geest hebben ontvangen.

Maar vandaag wil ik niet spreken over de persoonlijke openbaring die door de leden van de kerk en anderen ontvangen kan worden, maar over Gods woorden tot al zijn kinderen bij monde van profeten. De profeten, zieners en openbaarders hadden en hebben de taak en het voorrecht om het woord van God tot de wereld, te ontvangen en te verkondigen. Leden van de kerk, ouders en leiders hebben recht op inspiratie voor hun ei-

gen taken, maar hebben de plicht, noch het recht om het woord van God te verkondigen over iets wat buiten hun verantwoordelijkheid valt.

Mijn uitgangspunt is ons negende geloofsartikel: 'Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.'

Openbaring in het verleden

In het eerste stuk staat: 'Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard.' Door de eeuwen heen werden Gods boodschappen aan zijn kinderen meestal bij monde van profeten geopenbaard. Amos zegt ons: 'Voorzeker, de Here HERE doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten' (Amos 3:7). Dit zijn de profetische orakels die zich door de eeuwen heen hebben afgestemd op de 'celestiale zender', en die de taak hadden Gods woord aan anderen door te geven. De vereisten voor het profetischap, in welke tijd dan ook, zijn niet

rijkdom, een titel, een positie, een bepaald voorkomen, diploma of intellect. Er zijn maar twee vereisten: de profet moet door God geroepen zijn, door profetie, en geordend zijn door iemand die het wettige en geestelijke gezag daartoe bezit, en hij moet openbaring van God ontvangen en verkondigen (zie LV 42:11). Niemand kent de wegen Gods, tenzij deze aan hem worden geopenbaard (zie Jakob 4:8).

Door de eeuwen heen hebben de profeten openbaring in kleine porties ontvangen. De Heer heeft gezegd: 'Want Hij zal de getrouwen regel op regel en gebod op gebod geven; en hiermede zal Ik u beproeven en toetsen' (LV 98:12).

Openbaring wordt op verschillende manieren ontvangen. Onder andere door de invloed van de Heilige Geest (misschien de meest voorkomende manier), door het gesproken woord, en door bezoek van heilige boodschappers.

Openbaring in onze tijd

Terug naar het negende geloofsartikel: 'Wij geloven (...) alles wat [God] in onze tijd openbaart.' Om de een of andere reden vinden velen het gemakkelijker om de woorden van dode profeten te geloven dan die van levende. De grootste openbaarder in onze tijd was Joseph Smith. In de moeilijke periode tussen 1823 en 1843, niet meer dan twintig jaar, werden er 134 openbaringen ontvangen, gedrukt en uitgegeven.

Alle 89 apostelen die sindsdien zijn geroepen, zijn gestuend als profet, ziener en openbaarder. Maar de profeten, zieners en openbaarders die Joseph zijn opgevolgd als president van de kerk, waren die apostelen in wie alle sleutels van Christus' aardse koninkrijk werkzaam waren.

President Ezra Taft Benson lacht de conferentiegangers toe.

Wij gaan nu nobel en moedig voorwaarts, met moed en overtuiging, geleid door onze eerbiedwaardige profeet, Ezra Taft Benson. In alle opzichten heeft hij recht op onze steun. Al 46 jaar wordt hij gesteund als apostel van de Heer Jezus Christus. Hij is nu de senior-apostel op aarde. Hij is geordend en aangesteld als profeet, ziener en openbaarder voor de wereld. Hij is gesteund als de president van de kerk. Hij heeft twee geïnspireerde raadgevers om hem te helpen. Hij is de presiderende hogepriester van alle priesterschap op aarde. Alleen hij bezit en gebruikt alle sleutels van het koninkrijk, onder de Heer Jezus Christus, die het hoofd van deze kerk en de hoeksteen ervan is. Als president leidt hij, bijgestaan door zijn twee geweldige raadgevers, dit werk voorwaarts.

Ik denk niet dat de leden van deze kerk volledig in harmonie met de Heiland kunnen leven zonder zijn profeet op aarde, de president van de kerk, te steunen. Als we de hedendaagse profeet niet steunen, wie dat ook mag zijn, sterven wij geestelijk. Ironisch genoeg zijn sommige mensen geestelijk gestorven door uitsluitend profeten te volgen die al lang dood zijn. Anderen houden bij hun steun aan de hedendaagse profeten een slag om de arm, of proberen zichzelf te verheffen door de hedendaagse profeten omlaag te halen, hoe subtiel ook.

Wij worden gezegend met voortdurende communicatie met de hemel, die open staat voor de profeten van onze tijd. In 1918 werden er belangrijke goddelijke uitspraken gedaan, die nu in afdeling 138 van de Leer en Verbonden staan. Een historische gebeurtenis vond plaats in 1978, toen openbaard werd dat alle mannelijke leden die dit waardig waren, de zegeningen van het priesterschap en de tempel mochten ontvangen. Regel op regel en voorschrift op voorschrift ontvangt de kerk nieuwe kennis en leiding.

Zo hebben in onze tijd de zeventig door openbaring een extra taak gekregen als lid van een gebiedspresidium en bij het bestuur van de kerk. Zo helpen zij het Eerste Presidium en de Twaalf 'om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle naties te regelen' (LV 107:34). Er zijn ook nog vele andere goddelijke instructies ontvangen. Veel openbaring, zowel vroeger als nu, is leerstellig. Een deel is ook van praktische aard.

Veel ervan is niet spectaculair. Met de woorden van president John Taylor: 'Adams openbaring bevatte geen instructie aan Noach om zijn ark te bouwen; en in Noachs openbaring werd Lot niet geboden om Sodom te verlaten; geen van beide openbaringen rept over het vertrek van de kinderen van Israël uit Egypte. Allen ontvingen hun

geigen openbaring.' (*Millennial Star*, 1 november 1947, blz. 323.)

In deze tijd heeft God geopenbaard hoe een kerk met meer dan zes miljoen leden anders bestuurd moet worden dan toen er nog maar zes leden waren. Deze verschillen zijn onder andere het gebruik van moderne techniek zoals films, computers en satellietuitzendingen om nieuwe manieren te onderwijzen om zendingswerk onder de verschillende volken te doen; de locatie en bouw van tempels; en vele andere zaken.

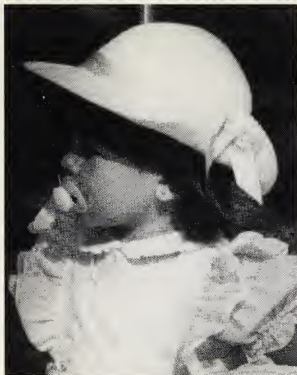
Dit proces van openbaring wordt in de kerk vaak herhaald. President Woodruff heeft gezegd: 'Deze macht berust bij de almachtige God, en Hij laat zijn dienstknechten de profeten erin delen, waar zij dat van dag tot dag nodig hebben om Zion op te bouwen.' (In *Journal of Discourses*, deel 14, blz. 33.) De kerk heeft het nodig om haar zending te volbrengen. Zonder dat zouden wij falen.

Openbaring in de toekomst

Een zeer opbeurend deel van het negende geloofsartikel is het slot: 'Wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.' Ouderling Boyd K. Packer heeft gezegd: 'Openbaring is een constante factor in de kerk. In ze-

De plaats waar de algemene conferentie zich afspeelt: de Tabernakel op Temple Square.

kere zin wordt de kerk nog steeds georganiseerd. Waar licht en kennis gegeven en profetieën vervuld worden, en waar intelligentie ontvangen wordt, kan weer een stap voorwaarts gedaan worden.' (*The Holy Temple*, Salt Lake City: Bookcraft, 1980, blz. 137.)

Deze kerk heeft haar hoofd, de Heer en Heiland Jezus Christus, voortdurend nodig. President George Q. Cannon heeft dit trefend onder woorden gebracht: 'Wij hebben de Bijbel, het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden; maar zonder de levende orakels en een nimmer aflatende stroom openbaringen van de Heer, zouden al deze boeken niemand naar het celestiale koninkrijk voeren. (...) Dit mag misschien vreemd klinken, maar vreemd of niet, het is waar.

'Natuurlijk zijn al deze boeken onseidig kostbaar. Ze kunnen niet te hoog geschat of te grondig bestudeerd worden. Maar die boeken alleen, met al het licht dat ze geven, zijn niet voldoende om de mensinkinderen te leiden en in Gods tegenwoordigheid terug te voeren. Voor dergelijke leiding is levende priesterschap en voortdurende openbaring van God aan de mens nodig, al naar gelang de omstandigheden waarin hij zich geplaatst ziet.' (*Gospel Truth*, Classics in Mormon Literature Series, twee samengevoegde delen, verzameld door Jerred L. Newquist, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1987, blz. 252.)

Wanneer komt deze beloofde openbaring? Alleen God weet het. Openbaring komt wanneer dat nodig is. Tot wie? Het antwoord hierop is al door Amos gegeven: 'Voorzeker, de Here HERE doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten' (Amos 3:7). Deze voortdurende openbaring kan en zal niet door druk van buitenaf, door mensen of gebeurtenissen, worden afgedwongen. Zij is niet de zogenaamde 'openbaring van de sociale vooruitgang'. Zij komt uiteindelijk niet van de

profeten; zij komt van God. De kerk wordt onder leiding van God door de profet bestuurd. Parley P. Pratt heeft daarover gezegd:

'De wetgevende, rechterlijke en uitvoerende machten berusten bij Hem [de Heer]. Hij openbaart de wetten, en Hij kiest of benoemt de functionarissen; en Hij heeft het recht om hen te vermanen, te corrigeren, of zelfs naar zijn goeddunken te verwijderen. Daarom is het noodzakelijk dat er voortdurende communicatie door openbaring is tussen Hem en zijn kerk.' (*Millennial Star*, maart 1845, blz. 150.)

Ons is beloofd dat de president van de kerk, als openbaarder voor de kerk, leiding voor ons allen zal ontvangen. Onze veiligheid ligt in het luisteren naar zijn raad.

Deleer van deze kerk is weergegeven door ouderling Stephen L. Richards: 'Zij [het Presidium] vormen bij de interpretatie van Gods wet het Hooggereshof op aarde.

'Bij de uitoefening van hun taken en gedelegeerde macht laten zij zich leiden door een grondwet, die deels geschreven, deels ongeschreven is. Het geschreven deel omvat de gevestigde Schriftuur, oude en nieuwe, en de vastgelegde uitspraken van onze hedendaagse profeten. Het ongeschreven deel is de geest van openbaring en goddelijke inspiratie die inherent is aan hun roeping.

'Bij het formuleren van hun interpretaties en besluiten, overleggen zij altijd met de twaalf apostelen, die door openbaring zijn aangewezen om hen bij te staan en in het bestuur van de kerk met hen te handelen. Als deze functionarissen tot een oordeel komen en deze uitspraken, is deze dus bindend voor alle leden van de kerk, ongeacht persoonlijke meningen. Gods koninkrijk is een koninkrijk van orde en gezag.' (In Conference Report, oktober 1938, blz. 115-116.)

Hoe weten we zeker dat de profeten, zieners en openbaarders dit volk nooit zullen misleiden, zoals beloofd is? (Zie Joseph Fielding Smith, *Ensign*, juli 1972, blz. 88.) Een antwoord hierop kunnen we vinden in het belangrijke beginsel dat omschreven wordt in afdeling 107 van de Leer en Verbonden: 'En ieder besluit, dat door één van deze Raden wordt genomen, moet door eenparige stemming tot stand komen' (vs. 27). Deze vereiste eenparigheid vormt een bescherming tegen vooroordeel en menselijke eigenaardigheden. Zij zorgt ervoor dat God door de Geest regeert, niet door menselijke compromissen, en dat een vraagstuk met alle beschikbare wijsheid en ervaring wordt onderzocht voordat de diepe, onmiskenbare indrukken van geopenbaarde leiding worden ontvangen. Op deze manier wordt er gewaakt tegen de menselijke zwakheden.

De taak om de geldigheid van wat een orakel van God zegt vast te stellen, rust niet alleen op hemzelf. President J. Reuben Clark

heeft gezegd: 'Wij kunnen alleen vaststellen of de sprekers "gedreven worden door de Heilige Geest" als we zelf "gedreven worden door de Heilige Geest".' (David H. Yarn jr., bezorgd door, J. Reuben Clark: *Selected Papers on Religion, Education, and Youth*, Provo, Utah: Brigham Young University Press, 1984, blz. 95-96.)

Dit strookt met de raad van Brigham Young: 'Ik ben eerder bang voor de situatie dat dit volk zoveel vertrouwen in zijn leiders stelt dat de mensen niet zelf aan God vragen of die door Hem geleid worden. Ik vrees dat ze zullen vervallen tot een toestand van quasi-geborgenschap en daardoor hun eeuwig lot met zo'n roekeloos vertrouwen in handen van hun leiders leggen, dat het de doeleinden van God voor hun heil zou dwarsbomen, en de steun verzwakken die ze hun leiders zouden kunnen geven als ze voor zichzelf, door de openbaringen van Jezus, wisten dat ze op de juiste manier geleid worden. Laat iedereen voor zichzelf te weten komen, door de inlustrering van de Geest Gods, of hun leiders al dan niet het pad bewandelen dat de Heer voorschrijft.' (*Journal of Discourses*, deel 9, blz. 150.)

Er was openbaring voor nodig om deze kerk te vestigen. Door openbaring is zij sinds haar bescheiden begin uitgegroeid tot wat zij nu is. Openbaring blijft als stromend, levend water komen. Voortdurende openbaring zal haar voorwaarts leiden naar de slotscène. Maar zoals president Clark ons heeft gezegd, er is geen behoefte aan meer of andere profeten. Er is behoefte aan meer mensen met een 'lusterend oor'. (In Conference Report, oktober 1948, blz. 82.)

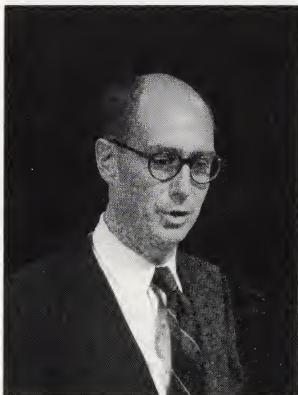
Wij beweren niet dat de profeten, zieners en openbaarders onfeilbaar of volmaakt zijn. Maar ik stel hier in alle nederigheid dat ik in het gezelschap van deze mannen heb gezeten, en ik geloof dat hun grootste verlangen is de wil van onze Hemelse Vader te weten te komen en te doen. Zij die deel uitmaken van de hoogste raden van deze kerk, en ervaren hebben hoe inspiratie gegeven werd en besluiten genomen werden, weten dat dit licht en deze waarheid de menselijke intelligentie en logica te boven gaan. Deze diepe, goddelijke indrukken zijn als de dauw des hemels op hen nedergedaald, zowel individueel als collectief. Op deze wijze geïnspireerd kunnen wij in volkomen eenheid en overeenstemming verder gaan.

Ik getuig nederig dat ik weet dat de Heer zijn kerk nog altijd door middel van zijn dienstknechten leidt, wat hun onvolmaaktheden ook mogen zijn. Ik bid dat wij gehoor zullen geven aan zijn Geest, en zullen luisteren naar de orakels die Hij heeft aangewezen. Dat doe ik omdat ik weet dat wij stervelingen, zonder geopenbaarde hulp, niet de oogmerken van God kunnen weten. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gedenken en danken

Bisschop Henry B. Eyring
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

'Hoe kunnen u en ik altijd de goedheid van God gedenken, zodat wij vergeving van onze zonden behouden?'

één blijk van Gods genade, hun duisternis verlicht.

(Richard Chenevix Trench, in *Sourcebook of Poetry*, Grand Rapids, Michigan: Zonder-van Publishing House, 1968, blz. 396.)

U en ik zouden graag leren om onze verlangens te beheersen en onze dankbaarheid en vrijgevigheid te vergroten. Eens zullen we die verandering móeten doormaken. Op een dag zullen wij, als familie en als volk, in volkomen harmonie leven en elkaars welzijn nastreven.

Als u de geschiedenis van de kerk heeft bestudeerd, weet u dat het volk van de kerk onder verschillende omstandigheden geprobeerd heeft om in volkomen harmonie te leven. Het relaas van een van die pogingen, in Orderville (Utah), laat zien waarom dat zo moeilijk is.

Orderville werd in 1870 en 1871 gevestigd door mensen die volgens de verenigde orde wilden leven; in 1875 gingen ze van start. Ze bouwden huizen in een vierkant, met een gemeenschappelijke eetzaal. Ze bouwden een winkel, een schoenmakerij, een bakkerij, een smederij, een looierij, een school, een schaapsstal, en een wolfabriek. Ze verbouwden en maakten bijna alles zelf, van zeep tot broeken. Ze hadden timmerlui, vroedvrouwen, onderwijzers, artiesten en musici. Ze hielden genoeg over om in omliggende dorpen te verkopen; op die manier vergaarden ze kapitaal om meer land en machines te kopen.

Na verloop van tijd waren er 700 inwoners. 150 van hen gaven Orderville een bijzonder voordeel: voordat ze naar Orderville kwamen, waren ze bij de Muddy River op zending geweest, waar ze bijna waren verhoerd. Toen ze van hun zending werden ontheven, hadden ze bijna niets meer. 24 van die gezinnen gingen naar Long Valley, stichtten Orderville, en wijdten wat ze wel hadden aan de Heer toe. Ze hadden niet veel, maar hun armoede was misschien hun belangrijkste bijdrage. Het feit dat ze eerst bijna niets hadden, zorgde ervoor dat ze voor bijna elke verandering dankbaar zou-

den zijn: alle voedsel, kleding of onderdak die ze in Orderville zouden krijgen, zou rijkdom zijn vergeleken met hun ontberingen bij de Muddy River.

Maar de tijd ging voorbij, er werd een spoorlijn aangelegd, en de omliggende dorpen gingen ineens veel geld verdienen aan de mijnbouw. Daardoor konden ze geïmporteerde kleding kopen, en dat deden ze ook. De mensen in Orderville hadden het beter dan ze in jaren hadden gehad, maar de herinnering aan hun armoede bij de Muddy River was vervaagd. Nu zagen ze alleen maar wat de mensen in het andere dorp hadden, en voelden ze zich ouderwets en misdeeld.

Een slimme jongen besloot wat aan die onvrede te doen toen hem door de fabriek in Orderville een nieuwe broek geweigerd werd omdat zijn oude nog niet versleten was. Stiekem verzamelde hij gecoopeerde lamsstaarten, schoor de wol eraf en deed die in zakken. Toen hij naar Nephi gestuurd werd om daar een lading wol te verkopen, nam hij zijn eigen zakken mee en ruilde die voor een broek uit een winkel. Hij had heel wat bekijks toen hij met zijn modebroek op de eerstvolgende dansavond verscheen.

De president van de orde vroeg hem wat hij had gedaan. De jongen gaf eerlijk antwoord. Daarop zeiden ze hem naar een vergadering te komen en de broek mee te nemen. Ze prezen hem voor zijn initiatief, maar wezen hem erop dat de broek eigenlijk eigendom van de orde was, en namen die in beslag. Ze zeiden wel dat de broek uit elkaar gehaald en als patroon gebruikt zou worden, zodat de Orderville-broeken volgens de laatste mode gemaakt zouden worden. En hij zou de eerste broek krijgen.

Hiermee was de 'broekenopstand' niet voorbij. Al gauw regende het bestellingen voor een nieuwe broek. Toen er bestellingen werden geweigerd omdat de oude broeken nog niet versleten waren, slopen er jongens de schuur binnen waar de maaltsteen stond; plotseling sletten de broeken erf snel. De ouderlingen zwichtten, lieten een lading wol ruilen tegen stof, en voor iedereen werd een broek nieuwe stijl gemaakt.

U begrijpt dat dit geen 'happy end' is. In de tien jaar dat de mensen in Orderville volgens de verenigde orde leefden, hadden ze een hoop problemen. Een van die problemen hebben ze nooit echt overwonnen: het feit dat mensen vergeten. Ook wij moeten dat probleem overwinnen.

Net zo goed als zij hun armoede bij de Muddy River vergaten, vergeten ook wij maar al te snel dat wij zonder iets op deze wereld zijn gekomen. Wat we krijgen wordt al snel een recht in plaats van een geschenk. En we vergeten de Schenker. En dan kijken we niet meer naar wat we hebben, maar naar wat we nog niet hebben.

Velen van u hebben hetzelfde meegeemaakt als ik. Zo niet, dan komt dat nog: u gaat naar een ziekenhuis of woning om iemand morele steun te geven, en in plaats daarvan steunen zij u. Of u probeert iemand op te beuren die volgens u heel weinig heeft, en die dan zijn dankbaarheid uit voor zaken die u heel gewoon vindt.

Dankbaarheid en vrijgevigheid aantreffen waar je bitterheid en wrok zou verwachten, dat u verbazen. Het zal u verbazen omdat u zoveel van het tegenovergestelde ziet: mensen die veel meer hebben dan anderen maar boos worden als ze een voordeelje mislopen, of verbitterd reageren als een extraatje niet doorgaat.

Dit contrast wordt beschreven in het gedichtje 'Wat een verschil':

*Sommigen mopperen als bij mooi weer
en held're zanneschijn,
er aan hun blauwe lucht
één klein wolkje verschijnt.
En sommigen voelen dankbaarheid
als slechts één straal van licht,*

God heeft herhaaldelijk een bepaalde methode gebruikt om de mensen te helpen bedenken. In het Boek van Mormon lezen we hoe een groep mensen hun kleinvee en runderen en graanvelden verloren. Sommigen verloren het leven. En toen begonnen de overlevenden te bedenken. We lezen in Alma: 'Zo groot was hun ellende, dat elke ziel reden had om te treuren; en zij geloofden, dat het de oordelen Gods waren, die over hen werden gezonden wegens hun goddeloosheid en hun gruwelen; en aldus werd hun plichtsbef wakker geschud' (Alma 4:3).

Oog in oog met de dood of problemen komen, doet zowel bij goede als slechte mensen de herinnering, en dus de dankbaarheid terugkeren. Maar er moet nog een manier zijn om te bedenken, en die we in de hand hebben.

Die is er ook. Een dienstknecht van God, koning Benjamin, heeft die zijn volk en ons onderwezen.

Hij zei dat niemand beter was dan de ander, omdat wij allen stof zijn dat door God tot leven is gewekt en in stand wordt gehouden. Hij wees op een feit dat voor elk mens geldt: zonde die niet vergeven is, zal onedige kwelling veroorzaken. Ook omschreef hij de gave die ons allen is aangeboden: zij die door hun geloof in Jezus Christus tot bekering worden gebracht en vergeving ontvangen, zullen in oneindig geluk leven.

Koning Benjamins onderricht had een wonderbaarlijke uitwerking. Dankbaarheid voor wat ze hadden, leidde tot het geloof dat voor bekering nodig was. Dat leidde tot vergeving, wat op haar beurt weer meer dankbaarheid opwekte.

En toen onderwees koning Benjamin dat als we bedenken en dankbaar blijven, wat vergeving van onze zonden behouden, wat we ook mogen krijgen of verliezen. Hij zei het zo:

'En wederom zeg ik u, zoals ik eerder heb gezegd, dat zo gij kennis hebt verkregen van de heerlijkheid Gods, of zo gij met Zijn goedheid bekend zijt geworden en van Zijn liefde hebt gesmaakt, en vergeving van uw zonden hebt ontvangen, hetgeen zulk een grote vreugde in uw ziel veroorzaakt, zo zou ik willen, dat gij de grootheid Gods en uw eigen nietswaardigheid en Zijn goedheid jegens u, onwaardige schepselen, zoudt bedenken en altijd in herinnering houden, en u vernederen in de diepste ootmoed, en dagelijks de naam des Heren aanroepen, standvastig staande in het geloof in wat te komen staat, en door de mond des engels is gesproken.

'Ziet, ik zeg u, dat, indien gij dit zult doen, gij u altijd zult verblijden en van de liefde Gods vervuld zult zijn, en altijd vergeving van uw zonden zult behouden; en gij zult toenemen in de kennis der heerlijkheid van

Ouderling Victor L. Brown, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig, met ouderling Lynn A. Sorensen en ouderling Helio R. Camargo van het Tweede Quorum der Zeventig. Ouderling Camargo is president van het Gebied Brazilië; ouderling Sorensen is zijn eerste raadgever.

Hem, Die u heeft geschapen, of in de kennis van hetgeen rechtvaardig en waar is' (Mos. 4:11-12).

Hoe kunnen u en ik altijd de goedheid van God bedenken, zodat wij vergeving van onze zonden behouden? De apostel Johannes heeft opgeschreven wat de Heiland heeft gezegd over de gave van het kunnen bedenken, een gave die door de gave van de Heilige Geest komt: 'Maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb' (Joh. 14:26).

De Heilige Geest brengt ons in herinnering wat God ons geleerd heeft. En een van de manieren waarop God ons onderwijst is door ons te zegenen; dus, als we geloof willen oefenen, brengt de Heilige Geest ons Gods goedheid in herinnering.

U zou dat vandaag in gebed kunnen uitproberen. U zou gehoor kunnen geven aan

het gebod 'Gij moet de Here, uw God, in alles danken' (LV 59:7). President Benson zegt dat het gebed een goed moment is om dat te doen:

'De profeet Joseph Smith heeft een keer gezegd dat een van de grootste zonden waar de heiligen der laatste dagen zich schuldig aan zouden maken, de zonde van ondankbaarheid was. Ik denk dat de meesten van ons dat nooit als een grote zonde hebben gezien. We hebben sterk de neiging om in onze gebeden en smekingen tot God om meer zegeningen te vragen. Maar soms heb ik het idee dat we een groter deel van onze gebeden moeten wijden aan dankzegging voor de zegeningen die we al ontvangen hebben. We krijgen zoveel.' (*God, Family, Country, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1974, blz. 199.*)

U zou vandaag een ervaring met de Heilige Geest kunnen hebben. U zou een persoonlijk gebed kunnen beginnen met dankzegging. U zou uw zegeningen kunnen gaan tellen, en dan even wachten. Als u geloof oefent, zult u door de gave van de Heilige Geest merken dat andere zegeningen u te binnen schieten. Als u voor elk van deze zegeningen dankt, zal uw gebed wat langer duren dan anders. Herinneringen zullen opwellen. Gevoelens van dankbaarheid ook. U zou hetzelfde kunnen proberen als u in uw gedenkboek schrijft. De Heilige Geest heeft vanaf het begin der tijden daarmee geholpen. Zoals u weet staat er in het boek Mozes: 'En er werd een gedenkboek bijgehouden, waarin in de taal van Adam werd geschreven, want het was gegeven aan zovelen, als er God aanriepen, om door de geest van inspiratie te schrijven' (Moz. 6:5).

President Spencer W. Kimball heeft over dat proces van geïnspireerd schrijven gezegd: 'Zij die een gedenkboek bijhouden zullen eerder de Heer in hun dagelijks leven gedenken. Een dagboek is een manier om zegeningen te tellen en het nageslacht een opsomming van die zegeningen na te laten.' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 349.)

Als u gaat schrijven, stelt u zichzelf de vraag: 'Hoe heeft God mij vandaag geze-

gend?' Als u dat lang genoeg doet en met geloof, zult u merken dat u zich van de zegeningen bewust wordt.

En soms zullen u gaven te binnen worden gebracht die u in de loop van de dag niet had opgemerkt, maar waarvan u dan zult weten dat Gods hand uw leven daar even beroerd heeft.

U kunt bewust de grootste gave van alle gedenken. Volgende week kunt u naar een dienst gaan waar het avondmaal wordt bediend. U zult de woorden 'Hem altijd in-

dachtig te zijn' horen. U kunt u voornemen om dat te doen; de Heilige Geest zal u helpen. President Marion G. Romney heeft gesproken over de gave om met Gods hulp te gedenken. Hij heeft gezegd:

'We moeten dankbaar zijn en dankbaarheid uiten voor alle gunsten die we ontvangen – en we ontvangen er veel. Maar onze voornaamste redenen tot dankbaarheid moeten zijn, en zijn, God, onze Hemelse Vader, en zijn Zoon Jezus Christus, onze Heer en Heiland. (. . .)

'De Heer Jezus zijn wij oneindig veel dank verschuldigd, want Hij heeft ons gekocht. Het is voor ons, zwakke stervelingen, onmogelijk om volledig te bevatten en in te voelen hoezeer Hij aan het kruis heeft geleden om voor ons de dood te overwinnen.' (*Ensign*, juni 1974, blz. 3.)

Ik getuig tot u dat Jezus de Christus is, dat Hij onze zonden heeft verzoend, en dat de sleutels die de poorten van het eeuwige leven ontsluiten, aan de profeet Joseph Smith zijn gegeven en nu op aarde zijn. Ik getuig dat president Ezra Taft Benson die sleutels nu bezit.

Niet lang geleden vroeg iemand mij: 'Geloof u uw kerk nog steeds dat wanneer Christus komt, u in volkomen eenheid zult leven, net als de stad van Henoch?' Hij legde nadruk op de woorden 'nog steeds', alsof wij zoiets niet meer zouden geloven. 'Ja,' zei ik, 'zeker.' Toen zei hij: 'Julie zijn de mensen die het zouden kunnen.'

Ik weet niet waarom hij dat dacht, maar ik weet wel waarom hij gelijk had. Hij had gelijk omdat dit het koninkrijk van God is. Uw doop tot vergeving der zonden, en de gave van de Heilige Geest, heeft u ontvangen van priesterschapsdragers die door God erkend zijn.

Wij kunnen dus gedenken, zoals koning Benjamin ons heeft aangespoord. Gedenken is het zaad van dankbaarheid, wat het zaad van vrijgevigheid is. Dankbaarheid voor vergeving van zonden is het zaad van naastenliefde, de reine liefde van Christus. En zo heeft God deze zegen, een verandering van onze aard, binnen het bereik geplaatst van ons allen: 'En de vergeving van zonden brengt zachtmoedigheid en nederigheid des harten; en op zachtmoedigheid en nederigheid des harten volgt de komst van de Heilige Geest, welke Trooster met hoop en volmaakte liefde vervult, welke liefde verblijft door ijverig te bidden, totdat het einde zal komen, wanneer alle heiligen bij God zullen wonen' (Moro. 8:26).

Ik bid dat wij de simpele keuzen zullen doen die ons uiteindelijk bij Hem zullen doen wonen. En ik bid dat wij zullen gedenken, en dat wij dankbaar zullen zijn voor de gave van de verzoening en de gave van de Heilige Geest, die die reis mogelijk maken.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Deze replica van The Christus herinnert de bezoekers aan Temple Square eraan dat de Heiland het hoofd van de kerk is. Het oorspronkelijke beeld, van Bertel Thorvaldsen, staat in Kopenhagen en werd in 1828 onthuld.

Openbaring in een veranderende wereld

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Organisatorische of procedurele veranderingen zijn een getuigenis van voortdurende openbaring. Hoewel de leer niet verandert, doen werkwijzen en procedures dat wel.'

Na de doop wordt men bevestigd als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; een korte verordening waarin de gave van de Heilige Geest wordt verleend. Vanaf dat moment hebben mannen, vrouwen en zelfs kleine kinderen hun hele leven recht op geïnspireerde leiding – persoonlijke openbaring! (Zie Alma 32:23.)

De Heilige Geest communicateert meestal niet met ons door onze fysieke zintuigen, maar door onze geest. Deze leiding komt dan in de vorm van gedachten, gevoelens, indrukken en ingevingen. Het is niet altijd gemakkelijk om inspiratie te beschrijven. In de Schriften lezen wij dat we geestelijk overgebrachte woorden niet zozeer horen maar 'voelen', en dat we dan niet met stoffelijke ogen zien, maar met geestelijke.

Openbaring is meestal niet spectaculair. De stem der inspiratie is een stille, zachte stem. Men hoeft niet in trance te komen of

spreuken uit te spreken; het is allemaal veel rustiger en eenvoudiger.

In het Boek van Mormon staat: 'Engelen spreken door de macht van de Heilige Geest' (2 Ne. 32:3). Ook lezen we dat mensen, hoewel een engel tot hen gesproken had, 'gevoelloos' waren geworden, zodat zij zijn woorden niet konden 'voelen' (zie 1 Ne. 17:45).

Wie inspiratie ervaren heeft, begrijpt.

Ons lichaam is het werktuig van onze geest. In de prachtige openbaring die we het woord van wijsheid noemen, wordt ons gezegd hoe we ons lichaam vrij kunnen houden van schadelijke stoffen die een verdovende, soms verwoestende uitwerking hebben op de verrijnde lichamelijke zintuigen die een functie hebben bij geestelijke communicatie.

Het woord van wijsheid is een sleutel tot persoonlijke openbaring. Het is gegeven als 'een beginsel met een belofte, en aangepast aan de gesteldheid van de zwakken en zwaksten van alle heiligen' (LV 89:3).

Ons wordt beloofd dat als wij gehoorzamen, wij 'grote schatten aan kennis [zullen] vinden, ja, verborgen schatten' (vs. 19). Als we ons lichaam mishandelen met verslavende stoffen, of misbruik maken van voorgeschreven medicijnen, dan trekken we de gordijnen dicht die het licht van geestelijke communicatie buitensluiten.

Drugverslaving is een wapen in de handen van de vorst der duisternis, want zij blokkeert de communicatie met de Heilige Geest der waarheid. Op het ogenblik heeft de tegenstander een oneerlijk voordeel. Verslaving kan de menselijke wil en macht om te kiezen uitschakelen. Zij kan iemand beroven van zijn vermogen om beslissingen te nemen. Keuzevrijheid is een te belangrijk gegeven om op zijn beloop te laten.

Het is mijn overtuiging, en mijn voortdurende gebed, dat door onderzoek, ja, zo nodig door inspiratie aan geleerden, de macht

ontwikkeld zal worden om drugverslaving op dezelfde manier te overwinnen als waarop die veroorzaakt wordt.

Ik smeek u om vurig te bidden dat op de een of andere wijze een manier gevonden zal worden om verslaving uit het menselijk lichaam te bannen.

Het gaat hier niet alleen om menselijk lijdens of zelfs mensenlevens; nee, alle persoonlijke, sociale, politieke en geestelijke vrijheden waarvoor de mensheid zo lang gestreden heeft, staan op het spel. Op het spel staat alles waarvoor martelaarsbloed gevloeid is. De menselijke keuzevrijheid is in gevaar! Als we allen vurig bidden, weet ik zeker dat de Heer ons zal helpen. Maar bid niet alleen, leer uw kinderen ook het woord van wijsheid te gehoorzamen. Het is hun schuld, en zal hen beschermen tegen gewoonten die de kanalen van persoonlijke openbaring verstopen.

De dingen van de Geest hoeven niet – behoren zelfs niet – al onze tijd en aandacht op te eisen. Het grootste deel van onze aandacht gaat naar de gewone, alledaagse dingen. En zo hoort het ook. We zijn stervelingen die in een stoffelijke wereld leven.

Geestelijke dingen zijn als zuurdeeg. Ze zijn misschien heel klein van omvang, maar ze beïnvloeden alles wat we doen. Voortdurende openbaring staat in het evangelie van Jezus Christus centraal.

En ik verzeker u dat onze profeet en president openbaring ontvangt, en ook zij die geordend zijn tot apostel, tot profeet, ziener en openbaarder. Maar zij zijn niet de enigen die openbaring ontvangen. De Heer wil dat 'ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou [...] spreken'.

Niet alle inspiratie komt van God (zie LV 46:7). De duivel heeft de macht om in die kanalen van openbaring te komen en tegenstrijdige signalen uit te zenden die ons misleiden en verwarren. Er zijn ingevingen uit kwade bronnen die zo goed nagebootst zijn dat zelfs de uitverkorenen erdoor misleid worden (zie Matt. 24:24).

Toch kunnen we leren om deze geesten te onderscheiden. Zelfs al heeft elk lid recht op openbaring, toch kan de kerk een huis van orde blijven.

Openbaring komt op ordelijke wijze in de kerk. Wij hebben recht op persoonlijke openbaring. Maar tenzij wij tot een presidentie functie worden aangesteld, zullen wij geen openbaring ontvangen over wat anderen moeten doen.

Openbaring in de kerk komt tot hen die op de juiste manier zijn geroepen, gestuend, en geordend of aangesteld. Een bisschop zal, bijvoorbeeld, geen openbaring ontvangen voor een naburige wijk, omdat die buiten zijn bevoegdheid valt.

Soms zal iemand beweren dat hij het gezag heeft ontvangen om te onderwijzen en

te zegenen zonder dat hij is geroepen en aangesteld. Minder dan een jaar na de organisatie van de kerk [februari 1831] werd er een openbaring ontvangen die volgens de profeet 'de wet der kerk' bevatte. We lezen:

'Het [zal] aan niemand (...) worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe het gezeg heeft, *en het de kerk bekend is, dat hij gezeg heeft*, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend' (LV 42:11; cursivering toegevoegd).

Daarom wordt het proces van steunverlening aan hen die geroepen zijn, in de kerk zo zorgvuldig in stand gehouden – zodat iedereen weet wie gezeg heeft om te onderwijzen en te zegenen.

Een ongebruikelijke geestelijke ervaring moet niet opgevat worden als een roeping om anderen te leiden. Ik ben ervan overtuigd dat bijzondere, heilige ervaringen voor ons persoonlijk zijn en ook voor onszelf gehouden moeten worden.

Weinig dingen verstoren de kanalen van openbaring zo sterk als zij die misleiden zijn en denken dat ze gekozen zijn om anderen te instrueren terwijl ze dit niet zijn.

Anderen, bang om ook misleid te worden, trekken zich dan terug en wenden zich niet tot de bron van goddelijke openbaring. Gehoorzaamheid aan de groepen priesterschap beschermt ons tegen misleiding.

Er zijn mensen in de kerk die boos worden als er veranderingen plaatsvinden waarmee zij het niet eens zijn, of als de door hen voorgestelde veranderingen niet doorgevoerd worden. Zij beschouwen dat als bewijs dat de leiders niet geïnspireerd worden.

Ze schrijven en spreken anderen aan, in de hoop hen ervan te overtuigen dat de leer en de besluiten van de broeders niet door inspiratie tot stand komen.

Deze mensen hebben twee typerende eigenschappen: het woord *gehoorzaamheid* irriteert hen, en ze trekken het beginsel openbaring in twijfel. Zo is het altijd geweest. Helaman schrijft over mensen die 'de geest der profetie en de geest der openbaring [begonnen] te verloochenen, en de oordelen Gods staarden hen nu aan' (Hel. 4:23). Zij werden 'aan hun eigen kracht overgelaten' (vs. 13), 'de Geest des Heren [behoedde] hen niet meer (...) ja, Deze had Zich aan hen onttrokken' (vs. 24).

Organisatorische of procedurele veranderingen zijn een getuigenis van voortdurende openbaring.

Hoewel de leer niet verandert, moet werkwijzen en procedures dat wel.

Bijvoorbeeld, toen in 1981 de nieuwe Engelse edities van de Schriften werden gepubliceerd, waren er veel correcties aangebracht op grond van originele manuscripten of manuscripten voor de drukker, sommige waarvan tot dan toe niet beschikbaar waren geweest.

[De gevolgen daarvan zullen ook in de Nederlandse vertaling merkbaar zijn.] Bijvoorbeeld, in Alma 16:5 staat nu: '... weten of de Heer wilde, dat zij de wildernis zouden ingaan...'. Er zal komen te staan: '... weten waarheen de Heer hen in de wildernis wilde laten gaan...'.
Nog een voorbeeld: in Alma 32:30 is bij het zetten één keer de zinsneus 'ontspruit en begint te groeien', die in dit vers drie keer voorkomt, per ongeluk weggelaten. [Dit zal

in de eerstvolgende editie van het Boek van Mormon worden hersteld.]

Er zijn veel van dat soort veranderingen geweest. De leer is er nooit door veranderd. Toch werd elke verandering, hoe klein ook, door de Raad van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen in een vergadering in de tempel zorgvuldig en gedebvold overwogen.

Alle besluiten komen op die manier tot stand. De Heer heeft het zo ingesteld toen Hij openbaring over tempelverordeningen gaf.

In 1841 werd de heiligen geboden om in Nauvoo een tempel te bouwen waarin ze dopen voor de doden konden verrichten, en ze kregen er een bepaalde tijd voor. Als ze het niet haalden, zouden ze verworpen worden. Hij zei:

'Maar Ik gebied u, al Mijn heiligen, Mij een huis te bouwen; (...)

'Indien gij in deze bepaalde tijd deze dingen niet doet, zult gij als een kerk, met uw doden, worden verworpen, zegt de Here, uw God' (LV 124:31-32).

De heiligen haalden het wel. Hoe onmogelijk het hen ook had toegeschenen met de enorme tegenwerking die ze hadden te verduren, de Heer had beloofd hen te leiden door middel van zijn aangewezen dienstknachten:

'En indien Mijn volk zal luisteren naar Mijn stem en naar de stem van Mijn dienstknechten, die Ik heb aangewezen om Mijn volk te leiden, zie, voorwaar zeg Ik u, dan zal het niet uit zijn plaats worden bewogen.

'Doch indien zij niet naar Mijn stem zullen luisteren, noch naar de stem van deze mannen, die Ik heb aangewezen, zullen zij niet worden gezegend' (LV 124:45-46; cursivering toegevoegd).

Later, toen de Heer weer over tempelverordeningen sprak, bevestigde Hij weer dat Hij zijn wil bekend zal maken bij monde van zijn bevoegde dienstknechten:

'Voor hem, aan wie deze sleutelen zijn gegeven, bestaat er geen moeilijkheid om een kennis te verkrijgen van de feiten, die betrekking hebben op de zaligheid der mensinkinderen' (LV 128:11).

Sindsdien heeft de kerk voortdurend openbaring ontvangen. Zij die de sleutels bezitten, ontvangen de kennis die ze nodig hebben. Alle veranderingen zijn op die manier tot stand gekomen. De Heer doet wat Hij gezegd heeft te zullen doen:

'Daarom gebied en herroep Ik, de Here, zoals het Mij goedgebeurt' (LV 56:4).

'Ik gebied, en de mensen gehoorzamen niet; Ik herroep, en zij ontvangen de zegen niet' (LV 58:32).

Hij zei de heiligen dat als zij door toedoen van hun vijanden een gebod niet konden onderhouden, Hij dat ook niet langer zou ver Eisen. Hij zei:

President Ezra Taft Benson gebaart na zijn binnenkomst de aanwezigen te gaan zitten.

'Ik zal de overtredingen van Mijn heilige wetten en geboden en de ongerechtigheid bezoeken tot in het derde en vierde geslacht van hen, die Mijn werk hebben verholderd, zolang zij zich niet bekeren' (LV 124:50).

Het evangelieplan is regel op regel, voorschrift op voorschrift, hier een weinig, daar een weinig, geopenbaard. En het wordt nog steeds geopenbaard: 'Wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren' (Art. 9).

Niet als in het verleden zullen er ook in de toekomst veranderingen komen. Of de broeders nu veranderingen doorvoeren of tegehouden hangt geheel af van de instructies die zij ontvangen door de kanalen der openbaring, die vanaf het begin zijn vastgelegd.

De leer zal altijd hetzelfde blijven; de organisatie, de programma's en de procedures zullen veranderd worden als Hij, wiens kerk dit is, dat aangeeft.

Wij die geroepen zijn om de kerk te leiden zijn gewone mensen met gewone vermogens, die moete doen om een kerk te besturen die zo snel groeit dat zelfs zij die die groei nauwkeurig volgen, er verbaasd over staan. Sommigen proberen fouten in ons te ontdekken; die fouten zijn helemaal niet moeilijk te vinden. Maar zij onderzoeken ons niet grondiger dan dat wij dat zelf doen. Een roeping om te leiden is geen vrijwaring van de problemen van het leven. Wij streven op dezelfde manier naar inspiratie als u dat doet, en wij moeten ons houden aan dezelfde wetten die voor alle leden van de kerk gelden.

Het spijt ons dat wij fouten hebben, dat wij niet beter zijn dan we zijn. Zoals u ziet worden wij er ook niet jonger op, en ook voor Gods leiders geldt dat met de jaren de gebreken komen.

Maar dat is de realiteit. Er zijn raden, raadgevers en quorums om de dwaasheden en zwakheden van de mens te ondervangen. De Heer heeft zijn kerk zo georganiseerd dat de sterfelijke mens er als sterfelijke mens in kan werken, en toch heeft Hij de verzekering gegeven dat de geest der openbaring ons zou leiden bij alles wat we in zijn naam zouden doen.

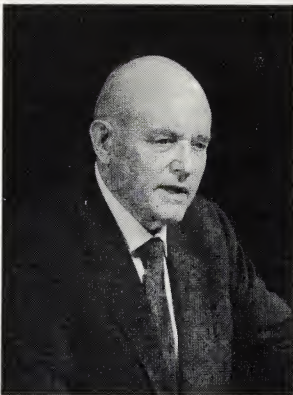
En uiteindelijk wordt dat wat gegeven wordt, gegeven omdat de Heer het gesproken heeft, 'door [zijn] eigen stem, door de stem [zijn]r dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38). Wij kennen zijn stem als Hij spreekt.

Ook in deze tijd ontvangen wij openbaring. De ingevingen van de Geest, de dromen, de visioenen en verschijningen, en de bediening der engelen worden onder ons aangetroffen. En de stille, zachte stem van de Heilige Geest 'is een lamp voor [onze] voet, en een licht op [ons] pad' (Ps. 119:105). Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De gouden draad van de keuzevrijheid

President Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wij krijgen de kennis, de hulp, de zachte drang en de vrijheid om het pad van eeuwige veiligheid en zaligheid te kiezen. Of we dat pad kiezen, ligt aan ons.'

Ik vind het een eer om zoveel leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te begroeten, van wie er velen hier op Temple Square in Salt Lake City bij elkaar zijn gekomen. Maar ik ben mij ervan bewust dat dankzij de moderne techniek en de medewerking van enkele televisiestations, ik het voorrecht heb om tot veel mensen te spreken die geen lid van onze kerk zijn en misschien niet alle leerstellingen ervan kennen.

Vandaag wil ik graag tot beide groepen spreken, de leden van onze kerk en de niet-leden, over een van de belangrijkste punten in ons geloof, een van de kostbaarste geschenken van God aan de mens: onze vrijheid, onze keuzevrijheid, ons onvervreemdbaar en goddelijk recht om zelf te beslissen wat we geloven of niet geloven, om zelf te bepalen wat we worden en doen. Ik wil spreken over onze taak en onze kans om voor God te kiezen, het goede, het eeuwige leven; of om voor het kwade te kiezen,

het destructieve, dat wat tot pijnlijke ellende en wanhoop voert.

Abraham Lincoln heeft de vraag gesteld: 'Wat is de beste bescherming van onze vrijheid en onafhankelijkheid?' Zijn antwoord: 'Niet onze indrukwekkende vestingen, de kanonnen aan onze kust, ons leger of onze marine. (...) Nee, onze hoop is gevestigd op de vrijheidsliefde die God in ons geplant heeft.' (Toespraak in Edwardsville (Illinois), 11 september 1858, aangehaald door John Bartlett, *Familiar Quotations*, Boston: Little, Brown and Company, 1968, blz. 636.)

Natuurlijk zijn er mensen die, verbitterd en ongelovig, het idee van een onafhankelijke geest in een mens die in staat is met keuzevrijheid om te gaan, hebben verworpen. Aan allen die willen luisteren, verkondigen wij een verheven gods- en mensbeeld, een beeld dat geopenbaard is in en verlicht wordt door het herstelde evangelie van Jezus Christus. Wij getuigen van Gods liefdevolle goedheid en zijn eeuwig respect voor ons, zijn kinderen, en voor wat ieder van ons kan worden.

Zoals onze profeet en leider, president Ezra Taft Benson, heeft gezegd: 'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verkondigt dat het leven eeuwig is, dat het een doel heeft. (...) [God heeft] een plan (...) tot welzijn en zegen van ons, zijn kinderen. (...)'

'In dat zeer belangrijke plan staat onze keuzevrijheid centraal. (...)'

'Het recht om te kiezen (...) loopt als een gouden draad door het evangelie (...) tot zegen van zijn kinderen.' (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 80-81.)

Onze zekerheid over de vrije, noble en vooruitstrevende geest van de mens komt deels voort uit het heerlijke besef dat wij allen al lang bestonden voordat wij naar deze wereld kwamen, en toen een identiteit en keuzevrijheid hadden. Voor sommigen is dat een nieuwe gedachte, maar de Bijbel be-

vestigt zo'n eeuwige kijk op het leven, een leven dat zich uitstrekt van een tijd voordat deze wereld was geschapen, tot in de eeuwigheid na dit leven.

God heeft tegen Jeremia gezegd: 'Eer ik u vormde in de moederschoot, heb Ik u gekend, en eer gij voortkwaamt uit de baarmoeder, heb Ik u geheligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld' (Jer. 1:5). God heeft Job eraan herinnerd dat 'al de zonen Gods jubelden' (Job 38:7) voordat er ook maar één man of vrouw was op de aarde die geschapen werd. En de apostel Paulus heeft onderwezen dat God de Vader ons gekozen heeft 'vóór de grondlegging der wereld' (Ef. 1:4).

Waar en wanneer vond dit alles plaats? Lang voordat de mens op aarde kwam. Dit alles vond plaats in een voorsterfelijk bestaan waar onze identiteit vorm kreeg en wij onze geestelijke vermogens ontwikkelden door onze keuzevrijheid te gebruiken en belangrijke keuzen te doen. Wij ontwikkelden onze intelligentie en leerden van de waarheid te houden, en wij bereidden ons erop voor om naar de aarde te komen om verder vooruitgang te maken.

Onze Vader in de hemel wilde dat onze ontwikkeling zich in de sterfelijkheid zou voortzetten en verrijkt zou worden door onze vrijheid om te kiezen en te leren. Ook wilde Hij dat wij ons geloof en onze wil zouden uitoefenen, vooral omdat wij hier een nieuw stoffelijk lichaam zouden hebben dat we zouden moeten beheersen en onderwerpen. Maar uit oude en hedendaagse openbaring weten wij dat Satan ons, op dat nu vergeten moment zo lang geleden, die onafhankelijkheid en keuzevrijheid wilde ontnemen, en dat wil hij nog steeds. Ja, Satan streed zo fanatiek tegen de keuzevrijheid die de Vader aanbood, dat Johannes in Openbaring schrijft dat er 'oorlog in de hemel' gevoerd werd over die kwestie. Satan zou dwang uitgeoefend hebben, en zo mogelijk ons beroofd hebben van die kostbaarste gave: de vrijheid om voor die begerde goddelijke toekomst en verhoging te kiezen.

Dankzij Christus en zijn moedige verdediging van het plan van onze Vader, bleef de weg van de keuzevrijheid en eeuwige vooruitgang open. Op dat kritieke, voorsterfelijke moment werd er een mijlpaal bereikt en een monumentale overwinning behaald. Het gevolg was dat wij in staat zouden worden gesteld om te leven volgens wat president David O. McKay het 'eeuwig vooruitgangsbeginsel' noemde. Later zou Christus zelf op aarde komen om, zo zei president McKay, 'de samenleving te vervolmaken door het individu te vervolmaken; alleen met keuzevrijheid kan het individu volmaking benaderen.' (In Conference Report, april 1940, blz. 118.)

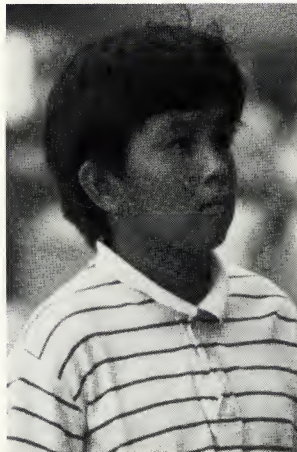
En zo kwamen wij, net als Jeremia, naar de

sterfelijkheid. Wij waren letterlijk Gods geestkinderen en Hij kende ons, en we kregen het voorrecht om zelf te bepalen welk pad wij op het gebied van geloofsovertuiging zouden bewandelen. Door Christus' overwinning in de hemel op Lucifer, en later zijn overwinning op aarde op de gevolgen van Adams val en de dood van de hele mensheid, zijn 'de mensenkinderen (...) voor eeuwig vrij geworden, het onderscheid kennende tussen goed en kwaad, om zelfstandig te handelen en niet om met zich te laten handelen (...)

'Daarom zijn de mensen vrij (...) te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen, of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels; want hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is' (2 Ne. 2:26-27).

Om deze gave van keuzevrijheid en haar onschatbare waarde volledig te begrijpen, moeten wij inzien dat Gods handelwijze voornamelijk gebaseerd is op overreding, geduld en lankmoedigheid, niet op dwang of harde confrontatie. Zijn benadering is zachte aandrang en vriendelijke uitnodiging. Bij alles wat God doet respecteert Hij onze vrijheid en onafhankelijkheid. Hij wil ons helpen en smeekt om eens kans om ons bij te staan, maar Hij zal dat nooit doen ten koste van onze keuzevrijheid. Daarvoor houdt Hij teveel van ons, en een dergelijke handelwijze zou strijd zijn met zijn goddelijke karakter.

Brigham Young heeft gezegd: 'De mens is in vrijheid geplaatst; dat is de wet van zijn bestaan, en de Heer kan zijn eigen wet niet schenden; als Hij dat zou doen, zou Hij ophouden God te zijn. (...) Dit is een wet die in alle eeuwigheid heeft bestaan, en ook in

alle eeuwigheid zal bestaan. Ieder intelligent wezen moet kunnen kiezen.' (In *Journal of Discourses*, deel 11, blz. 272.)

Het was Satan die onze keuzevrijheid wilde beperken en uiteindelijk geheel intrekken, niet God; de Vader van ons allen zal dat nooit doen. Maar Hij zal ons wel altijd bijstaan en ons helpen om het juiste pad te zien, te weten wat de juiste keuze is, gehoor te geven aan de goede stem, en de onloochenbare invloed van zijn Geest te voelen. Zijn rustige, vredige, krachtige overreding om het goede te doen en vreugde te ervaren zal ons begeleiden, 'zolang de tijd zal duren, of de aarde zal bestaan, of zolang er één mens op aarde zal zijn om te worden gered' (Moro. 7:36).

Met onze keuzevrijheid kunnen we verkeerde keuzen doen, slechte keuzen, schadelijke keuzen. En dat is precies wat we soms doen, maar juist daar treden de zending en de genade van Jezus Christus volledig en in alle heerlijkheid in werking. Hij heeft alles wat er in de wereld verkeerd kan gaan, op zich genomen. Hij heeft verzoening gedaan voor al onze verkeerde keuzen. Hij is onze voorspraak bij de Vader en heeft vooraf betaald voor de fouten en de dwaasheid die vaak inherent zijn aan de vrijheid. Om maximaal profijt te trekken van zijn verzoening, moeten we zijn gave aanvaardden, ons van die fouten bekeren en zijn geboden onderhouden. Het aanbod blijft van kracht; de deur staat altijd open. We kunnen altijd, ook in ons donkerste uur of na onze rampzaligste fouten, opzien tot de Zoon van God en leven.

Toen de kinderen van Israël uit Egypte terugkeerden en op het punt stonden het beloofde land in te trekken, werd hun een duidelijke keuze voorgehouden. Over hun toekomst zei de Heer:

'Zie, ik houd u heden zegen en vloek voor: zegen, wanneer gij luistert naar de geboden van de Here, uw God, die ik u heden opleg; 'maar vloek, indien gij naar de geboden van de Here, uw God, niet luistert' (Deut. 11:26-28).

Dat is de keuze die de Heer ook ons voorhoudt terwijl wij naar ons beloofde land en onze stralende toekomst reizen. Wij krijgen de kennis, de hulp, de zachte drang en de vrijheid om het pad van eeuwige veiligheid en zaligheid te kiezen. Of we dat pad kiezen, ligt aan ons. God heeft uitgevaardigd, al vóór de wereld was, dat die keus altijd de onze is en dat altijd geweest is.

Laten we ons bewust zijn van het feit dat onze toekomst bepaald wordt door de beslissingen die we nemen. Mogen we ons geloof en onze keuzevrijheid uitoefenen en de zegeningen kiezen die God ons in het prachtige evangelieplan van onze Heiland voorhoudt. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Steunverlening aan de algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, op verzoek van president Benson zal ik nu de algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk ter steunverlening aan u voorstellen.

Wij stellen voor president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; met Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor president Howard W. Hunter steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en als leden van dit quorum: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin en Richard G. Scott.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie hiermee instemt, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor de ouderlingen Wm. Grant Bangerter en Hugh W. Pinnock te ontheffen als leden van het Presidium der Zeventig.

Zij die hun dank kenbaar willen maken, kunnen dit doen door het opsteken van de rechterhand.

Wij stellen voor de volgende ouderlingen steun te verlenen als de presidenten van de quorums der zeventig: Dean L. Larsen, Marion D. Hanks, Robert L. Backman, James

M. Paramore, J. Richard Clarke, Rex D. Pinegar en Carlos E. Asay.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Op de oktoberconferentie van 1978 werd een aantal algemene autoriteiten het emeritaat verleend. Er werd toen ook bekendgemaakt dat er van tijd tot tijd andere algemene autoriteiten zouden volgen.

Vandaag stellen wij voor, in verband met leeftijd en gezondheid, de volgende leden van het eerste Quorum der Zeventig, met een woord van dank voor het getrouwe en doelmatige werk dat zij hebben verricht, het emeritaat te verlenen:

Theodore M. Burton, Robert L. Simpson, Victor L. Brown, Paul H. Dunn, J. Thomas Fyans, Wm. Grant Bangerter, Royden G. Derrick en Rex C. Reeve.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand.

Toen in april 1989 het Tweede Quorum der Zeventig werd opgericht, bestond dit uit leden die een roeping voor vijf jaar hadden.

Wij willen daarom voorstellen de volgende broeders, met oprechte dank voor hun toegewijde werk, te ontheffen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: Russell C.

Taylor, Robert B. Harbertson, Devere Harris, Spencer H. Osborn, Philip T. Sonntag, John Sonnenberg, F. Arthur Kay, Keith W. Wilcox.

Wie hiermee instemt, kan zijn dank kenbaar maken door het opsteken van de rechterhand.

Wij stellen voor met een woord van dank de volgende broeders te ontheffen als algemeen presidium van de zondagsschool: Robert L. Simpson, Devere Harris en Derek A. Cuthbert.

Wie hiermee instemt, kan zijn dank kenbaar maken door het opsteken van de rechterhand.

Wij stellen voor de volgende broeders steun te verlenen als algemeen presidium van de zondagsschool: Hugh W. Pinnock, Derek A. Cuthbert en Ted E. Brewerton.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor met een woord van dank de volgende broeders te ontheffen: Rex D. Pinegar als eerste raadgever en Robert B. Harbertson als tweede raadgever in het algemeen presidium van de jongemannen.

Wie hiermee instemt, kan zijn dank kenbaar maken door het opsteken van de rechterhand.

Wij stellen voor steun te verlenen aan ouderling Jeffrey R. Holland als eerste raadgever en ouderling Monte J. Brough als tweede raadgever in het algemeen presidium van de jongemannen.

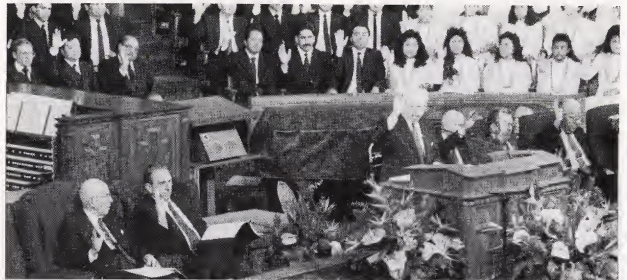
Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor steun te verlenen aan alle andere algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk, die momenteel in functie zijn.

Wie hiermee instemt, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

President Benson, het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

□

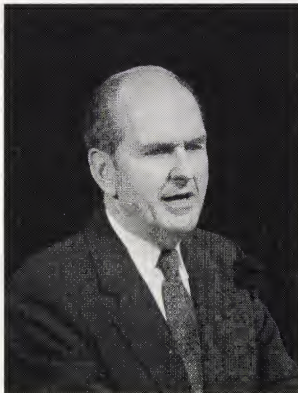

President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, leidt de steunverlening.

De waarde van de vrouw is oneindig groot

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De kerk doet waarschijnlijk meer om begrip en steun voor de zaak van de vrouw te bevorderen dan welke andere instelling op aarde ook. De kerk biedt haar het pad dat naar haar eeuwige bestemming leidt.'

Woorde schieten te kort om onze dankbaarheid te uiten jegens de broeders die zojuist uit hun functie als algemeen autoriteit van de kerk onthene zijn. Wij waarderen het werk dat zij gedaan hebben en de goede invloed die zij in de wereld hebben doen gelden.

De Heer heeft ons de gelegenheid gegeven om de leiders te steunen (zie LV 20:63-66; 26:2; 28:13; 38:34; 93:51; 104:21; 124:144). Door de steunverlening wordt het de kerkleden duidelijk wie het gezag draagt (zie LV 42:11) en wordt ieder van ons in staat gesteld om zijn steun te laten blijken. Wij eren al onze leiders, zowel de mannen als de vrouwen, en zijn dankbaar voor de broeders en zusters die in dit koninkrijk van God op aarde zo eensgezind zijn.

Onlangs werd mij tijdens een persconferentie in een Oosteuropes land gevraagd naar de mogelijkheden van de vrouw in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik antwoordde dat de kerk

waarschijnlijk meer doet om begrip en steun voor de zaak van de vrouw te bevorderen dan welke andere instelling op aarde ook. De kerk biedt haar het pad dat naar haar eeuwige bestemming leidt.

Een goede vrouw is de belichaming van de edele en waardevolle aspecten van het leven. Een getrouwe vrouw kan een toegewijde dochter van God worden die meer geeft om rechtschapenheid dan om zelfzucht, die liever mededogen heeft met, dan zeggenschap over een ander, die meer geeft om integriteit dan om roem. En ze weet dat haar waarde oneindig groot is.

Iedere getrouwe jonge vrouw in de kerk verklaart dat het gevoel van *eigenwaarde* een van haar belangrijkste waarden is. Ze verklaart: 'Mijn waarde is oneindig groot, ik zal ernaar streven mijn eigen goddelijke zending te vervullen' (*Mijn persoonlijke vooruitgang* [PEYV 4125 DU – wordt in de loop van 1990 uitgegeven]). Iedere dochter van God heeft een oneindige waarde, want zij vervult een goddelijke zending.

Van de vrouwen uit de Schriften kunnen we een belangrijke les leren over de goddelijke zending van de vrouw. Moeder Eva was een goed voorbeeld. Zij werkte als partner aan de zijde van haar echtgenoot. Beiden kenden het heilsplan. Beiden gehoorzaamden God door zijn geboden na te leven. En beiden baden om goddelijke leiding. Zij baarde kinderen en onderwees hun het evangelie (zie Moz. 5:1-12; LV 138:39).

Toen Sara op gevorderde leeftijd Isaak ter wereld bracht, was dat voor haar een getuigenis dat er niets 'te wonderlijk' is voor de Here (zie Gen. 18:14).

Maria, de moeder van onze Verlosser, was het volmaakte voorbeeld van volledige onderworpenheid aan de wil van God (zie Luc. 1:38). Zij beschaamde geen vertrouwen (zie Luc. 2:19). Door geloof doorstond zij leed [zie Joh. 19:25].

De verhalen over deze en andere heldinnen uit de Schriften tonen aan dat vrouwen

een essentiële plaats innemen in Gods plan voor zijn kinderen. Zo hebben ook de mannen belangrijke, maar andere taken. Uit de Schriften leren wij dat mannen priesterschapstaken uit te voeren hebben en dat zij uit hoofde van hun taak als vader en echtgenoot in de noden van hun gezinsleden moeten voorzien (zie Rom. 12:17; 1 Tim. 5:8; LV 75:28; 83:2, 4) en hen moeten beschermen (zie LV 134:6, 11). Het priesterschap is van het begin af aan alleen aan mannen gegeven, door 'de geslachtslinie van [de] vaderen' (zie LV 84:6-16; 86:8; 107:40-41; Abr. 1:3-4).

De zegeningen die het priesterschap met zich meebrengt, vallen zowel vrouwen als mannen ten deel. Iedereen komt ervoor in aanmerking om zich te laten dopen en de gave van de Heilige Geest te ontvangen. Iedereen kan de naam van de Heer op zich nemen en deelnemen aan het avondmaal. Iedereen kan bidden en een antwoord op zijn gebed ontvangen. De gaven van de Geest en het getuigenis van de waarheid worden aan zowel vrouwen als mannen gegeven. Zowel vrouwen als mannen ontvangen samen, als gelijken van elkaar, wel of niet de hoogste verordening in het huis des Heren (zie LV 131:1-3).

Iedereen heeft gelijke kansen voor geestelijke en intellectuele ontwikkeling. De man heeft geen monopolie op het verstand, en de vrouw is niet de enige met een hart. Allen moeten aan dezelfde algemeen geldende eisen voldoen om de hoogste titels te verdienen die door menselijke prestaties te krijgen zijn – zoals leerkracht, geschoold vakman, trouw medewerker, trouwe vriend, schriftkenner, kind van God, volgeling van Christus, geliefde partner, liefhebbende ouder.

Liefhebbende ouder. Wat een edele titel! Voor een man is er in het leven geen grotere taak dan echtgenoot en vader te zijn. Evenzo is er voor een vrouw geen grotere taak dan echtgenote en moeder te zijn.

Ik ben zeer geïnspireerd door de moeite die ik mijn geliefde partner en onze lieve dochters heb zien doen om te voldoen aan de hoge eisen die het vervullen van deze taak aan hen stelt.

Ik heb mij verbaasd over de voorspelling van mijn moeder dat een kind de mazelen of waterpokken zou krijgen, lang voordat mijn geofend medisch oog dat had kunnen voorzien. Ik heb de ongelooflijke kalme van mijn moeder gezien wanneer haar kind een aanval van stuip trekkingen had.

Dat is wat er allemaal van een vrouw verwacht wordt. Ze is vaak een detective; ze moet verloren voorwerpen opzoeken en dagelijks ingewikkelde mysteries oplossen onder het motto 'Wie heeft dat gedaan?'

Vaak vraagt haar enthousiaste publiek dat ze haar muzikale talenten gebruikt om iets te

zingen – wanneer en waar ze maar op het idee komen. Ze is een kunstenaar – ze gebruikt krijen en kleurboeken, naald en draad, of andere middelen om eigenhandig kunstwerken te creëren (zie Ps. 90:17; LV 42:40).

Tijdens de eerste levensjaren van de meeste kinderen is de vrouw de belangrijkste opvoeder. Zij staat dagelijks voor de zware taak de gulden middenweg te bewandelen tussen teveel en te weinig toestaan.

Moeder is voor haar gezin ook directrice van het 'arbeidsbureau'. Ze onderwijst haar kinderen het beginsel werken met zijn bijbehorende verantwoording en beloning. Ook de vader heeft die taak. Ik herinner mij dat een van onze dochtertjes op een warme zaterdagmiddag het luiden van de bel van een naderbij komende ijsowagen hoorde. Ze vroeg me om wat geld. En ik antwoordde enigszins hardvochtig: 'Liefje, waarom verdient jij niet zelf je geld, net als alle andere mensen?'. Ik zal haar antwoord nooit vergeten.

'Maar Pappie,' zei ze, 'ik houd niet van werken!' (Nu ze vier kinderen heeft, ligt dat anders.)

Een vrouw is ongeëvenaard in communicatie. En ze communiceert het beste in nederig gebed. Hoevelen onder ons hebben niet voor het eerst leren bidden naast de gebogen knieën van onze moeder? Zij weet beslist dat haar kinderen het uitsluitend alleen kunnen redden als ze door het gebed de weg naar hun Hemelse Vader hebben gevonden.

Een vrouw is ook een onderwijzeres. Iemand heeft eens gezegd: 'Wie een jongen onderwijst, onderwijst een persoon, maar wie een meisje onderwijst, onderwijst een hele generatie'.

J. Edgar Hoover heeft eens gezegd dat 'de oplossing voor de misdaad niet te zoeken is in de elektrische stoel, maar in de kinderstoel' (uit: Emerson Roy West, *Vital Quotations*, Salt Lake City: Bookcraft, 1968, blz. 78).

Ik wil de vrouwen die geen moeder zijn eer betonen. Zij weten dat het moederschap slechts een van de aspecten van het vrouwzijn is. De deugd en intelligentie van de vrouw kan ook in andere aspecten op unieke wijze worden toegepast, zoals in liefdediensten en onderwijs.

Ik ben zoveel geweldige onderwijzeressen dank verschuldigd. Van de basisschool herinner ik me juffrouw Crow, juffrouw McLean, juffrouw Starr en anderen. Later waren onder anderen juffrouw Bradford, juffrouw Cunningham en juffrouw Snow mijn lievelingsonderwijzeressen. Ze waren bescheiden, vriendelijk en een goed voorbeeld. Zij gaven niet om wat ik zou vergaren, maar om wat ik zou worden. Deze geweldige ongehuwde onderwijzeressen oefenden een invloed op mij uit die toch van

die van mijn lieve moeder verschilde. De hoop en ambities die zij voor mij koesterden en de hoge eisen die ze aan mij stelden, waren een belangrijk onderdeel van mijn voorbereiding op het leven.

Een wijze vrouw vernieuwt zichzelf. Wanneer daarvoor de juiste tijd gekomen is, ontwikkelt ze haar talenten en zet haar opleiding voort. Ze oefent de zelfdiscipline die nodig is om haar doelen te bereiken. Ze verjaagt de duisternis en verlicht de weg die voor haar ligt door vensters van waarheid te openen.

Een vrouw onderwijst prioriteiten door lezing en voorbeeld. Onlangs zag ik in een tv-programma een interview met een vrouwelijke advocaat. Ze zorgde op voltijdbasis voor haar kind. Toen haar naar de reden van

op haar leven van toepassing zijn (zie Gen. 27:46; Ps. 113:9; Spr. 31:10-31; Ef. 5:22-33; Kol. 3:18; Titus 2:3-5; Jakob 3:7; Mos. 4:14-16; LV 25). Zij vindt in de Schriften 'grote schatten aan kennis (. . .), ja, verborgen schatten' (LV 89:19).

Ze hoeft geen universitaire graad in natuurkunde te hebben om goddelijke waarheden te kennen, zoals dat er 'zoiets [bestaat] als onstoffelijke materie' (LV 131:7). Ze hoeft niet te zijn afgestudeerd in astronomie om te leren wat God aan Abraham vertelde over de relatie tussen de aarde en de zon, tussen de zon en de planeten, tussen de planeten en het centrum van het heelal enzovoorts (zie Abr. 3). Wanneer ze 'Twinkle, twinkle, little star, how I wonder what you are' ['Schitter, klein sterretje, ik

Een gelegenheidskoor van ZHV-zusters, jonge vrouwen en jeugdwerkmeisjes uit American Fork (Utah) zingt tijdens de algemene zustersvergadering.

haar beslissing gevraagd werd, antwoordde ze: 'O, misschien keer ik nog wel eens terug naar de advocatuur, maar niet nu. Wat mij betreft is het een eenvoudige kwestie. Iedere advocaat kan voor mijn cliënten zorgen, maar alleen ik behoor de moeder van dit kind te zijn.'

Zo'n beslissing wordt niet gebaseerd op rechten, maar op verplichtingen en taken. Ze weet dat als ze zich van haar taken kwijt, de rechten ook wel komen.

De profeet Joseph Smith leerde dit toen hij zijn onrechte gevangens zat in Liberty Jail. Hij had daar zo weinig rechten, zo weinig vrijheid, en er waren mensen die hun gezag misbruikten. Toen de Meester zijn profet over rechten onderwees, gingen zijn instructies gepaard met onderwijs over verplichtingen en taken (zie LV 121).

Een rechtschapen vrouw bestudeert de Schriften. Er zijn veel teksten die specifiek

vraag me af wat je bent') zingt, weet ze er het schriftuurlijke antwoord op.

Ik kan me nog goed herinneren dat ik een belangrijk internationaal symposium bezocht. De spreker was een internationaal vooraanstaand geleerde die een geleerd publiek toesprak dat bestond uit vertegenwoordigers van belangrijke universiteiten die van heinde en verre gekomen waren. Wat hij zei kwam erop neer dat de bibliotheken in de wereld gevuld worden met allerlei wetenschappelijke verslagen, maar dat hij vond dat er een belangrijke verandering moest komen in het onderzoek dat verricht werd. Hij zei: 'Wat we nodig hebben, is onderzoek naar zaken die *werkelijk* belangrijk zijn. We moeten meer leren over waarom we hier zijn, waar we vandaan komen en waar we heengaan!'

Die onvergetelijke toespraak schiet mij elke keer te binnen als ik jeugdwerkleerkrach-

ten en moeders thuis kinderen hoor vertellen over de geopenbaarde antwoorden op deze vragen. Daardoor geven zij krachtig getuigenis van de goddelijke aard van de Heer, Jezus Christus.

Natuurlijk gebeurt het wel dat een vrouw tot het uiterste beproefd wordt. Een lerares kan schoon genoeg hebben van kinderstreken, of we kunnen een moeder horen zeggen dat ze 'ontslag wil nemen'. Ze kan vooral ontmoedigd raken wanneer ze een onrealistische vergelijking trekt tussen zichzelf en anderen of meer aandacht besteedt aan wat ze is in plaats van wat ze kan worden.

Haar zelfachting moet niet op haar uiterlijk gebaseerd zijn, noch op aan- of afwezigheid van een bepaald talent, of vergelijkbare gevoeligheden van wat dan ook. Ze verdient haar zelfachting door haar rechtschapenheid en een nauwe band met God. Haar uitstraling wordt tweewegebracht door haar innerlijke goedheid. En haar geduld overschaduwet enige onvolmaaktheid (zie LV 67:13).

Ze krijgt rust door krachtig gebed. Daarin vergeten we onszelf en herinneren we ons

dat de Heiland zijn handen naar ons uitstrekt. Hij heeft gezegd: 'Kom tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matt. 11:28). Naarmate wij onze lasten met Hem delen, worden ze lichter.

Naarmate een vrouw het voorbeeld van de Meester volgt, krijgt ze een gevoel van eigenwaarde. Het gevoel dat ze een oneindige waarde heeft, krijgt ze door haar eigen christelijk verlangen om, net als Hij, anderen in liefde de hand toe te steken.

Wanneer haar man, kinderen, kleinkinderen, neefjes of nichtjes thuiskomen van een dag in de harde wereld, kan een liefhebbende vrouw zeggen: 'Komt tot mij. Ik zal jullie rust geven'. Ze ze zich ook bevindt, het kan een geheiligde plek worden waar men veilig is voor de stormen van het leven. Daar vindt men een toevlucht omdat zij in staat is om onvoorwaardelijk lief te hebben en te verzorgen.

Soms moet zij juist vanwege die ware liefde ook hard zijn. Haar lessen in gehoorzaamheid en rekenschap moeten overeenkomen met die van de Meester, die ze:

'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij Mijn geboden bewaren' (Joh. 14:15; zie ook Ex. 20:6; Deut. 5:10; Mos. 13:14; LV 46:9; 124:87).

De goede herder heeft gezegd: 'Weid mijn lammeren' (Joh. 21:15). Daarom weidt [een voedt] een vrouw haar geliefden en biedt hun een toevluchtsoord en steun, net als de Heiland zou doen. Haar goddelijke gave is te verzorgen, de jongeren te helpen, voor de armen te zorgen en de bedroefden op te beuren.

De Heer heeft gezegd: 'Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Moz. 1:39). En zijn toegewijde dochter en discipel kan met recht zeggen: 'Het is mijn werk en mijn heerlijkheid mijn geliefden te helpen dat hemelse doel te bereiken'.

Een ander helpen zijn of haar celestiaal potentieel te bereiken maakt ook deel uit van de goddelijke zending van de vrouw. Als moeder, lerares of dienstbare heilige boetseert zij levend materiaal tot het de vorm aanneemt die zij hoopte te bereiken. Samen met God is het haar goddelijke zending om geesten te helpen leven en zielen te verheffen. Dit is het doel van haar schepping; het is veredelend, opbouwend en verhogend.

Ze wordt in haar heilige roeping tegengewerkt door Satan. Hij wil de gezinseheid vernietigen en de waarde van de vrouw verlagen. Als één man haar kwaad zou doen of haar niet zou eren, of als één vrouw haar oneindig grote waarde zou verloochenen en zich onwaardig zou gedragen, zou dat een triomf voor hem betekenen. Alle mensen die de waarde van de vrouw ter harte gaat, zouden terecht verontwaardigd moeten zijn over het afschilderen van de schoonheid van de vrouw als lustobject en de lage schending van haar persoonlijke reinheid.

Het evangelie is in deze laatste dagen hersteld opdat de tegenstander door het licht des Heren overwonnen kan worden. Er is al lang geleden over deze tijd geprofeteerd. De Heer heeft de rechtvaardige heiligen van deze tijd het volgende beloofd: 'Op de dienstknechten en de dienstvaagden zal ik in die dagen mijn Geest uitstorten' (zie Joël 2:29).

De vrouw zal haar grootste beloningen krijgen als zij voldoet aan haar bestemming als toegewijde dochter van God. Hij heeft alle getrouwe heiligen tronen, koninkrijken, heerlijkheid, eer, onsterfelijkheid en het eeuwige leven beloofd (zie Rom. 2:7; LV 75:5; 128:12, 23; 132:19). Dat is het wat de vrouw in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bereiken kan. Het is verhogend, eeuwig en goddelijk.

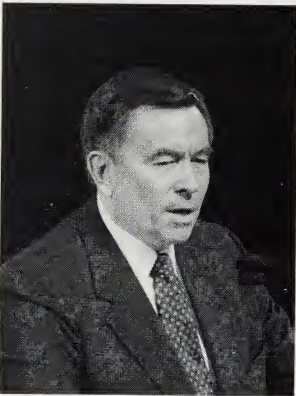
Moge God ons zegenen dat wij iedere vrouw mogen eren in haar goddelijke zending als een vrouw met oneindige waarde. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Liefde

Ouderling W. Eugene Hansen
van het Eerste Quorum der Zeventig

'Nu het mensdom geconfronteerd wordt met problemen die onoverkomelijk lijken, is er nog nooit zoveel behoefte geweest aan liefde – niet alleen voor God, maar voor alle mensen.'

Mijn geliefde broeders en zusters, aangezien dit de eerste keer is dat ik u in de hoedanigheid van algemeen autoriteit toespreek, wil ik u zeggen hoe dankbaar ik ben dat ik mijzelf kan wijden aan het dienen van de Heer en de opbouw van het koninkrijk.

Er is geen woord dat het leven en de zending van de Heiland meer karakteriseert dan het woord *liefde*.

De zending van de Heiland heeft haar oorsprong uit de liefde die de Vader voor zijn kinderen had. In Johannes lezen wij: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem geloof, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (Joh. 3:16).

De belangrijkste zending in de wereldgeschiedenis was dus verordineerd en begonnen wegens de liefde van onze liefhebbende en zorgvolle Eeuwige Vader.

U zult zich herinneren dat de Farizeeën, in hun poging de Meester in de val te laten lopen, een wetgeleerde Hem de vraag lieten stellen: 'Meester, wat is het grote gebod in de wet?' (Ik wou dat iemand anders dan de

wetgeleerde de vraag had gesteld, maar dan bedenk ik dat de Farizeeën hem ertoe hadden aangezet.)

U weet het antwoord:

'Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

'Dit is het grote en eerste gebod.

'Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten' (Matt. 22:36-40).

Ouderling James E. Talmage heeft geschreven dat deze twee geboden 'zo nauw met elkaar verbonden [zijn] dat ze eigenlijk één gebod vormen, en wel: 'Gij zult liefhebben.' Hij die een van beide naleeft, leeft beide na, want zonder liefde voor onze medemens, is het onmogelijk God te behagen' (*De Artikelen des Geloofs*, derde Nederlandse uitgave, blz. 423).

Nu het mensdom geconfronteerd wordt met problemen die onoverkomelijk lijken, is er nog nooit zoveel behoefte geweest aan liefde – niet alleen voor God, maar voor alle mensen.

Als leden van de kerk zijn we in de gelukkige omstandigheid dat we op georganiseerde wijze liefde kunnen tonen en onze medemens kunnen dienen.

Ons zendingsprogramma is een uiting van liefde voor onze medemens. Het is uit liefde voor anderen dat onze zendingen maximaal twee jaar, grotendeels op eigen kosten, in een ander deel van de wereld doorbrengen. Veel van hen krijgen te maken met moeilijkheden, ontberingen en gevaren.

Onze tiende en vrijwillige bijdragen, wanneer die in de juiste geest worden betaald, zijn een uiting van onze liefde en inzet voor het werk van de Heer en voor de armen.

De broederschap en warmte van onze priesterschapsquorums, zustershulpvereniging en jongerenorganisaties staan open voor allen die tot Christus komen en in Hem vervolmaakt willen worden (zie Moro. 10:32).

Bisschoppen, ringpresidenten, ZHV-pre-

sidenten, huisonderwijzers, kinderkamerleidsters en allen die hun deel doen in de roeping die zij hebben aanvaard, brengen ontelbare uren door in zinvol christelijk dienstbetoon. Zij dienen niet slechts uit plichtsgevoel, maar uit oprechte liefde voor de mensen onder wie zij werkzaam zijn.

Maar ondanks al het goede dat tot stand wordt gebracht, moet er nog veel gedaan worden. Wellicht ligt de grootste gelegenheid tot verbetering in onze relatie tot elkaar.

Toen de Heiland zich aan het eind van zijn bediening opmaakte voor het offer dat de grootste van alle liefdegaven zou zijn, gaf Hij deze krachtige aansporing: '[Hebt] elkander lief[. . .]; gelijk Ik u liefgehad heb' (Joh. 13:34).

Staat u mij toe vier suggesties te doen die ons bepalen tot beginselen die van ons vriendelijker, minzamer, harmonieuzer en liefhebbender mensen maken.

Ten eerste, wees voorkomend. Denk aan de gevoelens van de ander, let erop dat u niemand vernedert of kleineert, hetzij met uw woorden, hetzij met uw daden. Moedig aan, bouw op, laat een ander in zijn waarde. Ik weet uit ervaring dat er zelfs in de advocatuur – hoeveel rivaliteit erook in moge zijn – genoeg ruimte is voor hoffelijkheid en respect.

Ten tweede, wees complimenteus. Let op eigenschappen en daden van anderen waarvoor u in alle oprechtheid een compliment kunt geven. Iedereen vindt het fijn een welgemeend en verdiend compliment te krijgen.

Ten derde, wees menslievend. De profeet Moroni zegt met betrekking tot de noodzaak van naastenliefde: 'Want indien hij geen naastenliefde heeft, is hij niets' (Moro. 7:44). In zijn brief aan de Korintiërs wijst de apostel Paulus op het belang van liefde in dat welbekende vers: 'Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen

De Salt Lake-tempel.

sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinklend cimbaal' (1 Kor. 13:1).

Wat wil het zeggen menslievend te zijn? Naastenliefde is het tegenovergestelde van zelfzucht. Het betekent dat men van zijn tijd en middelen aan anderen geeft.

Onze bijdragen in tijd en goed behoren een zekere mate van offervaardigheid in zich te hebben. Wij behoren ernaar te streven de mensen in onze omgeving die eenzaam of wanhopig zijn, op te beuren. Daarbij behoren we vooral aandacht te schenken aan de jongeren.

'Naastenliefde is de reine liefde van Christus' (Moro 7:47).

Ten vierde, wees dankbaar. We kunnen onze liefde voor onze Hemelse Vader tonen door dankbaar te zijn. We kunnen onze dankbaarheid tonen door onze leefwijze, niet slechts door wat wij zeggen of beweren.

Men zegt dat de zonde van ondankbaarheid ernstiger is dan de zonde van wraak. Met wraak vergeldt men kwaad met kwaad, maar met ondankbaarheid vergeldt men goed met kwaad.

Jaren geleden, toen men gewoon was ten tijde van de diploma-uitreiking aan de universiteit een dienst voor baccalaurei te houden, heeft president Harold B. Lee eens een verhaal verteld dat mij altijd is bijgebleven.

Het ging over een vrouw die al vroeg in haar huwelijk weduwe werd en met een paar kinderen achterbleef. Zij hadden het niet breed. De moeder werkte hard als vrouw en werkster, desondanks moesten de kinderen baantjes nemen om de touwtjes aan elkaar te kunnen knopen.

Toen de kinderen volwassen werden, cum laude afstudeerden en belangrijke functies gingen bekleden in de gemeenschap en de zakenwereld, besloot de plaatselijke krant een artikel aan het gezin te wijden. Een verslaggever interviewde de moeder die nu lichtgebogen en grijs door het leven ging.

De verslaggever stelde de vrouw een aantal vragen om achter het geheim van haar succes te komen. Zij had zoveel met zo weinig bereikt.

De laatste vraag van de verslaggever luidde: 'Uw kinderen hebben allemaal het een en ander bereikt waar u trots op kunt zijn, maar van welk kind hield u het meest?' Met tranen in haar ogen antwoordde zij:

'Ik hield het meest van het zieke kind, totdat het beter was.

'Ik hield het meest van het afwezige kind, totdat het terug was.

'Ik hield het meest van het falende kind, totdat het succes had.

'Ik hield het meest van het verdrietige kind, totdat het blij was.'

Tot slot wil ik Solomon Bennett Freehood citeren:

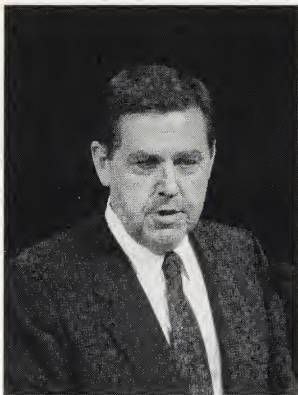
'Er was een tijd dat ik de voorkeur gaf aan intelligente mensen. Het was een genot om (...) een knappe kop (...) invloedrijke gedachten in woorden te horen omzetten, of nieuwe ideeën te horen verwoorden. Maar nu heb ik een andere voorkeur. Verbaal vuurwerk kan me niet meer boeien. Deze oratoren zijn mij te aanmatigend en hoogmoedig. Ik geef nu de voorkeur aan een ander soort mensen: aan iemand die voorkomend is, anderen begrijpt en het zelfrespect van anderen niet vernietigt. (...) Ik geef tegenwoordig de voorkeur aan de mensen die zich bewust zijn van de behoeften, het verdriet, de angsten en leed van anderen, die zich bewust zijn van andermans zoektocht naar zelfrespect. (...) Eens verkoos ik intelligente mensen. Nu verkies ik goede mensen.' (Richard L. Evans, *Richard Evans' Quote Book*, Salt Lake City: Publishers Press, 1971, blz. 166.)

Het is mijn gebed dat wij onze liefde voor de Heer zullen tonen door te streven naar christelijke liefde in onze relatie tot anderen, zodat wij aanspraak kunnen maken op de 'kroon des levens', waarover Jakobus spreekt, 'die Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben' (Jak. 1:12). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hij heeft de zijnen liefgehad tot het einde

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Eerste Quorum der Zeventig

‘Wanneer we het moeilijk krijgen, (. . .) zal slechts één ding de tand van alle tijd, van alle bezoeking, van alle narigheid, van alle overtreding weerstaan. Slechts één ding vergaet nimmermeer: de reine liefde van Christus.’

Samen met ouderling Hansen en al mijn broeders die pas geroepen zijn tot de quorums der zeventig, wil ik mijn dankbaarheid bekendmaken aan de Heer voor deze heilige roeping en voor de kans om te dienen. Het is onmogelijk om het gevoel van verantwoordelijkheid of het gevoel van ontoereikendheid dat een mens overspoelt wanneer hij tot een dergelijke bediening wordt geroepen voldoende onder woorden te brengen. In de afgelopen weken dat ik veel zelfonderzoek heb gepleegd, ben ik mij herhaaldelijk, zoals Paulus het eens uitdrukte, ‘bovenmate en boven vermogen’ van ‘een zware last’ bewust geweest (2 Kor. 1:8).

Ik wil ook graag uitdrukking geven aan mijn grote dank en waardering voor mijn gezin. Zij hebben altijd van mij gehouden, voor mij gebeden, me getroost en gesteund – zoals alleen een gezin dat kan doen. Alleen

zij weten hoezeer ik hen liefheb. Alleen ik weet hoeveel zij tot in de eeuwigheid voor mij zullen betekenen.

Vanmiddag wil ik graag u, de trouwe leden van de kerk, bedanken voor uw steunverlening tijdens de aprilconferentie en opnieuw vandaag. Iemand ‘steunen’ is geen kleinigheid. Wanneer we het leven in stand houden, voeden en koesteren wij het, houden wij het aan de gang. Wanneer wij een vriend of een buurman of een vreemde op straat steunen, schenken wij hem iets van onze kracht, verschaffen we hem hulp. Wij houden elkaar overeind onder de druk van huidige omstandigheden. Wij dragen elkaars lasten onder de zware persoonlijke stress van het leven.

Net zoals bij alles wat wij ervaren, is de Heer Jezus Christus ons grote voorbeeld en ideaal in deze uiterst belangrijke aangelegenheid: steunverlening. Zijn arm is de ware sterke arm, zijn volharding de volharding die alles doorstaat. Die eindeloze liefde heeft Hij het allerduidelijkst ten toon gespreid aan het eind van zijn aardse leven, in die uren dat Hij wellicht had kunnen verlangen dat anderen Hem zouden steunen.

Terwijl de maaltijd van dat laatste Pascha werd bereid, stond Jezus onder de spanning van zijn diepe emotie. Alleen Hij wist wat Hem in de onmiddellijke toekomst te wachten stond, maar misschien kon zelfs Hij niet ten volle voorzien hoeveel pijn Hij moest lijden alvorens er gezegd kon worden: ‘De Zoon des Mensen is beneden dit alles neergedaald’ (LV 122:8).

Tijdens die maaltijd en terwijl dergelijke gedachten Hem bezighielden, stond Christus kalm op, omgordde zich zoals een slaaf of dienstknecht dat zou doen, en knielde neer om de voeten van de apostelen te wassen (zie Joh. 13:3-17). Deze kleine kring gelovigen in dit nauwelijks gevestigde koninkrijk stonden op het punt hun zwaarste

beproeving te ondergaan, en dus was Hij bereid zijn steeds toenemende zielenood opzij te zetten om hen opnieuw te dienen en te sterken. Dat niemand zijn voeten waste deed niet ter zake. In zijn allesovertreffende ootmoed bleef Hij hen onderwijzen en reinigen. Tot het laatste moment – en ook daarna – zou Hij hun dienstknecht zijn en hen steunen. Zoals Johannes schrijft, die erbij is geweest en het wonder van dat alles heeft aanschouwd, ‘heeft Hij de zijnen, die Hij in de wereld liefhad, liefgehad tot het einde’ (zie Joh. 13:1).

Zo was het steeds geweest en zo zou het steeds zijn – die hele nacht door, en door de pijn heen, en voor eeuwig. Hij zou *altijd* hun kracht zijn en zijn eigen zieleed zou Hem er nooit van weerhouden hun die steun te geven.

In de stilte van die Palestijnse nacht, door maanlicht overgoten, zou alle pijn, elk hartverscheurend verdriet, elk verpletterend onrecht en menselijk leed dat door wie dan ook van het mensenras – man, vrouw of kind – ooit was ervaren op zijn intens vermoeide schouders worden geladen. Maar toch zegt Hij tegen ons, terwijl iemand het zeer wel tegen Hem had kunnen zeggen: ‘Uw hart worde niet ontroerd of versaaagd’ (Joh. 14:27).

‘Gij zult u bedroeven,’ zei Hij – u zult verdrietig, eenzaam en angstig zijn, en soms zelfs worden vervolgd, *‘maar uw droefheid zal tot blijdschap worden (. . .) maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen’* (Joh. 16:20, 33; cursivering toegevoegd).

Hoe kon Hij zo spreken? Over goede moed en blijdschap? Op zo’n moment? Wentend welk leed Hem binnen zo’n korte tijd te wachten stond? Maar dat zijn de zegeningen die Hij altijd met zich bracht, en zo sprak Hij altijd – tot het einde toe.

Wij kunnen niet in hoeverre de discipelen hebben begrepen wat er op til was, maar wij weten wel dat Christus zijn laatste levensuren helemaal alleen onder ogen moest zien. In één van zijn werkelijk openhartige opmerkingen tegen zijn discipelen zei Hij: ‘Mijn ziel is zeer bedroefd, tot sterfens toe’ (Matt. 26:38), waarna Hij hen vervliet om te gaan doen wat alleen Hij kon doen. Het Licht van de wereld onttrok zich aan het menselijk gezelschap en betrad de hof om helemaal alleen met de prins van de duisternis te worstelen. Hij stapte naar voren, knielde, viel voorover en riep, met een zielemsmart die u en ik nooit zullen kennen: ‘Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan’ (Matt. 26:39). Maar Hij wist dat die Hem, ter wille van ons, niet voorbij kon gaan en dat Hij die bittere beker tot op de bodem ledigen moest!

Zijn discipelen waren, begrijpelijk genoeg, vermoed en vielen al snel in slaap. Maar hoe zat het met de slaap en de ver-

moeidheid van Christus? Welke rust of slimmer zal Hem door die verschrikking heen sterken? Daar houdt Hij zich gewoon niet mee bezig op dat moment, en op geen enkel moment. Hij zal doorstaan. Hij zal overwinnen. Hij zal niet wankelen en ons niet teleurstellen.

Zelfs tijdens de kruisiging zou Hij de omstandigheden met de welwillendheid en houding van een koning beheersen. Aangaande hen die zijn vlees schenden en zijn bloed vergieten, zegt Hij: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Luc. 23:34). En liefdevol belooft Hij het paradijs aan de boetvaardige misdadiger aan zijn zijde. Omdat het Hem onmogelijk is zijn moeder met zijn handen te troosten, kijkt Hij haar eenvoudig aan en zegt: 'Vrouw, zie, uw zoon.' En met de woorden 'Zie, uw moe-

der', tot Johannes vertrouwt Hij haar toe aan zijn zorg (Joh. 19:26-27). Tot het einde toe was Hij bezorgd om anderen, en in het bijzonder om haar.

Kan Hij, omdat Hij deze wijnpers van de verlossing uiteindelijk helemaal alleen moet treden, het donkerste van alle momenten doorstaan, de hevige schrik van de allergenste pijn? Deze wordt niet veroorzaakt door de doornen, noch door de nagels, maar door de ontzetting van het zich volslagen alleen voelen:

'Eloï, Eloï, lama sabachani? (...) Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' (Marc. 15:34.) Kan Hij niet alleen al onze zonden dragen, maar ook onze angst en eenzaamheid? Ja, dat heeft Hij gedaan, dat doet Hij en dat zal Hij doen.

Wij weten niet hoe zulk een grote smart te

verdragen is, maar geen wonder dat de zoon haar aangezicht in schaamte verschool. Geen wonder dat de voorhang van de tempel in tweeën scheurde. Geen wonder dat de aarde zelf kramppachtig samen trok ten gevolge van de benarde toestand van dit volmaakte kind. En minstens één Romeinse hoofdman die dit alles had aanschouwd, voelde enigszins aan wat het te betekenen had. En met groot ontzag deed hij de eeuwige uitspraak: 'Waarlijk, deze was Gods Zoon' (SV, Matt. 27:54).

Het leven bezorgt ons een portie angst en teleurstelling. Soms voldoen dingen niet aan de verwachtingen. Soms, zowel in ons privé- als ons beroepsleven, ontbreekt het ons schijnbaar aan de kracht om verder te gaan. Soms stellen mensen ons teleur, of economische stelsels en omstandigheden stellen ons teleur, en het leven met al zijn moeilijkheden en hartepijn kan ons een heel eenzaam gevoel bezorgen.

Maar ik getuig, dat wanneer we het moeilijk krijgen, er iets is dat ons nooit of te nimmer teleurstelt. Slechts één ding zal de tand van alle tijd, van alle bezoeking, van alle narigheid, van alle overtreding weerstaan. Slechts één ding vergaet nimmermeer: de reine liefde van Christus.

'Ik herinner mij,' roept Moroni uit tot de Heiland van de wereld, 'dat Gij hebt gezegd, dat Gij de wereld zo hebt liefgehad, dat Gij Uw leven voor de wereld hebt afgelegd (...)

'En nu weet ik,' schrijft hij, 'dat deze liefde, die Gij voor de mensenkinderen hebt gehad, reine liefde is' (Ether 12:33-34).

Nadat hij heeft gezien hoe een bedeling ten onder ging en hoe een hele beschaving zichzelf vernietigde, haalt Moroni de woorden van zijn vader aan voor wie dan ook op een later tijdstip bereid zal zijn om te luisteren: 'Indien gij geen naastenliefde hebt, zijt gij niets' (Moro. 7:46). Alleen de reine liefde van Christus kan ons redden. Het is de liefde van Christus die lankmoedig en vriendelijk is. Het is de liefde van Christus die niet opgeblazen en niet lichtgeraakt is. Alleen zijn reine liefde stelt Hem - en ook ons - in staat om alles te verdragen, alles te geloven, alles te hopen en alles te dulden (zie Moro. 7:45).

*'O, welk een liefde, welk een licht!
Tot welk een dank zijn wij verplicht.
Voor 't offer, ook voor ons gebracht;
Voor liefde' oneindig, ongedacht.'* (HL 20.)

Ik getuig dat Christus, na het liefhebben van ons die in de wereld zijn, ons liefheeft tot het einde. Zijn reine liefde stelt ons nooit teleur. Nu niet en nooit. Nee, nooit.

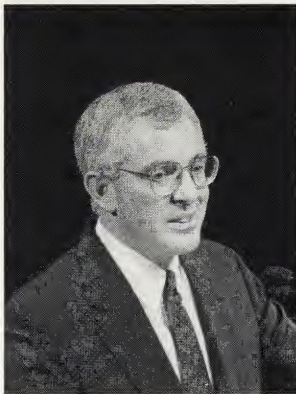
Van die goddelijke steunverlening aan ons allen getuig ik in deze, zijn ware en levende kerk, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het oog alleen op de ere Gods

Ouderling Marlin K. Jensen
van het Eerste Quorum der Zeventig

'Een van de belangrijkste offers die we ooit kunnen brengen, is ons ego en onze ijdele ambities op het altaar te leggen.'

Broeders en zusters, ik ben blij dat ik u hier kan begroeten en u kan vertellen hoe dankbaar ik ben dat ik als lid van het Eerste Quorum der Zeventig geroepen ben. Mijn vrouw, Kathy, zegt dat je altijd al heeft geweten dat ik ooit op de een of andere manier levenslang zou krijgen, maar geen van ons beiden had kunnen dromen dat het zo'n dankbare taak zou zijn!

Niemand kan voor het eerst op dit spreekgestoelte staan – waarop door de jaren heen zoveel waarlijk grote mannen en vrouwen hebben gestaan – zonder doordrongen te worden van zijn beperkingen en een overweldigend verlangen om waardering uit te spreken. Dat geldt ook voor mij.

Ik wil mijn waardering uitspreken voor mijn vrienden en burenen in dat kleine dal waar ik geboren ben en waar ik tot nu toe verkozen heb te blijven wonen. Ook voor mijn edele voorouders en mijn verdere familie. Ik ben mij voortdurend bewust van hun goedheid en hun interesse in mij. Ik wil mijn ouders oprecht danken, die blijven werken

aan het project dat zij 47 jaar geleden bij mijn geboorte zijn begonnen. Ik ben in het bijzonder dank verschuldigd aan mijn echtgenote. Haar steun, liefde en opgeruimde karakter maken van mijn leven een feest. Zij heeft mij gevraagd u te zeggen dat zij volkomen overtuigd is van de waarheid van het herstelde evangelie. Samen zijn wij gezegend met acht fijne kinderen, wier ontwikkeling en geluk onze voornaamste zorg zijn. Ik hou heel veel van ieder kind.

Ook ben ik dankbaar voor de zegen van dagelijks contact met de algemene autoriteiten van de kerk. Ik beloof deze toegewijde mannen mijn trouw, mijn liefde en mijn onvermoeibare inspanningen voor de opbouw van Gods koninkrijk. Ik beloof hen ook dat ik altijd gehoor zal geven aan de aansporing van de Heer in de Leer en Verbonden: 'Versterk daarom uw broeders door uw ganse levenswandel, door al uw geboden, door al uw vermaningen, en door al uw handeligen' (LV 108:7).

Ten slotte ben ik heel dankbaar voor u, mijn broeders en zusters over de hele wereld, die tot de kennis van de Verlosser gekomen zijn en deel uitmaken van zijn kerk. Ik waardeer uw goedheid en toewijding en kijk er naar uit u te ontmoeten en in de jaren die voor ons liggen met u samen te werken. Met u ben ik, om met de woorden van de apostel Paulus te spreken, nederig gestemd door de gedachte dat 'noch de dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here' (Rom. 8:38-39). Ik ben heel dankbaar voor deze kennis.

In de afgelopen maanden heb ik de Schriften onderzocht, omdat ik leiding wilde voelen in mijn nieuwe roeping. Daardoor ben ik mij bewust geworden van het belang van onze motieven, onze verlangens en onze houding ten aanzien van ons eeuwige welzijn. Ik wil er nu een van behandelen, name-

lijk de noodzaak om onze werkzaamheden 'met het oog alleen op de ere Gods' (LV 4:5) te verrichten.

De verleiding om toe te geven aan het streven naar persoonlijke erkenning en beloning voor onze diensten aan anderen is altijd aanwezig. Het was Satan die al in het voorsterfelijke leven aan deze verleiding toegaf. Toen de Vader daar het plan van zaligheid voor de inwoners van deze aarde en de noodzaak van een verlosser uitlegde, reageerde Satan als volgt: 'Zie, hier ben ik, zend mij, ik wil Uw zoon zijn, en ik zal het ganse mensdom verlossen, dat niet één ziel verloren ga, en ik zal het voorzeker doen; geef mij daarom uw eer' (Moz. 4:1). In tegenstelling tot Christus die ons voor altijd toonde dat Gods werk gedaan behoort te worden met een houding van *Uw* wil, niet *mijn* wil. Hij zei: 'Vader, Uw wil geschiede, en U zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid' (vers 2).

Zij die eer en voordeel hopen te halen uit het doen van het werk van de Heer zijn schuldig aan wat de Schriften priesterbedrog noemen. Over deze zonde heeft Nephi verklaard: 'Priesterbedrog heerst, waar mensen prediken en zichzelf tot een licht der wereld stellen voor gewin en voor de eer der wereld, doch niet het welzijn van Zion zoeken' (2 Ne. 26:29).

Heiligen der laatste dagen wier oog alleen gericht is op de ere Gods bezien het leven vanuit een heel ander perspectief dan zij die hun aandacht op iets anders hebben gevestigd. Sommige leden geven bijvoorbeeld weinig om eer of erkenning voor hun goede daden. Zij zijn meer geïnteresseerd in het hoeden dan in het tellen van 's Heeren kudde. In feite zijn zij het gelukkigst als zij anoniem kunnen dienen, waardoor de begunstigden niemand anders hebben om te danken of te loven dan de Heer. In dit opzicht kunnen wij wellicht een les leren van

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf legt broederlijk zijn arm om de schouder van een mede-quorumlid, ouderling Russell M. Nelson. Ook zichtbaar zijn de ouderlingen James E. Faust, voor, en Joseph B. Wirthlin, achter, beiden lid van het Quorum der Twaalf.

onze christelijke broeders en zusters in de Amish-gemeenschappen in Pennsylvania. Het is bekend geworden dat hun schrijvers vaak anoniem poëzie en andere godsdienstige lectuur schrijven en publiceren om er zeker van te zijn dat niet zij in het voetlicht komen, maar God alle eer ontvangt.

De goede werken van hen die dienen zonder daartoe geboden te worden en ook geen beloning of erkenning verwachten, hebben iets edels in zich. Hun goedheid heeft de 'verlangens van hun hart' als bron en is het resultaat van zuivere motieven.

Ons vierjarige dochtertje, de op één na jongste, illustreerde dit beginsel een jaar geleden op eenvoudige wijze. Zonder enige aanleiding daartoe, behalve de vreugde van iets liefs doen voor iemand anders, had ze een lekkernij onder mijn hoofdkussen gelegd. Toen ik haar de volgende morgen bedankte en haar vroeg waarom ze het gedaan had, zei ze: 'Omdat ik u lief vind, papa - omdat ik van u hou.'

Kerpostities en tituluur zijn ook van weinig belang voor de heiligen der laatste dagen wier ogen alleen gericht zijn op Gods eer. Zij concentreren zich liever op de moge-

lijkheden die zij met hun roeping krijgen om anderen te dienen dan op de mogelijkheden om bekend te worden. Deze leden die goed en in stilte bezig zijn, ongeacht of zij de 'hoogste' of de 'laagste' in het koninkrijk zijn, had de apostel Paulus waarschijnlijk in gedachten toen hij schreef: '... en juist die delen van het lichaam [dat wil zeggen: de leden der kerk], welke wij minder in ere houden, bekleden wij meer eervol' (1 Kor. 12:23).

De verdiensten van trouw dienstbetoon, ongeacht iemands positie in de kerk, werd jaren geleden onder mijn aandacht gebracht tijdens een uitvaartdienst van een man die veel goeds had gedaan in zijn leven zonder ooit een hoge kerkfunctie te hebben bekleed. De zwager van de overledene omschreef hem, en dit trof mij zeer, als iemand die nooit werkzaam was geweest als quorumpresident, bisschop of ringpresident, maar die 'velen van hen ontzettend goed voor de dag had laten komen'.

Allen die wel eens een kinderkamerleidster geduldig over haar kudde van twee-jarigen hebben zien waken of de liefdevolle geest hebben gevoeld van de geweldige

grijsharige mannen en vrouwen die trouw in de tempels van de Heer werkzaam zijn, begrijpen de uitspraak van de Heiland: 'Want wie onder u allen de minste is, die is groot' (Luc. 9:48).

Wanneer wij ons oog gericht houden op Gods heerlijkheid, voelen wij de grootsheid van zijn scheppingen en de omvang van zijn werk op aarde. Het stemt ons nederig dat wij deel uitmaken van zijn koninkrijk in de laatste dagen. Als we stilstaan bij en nadenken over onze rol in dit alles, beseffen we dat een van de belangrijkste offers die we ooit kunnen brengen, is ons ego en onze ijdele ambities op het altaar te leggen. We doen er goed aan, zoals Mozes eens deed, nadat hij in een visioen Gods heerlijkheid had aanschouwd, te erkennen: 'Hierdoor weet ik nu dat de mens niets is, hetgeen ik nimmer had verondersteld' (Moz. 1:10).

In zijn eerste brief aan de Korintiërs gaf Paulus blijk van een soortgelijke houding en erkenning. Hij vraagt retorisch:

Wat is dan Apollos? Of wat is Paulus? Dienaren, door wie gij tot geloof gekomen zijt, en wel zoals de Here dit aan een ieder geschonken heeft.

'Ik heb gepland, Apollos heeft begoten, maar God gaf de wasdom.

Daarom, noch wie plant, noch wie begiet, betekent iets, maar God, die de wasdom geeft' (1 Kor. 3:5-7).

Broeders en zusters, ik getuig dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Gods koninkrijk op aarde is. Dit koninkrijk zal voortgaan, met of zonder ons. De mannen en vrouwen die hun ogen van de ere Gods afwenden en erop uit zijn zichzelf te verhogen, of verward raken in de ijdele zaken van de wereld, zullen erachter komen dat het koninkrijk zich zonder hen voortbeweegt. Jammer genoeg is niemand van ons immuun voor deze o zo menselijke neiging. In de laatste dramatische uren van het leven van de Heiland, debatteerden zelfs zijn apostelen - die trouwe mannen die beter hadden moeten weten - met elkaar wie van hen de grootste was (zie Luc. 22:24).

Aan de heiligen der laatste dagen, die hun eigen betekenis voor Gods plan in perspectief zien, heeft de Heer beloofd: 'En indien uw oog alleen op Mijn eer is gericht, zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld, en er zal in u geen duisternis zijn; en hij, die met licht vervuld is, begrijpt alle dingen.

'Heilig u daarom, opdat uw gemoed oprecht voor God worde, en de dagen zullen komen, dat gij Hem zult zien; want Hij zal Zijn aangezicht voor u ontsluiten, en het zal in Zijn tijd geschieden, en op Zijn wijze, en overeenkomstig zijn wil' (LV 84:67-68).

Ik getuig van deze waarheden, waaraan ik mijn bescheiden getuigenis van de realiteit en goedheid van God en Zijn Zoon toevoeg. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Tegenslag doorstaan

Ouderling Carlos H. Amado
van het Tweede Quorum der Zeventig

'We hebben in dit leven niet voor elke tegenslag een verklaring. Wanneer we met beproevingen geconfronteerd worden, is het tijd voor onze ziel om zich tot God te wenden, die de Schepper van het leven en de enige bron van troost is.'

Toen ik na mijn aanstelling tot algemeen autoriteit met mijn gezin in Mexico-Stad aankwam, werd ik gebeld door een ex-zendingscollega die me die avond nog wilde spreken. Zijn oudste zoon, die net begonnen was met zijn eerste studiejaar aan de universiteit, was in een ongeluk omgekomen. Hij was nog maar zeventien jaar en vol levensvreugde. Hij was een trouw lid van de kerk en had zijn seminariediploma gehaald. Twee weken daarvoor had hij nog met zijn ouders over zijn verlangens en levensdoelen gesproken. En nu was hij er niet meer. Ze begrijpen het heilsplan goed en zijn aan elkaar verzegeld, maar de lichamelijke scheiding doet pijn.

Zij die zo'n beproeving hebben meeemaakt, begrijpen dat er drama's in dit leven zijn die voor ons niet te bevatten zijn. We hebben in dit leven niet voor elke tegenslag een verklaring. Wanneer we met beproevingen geconfronteerd worden, is het tijd voor onze ziel om zich tot God te wenden, die de Schepper van het leven en de enige bron van

troost is. 'Vrede laat ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef ik hem u' (Joh. 14:27).

Enkele maanden geleden hoorde ik dat de vrouw van een vriend van me weer een miskraam dreigde te krijgen. Samen met anderen die zich zorgen maakten over de baby haastte ik me naar haar toe om te zien of ik wat kon doen. Terwijl men nog bezig was met de voorbereidingen om haar naar het ziekenhuis te brengen, werd ons verteld dat het al te laat was. Dat was de derde keer dat ze die pijnlijke ervaring moest doorstaan. Ik vroeg mezelf af: wat kan ik zeggen om hen te troosten? Hoe zal de Heer hen helpen deze nieuwe klap te doorstaan?

Op de dag dat ze het ziekenhuis verliet, hoorde ze over een andere zuster in de ring die hetzelfde doormaakte. Vol vertrouwen in de Heer ging ze deze zuster bezoeken om haar steun te geven. Ze maakte van haar eigen tragedie een zegen van troost voor anderen.

Toen ik nadacht over haar houding, herinnerde ik mij iets wat ik jaren geleden geleerd had toen mijn vader overleden was. Hij was plotseling overleden en had mijn moeder met vijftien kinderen achtergelaten, waarvan er tien van haar afhankelijk waren. Voor haar was dat de tragedie van haar leven. Natuurlijk hadden we door het evangelie, de omgang met de kerkleden en ons eigen getuigenis wel een stevige basis die ons troostte, en die ons hielp om te komen tot een waardige aanvaarding van ons verlies. Maar ondanks het feit dat we haar nooit alleen lieten, had het haar toch hevig aangegrepen. Hoewel ze de wil van God aanvaardde, kon ze geen innerlijke rust vinden.

Op een ochtend reden we met de bus naar het stadscentrum, en plotseling begon ze haar eenzaamheid te voelen. Ik merkte het wel, maar wist dat ik haar niet de troost kon geven die ze nodig had. Ze weende in stilte, maar deed het waardig. Een andere vrouwelijke passagier kwam naar haar toe en zei: 'U lijkt erg veel verdriet te hebben.' Mijn moe-

der antwoordde: 'Ik heb net mijn man verloren.' 'Wanneer vroeg de dame: 'Hebt u kinderen?', en mijn moeder antwoordde: 'Ik heb vijftien kinderen, en ieder van hen heeft iets wat mij herinnert aan hun vader. Ik word dus voortdurend aan hem herinnerd.'

Toen ze dit hoorde, zei de dame: 'U bent echt gezegend. U hebt alleen uw man verloren. Ik heb door een auto-ongeluk ook mijn man verloren, maar bovendien mijn twee dochters, en nu ben ik alleen. Ik begrijp dus hoe verdrietig u zich voelt.' En toen voegde ze eraan toe: 'Alleen God kan ons helpen zulke beproevingen te doorstaan.'

Zij die lijden onder ernstige beproevingen en verdriet en toch hun medemens blijven dienen, ontwikkelen een enorm vermogen om anderen te begrijpen. Net als de profeten krijgen ze dan een groter begrip van de gedachten en wil van Christus. Deze dame was voor mij een engel. Ze troostte mijn moeder en richtte in een periode van hevige beproeving haar blik op God. Vanaf die dag zei mijn moeder, elke keer als ze zich eenzaam of verlaten voelde, tegen mij: 'Jongen, heb medelijden met de vrouw die alles verloren had. Ik ben dankbaar dat de Heer me gezegend heeft met vijftien kinderen om mij gezelschap te houden.' Door deze ervaring heb ik beter het belang leren begrijpen van de openbaring van de Heer aan Joseph Smith:

'Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamenlijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen -

'Nietemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen' (LV 19:18-19).

Christus heeft meer geleden dan wie dan ook, en Hij weet hoe zwaar onze beproevingen zijn. Wij ondergaan geen lijden dat Hij niet al in Gethsemane of op Golgota heeft ondergaan. Daarom begrijpt Hij ons en kan Hij ons helpen.

Christus heeft gezegd: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven' (Joh. 11:25). De grootste tragedie die iemand kan overkomen is niet het verlies van zijn bezittingen, zijn verstand of zijn sterfelijke leven, maar zijn eeuwige leven - een gave van God.

In de Schriften staat het getuigenis van verscheidene profeten - die gewone mensen waren met een bijzondere roeping - die geconfronteerd werden met grote beproevingen en tegenstand.

Vader Lehi werd opgedragen zijn god en zilver achter te laten en uit zijn land te vertrekken. De zonen van Mosiah moesten afstand doen van de troon. Job verloor zijn landerijen, zijn vee en zelfs zijn kinderen,

terwijl Abinadi, Stefanus en de apostelen van Christus werden gedood terwijl zij Hem dienden.

Voor sommigen is de ware beproeving van het geloof om zonder op de Heer te mopperen getrouw te blijven wanneer ze hun aardse positie of familieleden kwijtraken, of zelfs gevraagd worden het eigen leven te geven.

Uit de Schriften blijkt dat deze grote mannen volledig op de Heiland vertrouwden, zelfs zonder een volledig begrip van zijn bedoelingen. De profeet Joseph Smith ontdekte dat de tegenstand waarmee hij geconfronteerd werd bij het stichten van het koninkrijk van God in deze laatste bedeling, steeds groter werd naarmate hij probeerde anderen tot zegen te zijn. Hij wendde zich tot de Heer om gerechtigheid te vragen. Christus begreep Joseph en liet doorschemeren dat hij mogelijk nog meer lijden zou moeten ondergaan. De Heer zei tegen hem: 'De Zoon des Mensen is beneden dit alles neergedaald. Zijt gij meerder dan Hij?' (LV 122:8.)

Toen Joseph later de wil en de bedoelingen van de Heiland beter begreep, aanvaardde hij zijn verheven lot door zijn leven te geven. Het is niet belangrijk te weten welke beproevingen wij mogelijk in dit leven zullen moeten doorstaan. Het is echter wel van het grootste belang wat voor houding wij ten opzichte van deze beproevingen aannemen en wat wij eruit leren. Zij zullen ons begrip en onze spiritualiteit vergroten.

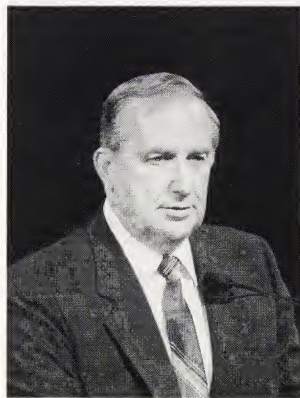
Het komt er meestal op neer dat wij alleen maar op de gebeurtenissen in dit leven letten, waarbij we het heden het belangrijkste vinden. Pas wanneer we onze blik op hemelse zaken richten, beginnen we de eeuwigheid te begrijpen. We kunnen tragedies alleen met de hulp van Christus doorstaan. Het is nodig geloof in Hem als de Verlosser der wereld te ontwikkelen. Hij heeft ons het volgende onderwezen: 'In de wereld hebt gij (...) te lijden; maar schiept moed: Ik heb de wereld overwonnen' (PC, Joh. 16:33). Het is mijn gebed dat wij in smart en bezoeken het voorbeeld van Christus in Getsemane zullen volgen. Hij zei toen: 'Indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!' (Luc. 22:42.) Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Antwoord op gebed leren herkennen

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Als er geen antwoord lijkt te komen op ernstig gebed, kan dat komen omdat we enkele waarheden over gebed niet begrijpen of omdat we het antwoord niet herkennen.'

Snikkend zat de vrouw tegenover mij. 'Ik weet niet meer wat ik moet geloven,' zei ze met tranen in haar ogen. Ze had geworsteld met een voor haar belangrijke beslissing, er dagen over gebeden, zonder uitkomst. Wanhopig zei ze: 'Ik weet niet wat ik moet doen. Als u mij vertelt wat ik moet doen, doe ik het.' Ze legde haar hand op de Schriften en zei: 'God heeft gezegd dat Hij ons zou helpen. Hij beantwoordt de gebeden van alle andere mensen. Waarom beantwoordt Hij die van mij niet?'

Als iemand terecht komt in een maaltroom van emoties is het moeilijk er alleen uit te komen. Het is mijn gebed dat ik u, die soortgelijke gevoelens hebt, kan helpen.

Als er geen antwoord lijkt te komen op ernstig gebed, kan dat komen omdat we enkele waarheden over gebed niet begrijpen of omdat we het antwoord niet herkennen.

Onze Hemelse Vader heeft ons niet naar de aarde gestuurd om te falen, maar om

luisterrijk te slagen. Het mag ongerijmd lijken, maar dat is de reden dat antwoord op gebed soms heel moeilijk te herkennen is. Sommigen bewegen zich door het leven met niet meer dan hun eigen ervaringen en verstandelijke vermogens als redmiddel. Anderen zoeken door middel van gebed naar goddelijke inspiratie om te weten wat zij moeten doen. Indien nodig verwerven zij het recht op de macht die verder reikt dan hun eigen kunnen.

Communiceren met onze Vader in de hemel is geen onbeduidende aangelegenheid. Het is een veelbetekend voorrecht. Het is gebaseerd op onveranderlijke beginselen. Wanneer we hulp krijgen van onze Vader in de hemel is dat in respons op geloof, gehoorzaamheid en de juiste aanwending van onze keuzevrijheid.

Het is een vergissing te denken dat elk gebed onmiddellijk beantwoord wordt. Sommige gebeden vergen behoorlijke inspanning van onze kant. Ik geef toe dat er soms indrukken zijn, hoewel we die niet specifiek hebben verlangd. In het algemeen behelzen deze indrukken iets dat we moeten weten en anderszins niet te weten zouden komen.

Wij zijn op aarde om ervaringen op te doen die we op geen andere manier kunnen hebben. We worden in de gelegenheid gesteld om te groeien, ons te ontwikkelen en geestelijk volwassen te worden. Daartoe moeten we leren de waarheid in praktijk te brengen. De manier waarop wij moeilijke problemen oplossen is van wezenlijk belang voor ons geluk.

Ik heb naar advies van anderen geluisterd, toepasselijke schriftplaatsen overdacht en het leven van de profeten en anderen in oenschouwen genomen om een beter begrip van gebed te krijgen. Toch heb ik het meest gehad aan het gedachtenbeeld, waarin ik een kind zie dat vol vertrouwen een liefhebbende, vriendelijke en wijze Vader benadert, die wil dat wij slagen.

President Benson wijft na een bijeenkomst leden van het koor dank toe.

Maak u geen zorgen over onhandig geuite gevoelens. Praat gewoon met uw Vader. Hij hoort elk gebed en beantwoordt het op zijn manier.

Als we een probleem uitleggen en een oplossing voorstellen, zal Hij soms ja zeggen, soms nee. Vaak zal Hij geen antwoord geven, niet omdat Hij niet betrokken is, maar omdat Hij op volmaakte wijze van ons houdt. Hij wil dat we de waarheden die Hij ons heeft gegeven in praktijk brengen. Om te kunnen groeien, moeten we ons vermogen om de juiste beslissingen te nemen, kunnen vertrouwen. We moeten datgene doen wat voor ons *gevoel* juist is. Mettertijd zal Hij antwoord geven. Hij zal ons niet in de steek laten.

Ik heb de absolute realiteit van onze relatie tot de Vader omschreven. Er is niets dat Hij niet van ons weet. Hij is zich bewust van onze behoeften en zou ons alle antwoorden kunnen verschaffen, maar omdat ons eeuwig geluk zijn oogmerk is, moedigt Hij ons aan de juiste keuzen te doen.

Soms misdragen we ons als een kind, handelen we onverstandig en zijn we van mening dat we niet bij onze Vader kunnen aankomen met een probleem. Als de communicatie stroef verloopt, hoe fijn is het dan dat we een Middelaar hebben die het een en ander rechtzet als we zijn raad opvolgen en ons bekeren. Dat is onze oudere Broer, de Heiland.

Wellicht werden de ervaringen van Oliver Cowdery opgeschreven om ons te leren hoe

we moeten bidden en hoe we de antwoorden kunnen herkennen. Oliver werd gezegd: '... zo zeker als de Here leeft, (...) zo zeker zult gij kennis ontvangen van alles, waarom gij in geloof met een oprecht hart zult bidden, gelovende, dat gij [...] zult ontvangen. (...)

'Ik zal in uw *verstand* en in uw *hart* tot u spreken door de Heilige Geest' (LV 8:1-2; cursivering toegevoegd).

Als we een indruk in ons *hart* krijgen, kunnen we die met ons *verstand* wegredeneren of waarmaken. Let op wat u met indrukken van de Heer doet.

Oliver werd verder gezegd: 'Gedenk, dat gij zonder *geloof* niets kunt doen; bid daarom in *geloof*. Handel niet lichtzinnig met deze dingen; bid niet om iets, waarom gij niet behoort te bidden. (...) en u zal geschieden volgens uw *geloof*' (LV 8:10-11; cursivering toegevoegd).

Bidden in geloof betekent: vragen met vertrouwen in onze Heilige Vader. Ondanks de bewijzen dat de Heer zijn gebeden al beantwoord had, zag Oliver, zoals zo velen van ons, dat niet in. Om zijn ogen, en die van ons, te openen, ontving Joseph Smith de volgende openbaring:

'... gezegend zijt gij wegens hetgeen gij hebt gedaan; want gij hebt Mij gevraagd, en zie, zo dikwijls als gij hebt gevraagd, hebt gij *onderricht van Mijn Geest ontvangen*. Indien dit niet zo was geweest, zoudt gij niet uw huidige positie hebben bereikt.

'Zie, gij weet, dat gij Mij hebt gevraagd, en

ik heb uw *verstand verlicht*; nu deel Ik u deze dingen mede, opdat gij moogt weten, dat gij door de Geest der waarheid zijt verlicht' (LV 6:14-15; cursivering toegevoegd).

Als u het gevoel hebt dat God uw gebeden niet heeft beantwoord, moet u deze teksten maar eens bestuderen en daarna zorgvuldig letten op de bewijzen in uw leven, dat Hij uw gebeden al beantwoordt heeft.

Om een ieder van ons te helpen bij het herkennen van de antwoorden, heeft de Heer gezegd: '... indien gij nog meer getuigenis verlangt, denk dan terug aan de nacht, toen gij in uw hart tot Mij riep om de waarheid van deze dingen te mogen weten.

'Schonk Ik u geen *vrede* in uw *gemoed aangaande de aangelegenheid*?' (LV 6:22-23; cursivering toegevoegd).

De Heer verschaft verder inzicht door ons het advies te geven om het probleem in onze gedachten uit te vorsen en Hem dan te vragen of het juist is: 'Indien het juist is, zal Ik u boezem in u doen branden; daaraan zult gij *gevoelen*, dat het juist is.

'Doch indien het niet juist is, zult gij dat *gevoel* niet hebben, maar zult gij een verdooving van gedachten hebben' (LV 9:8-9; cursivering toegevoegd).

Het is van belang om in te zien dat de Heer nog een derde manier heeft om op gebed te reageren, namelijk door een *antwoord te onthouden*. Waarom zou Hij dat doen?

Hij is onze volmaakte Vader. Hij heeft ons meer lief dan wij kunnen begrijpen. Hij weet wat voor ons het beste is. Hij ziet zowel begin als eind. Hij wil dat wij handelen om de nodige ervaring op te doen:

Als Hij met *ja* antwoordt, is dat om ons vertrouwen te geven.

Als Hij met *nee* antwoordt, is dat om dwaling te voorkomen.

Als Hij een *antwoord onthoudt*, is dat om ons te laten groeien door geloof in Hem, gehoorzaamheid aan zijn gebeden en de bereidwilligheid naar waarheid te handelen. Er wordt van ons verwacht dat we verantwoordelijkheid aanvaarden door een beslissing te nemen en uit te voeren die in harmonie is met zijn leringen, zonder eerst een bevestiging te verlangen. Wij moeten geen afwachtende houding aannemen of gaan morren, omdat de Heer niet gesproken heeft. Wij moeten handelen.

Vaak is datgene wat we verkozen hebben te doen goed. Hij zal de juistheid van onze keuzen op zijn manier bevestigen. Die bevestiging komt over het algemeen in de vorm van hulp terwijl we bezig zijn. We ontdekken die hulp als we geestelijk ontvanke-lijk zijn. Die hulp kunt u zien als notities van een liefhebbende Vader als bewijs van zijn goedkeuring. Als we in geloof iets beginnen dat niet juist is, zal Hij het ons laten weten, voordat we te ver zijn gegaan. Hij doet dat door ons een onbehaaglijk gevoel te geven.

Nephi's inspanningen om de koperen platen te bemachtigen, geven aan hoe deze beginselen werken. Toen de oudere broers gevraagd werd om te gaan, 'morden' zij en ontvingen geen hulp. Nephi kreeg de verzekering: '... gij zult door de Here worden begünstigd, omdat gij niet hebt gemord' (1 Ne. 3:6). Nephi's woorden, 'Ik zal heengaan en doen', geven aan dat hij bereid was te handelen en te slagen door de geestelijke wetten in acht te nemen (1 Ne. 3:7).

Na twee onsuccesvolle pogingen bleef Nephi er vertrouwen in hebben. Hij sloop zonder al de antwoorden de stad in naar het huis van Laban. Hij merkte op: '... ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen', waarna hij er veelzeggend aan toevoegde, 'nochtans ging ik voort' (1 Ne. 4:6-7; cursivering toegevoegd).

Nephi was bereid het opnieuw te proberen en het beste van zichzelf te geven. Hij had het geloof dat hij hulp zou ontvangen. Hij weigerde zich te laten ontmoedigen. Hij handelde, stelde vertrouwen in de Heer, was gehoorzaam, en wendde zijn keuzevrijheid goed aan. Daarom ontving hij leiding. Hij werd stap voor stap tot succes geïnspireerd en, om de woorden van zijn moeder te gebruiken, 'macht gegeven om de dingen te

doen, die de Here hun heeft bevolen' (1 Ne. 5:8; cursivering toegevoegd).

Nephi begreep dat er van hem verlangd werd dat hij op de Heer vertrouwde, zijn geloof oefende en moest handelen om de hulp te kunnen krijgen die hij nodig had. Hij morde niet, noch vroeg hij een volledige verklaring. Maar hij, houd dat goed in gedachten, bleef niet zitten wachten tot er hulp kwam. Hij deed iets! Door gehoor te geven aan geestelijke wetten, werd hij geïnspireerd en kreeg hij de macht om te handelen.

Soms wordt antwoord op gebed niet herkend, omdat we ons te veel concentreren op een bevestiging van onze eigen verlangens. Wij willen dan niet inzien dat de Heer iets anders met ons voor heeft. Let erop zijn wil te doen.

Ik geef toe dat ik niet weet hoe er goede beslissingen genomen zouden moeten worden zonder gerechtigheid en vertrouwen in een Hemelse Vader. De beginselen zullen gewoonweg niet werken als iemand zijn keuzevrijheid in strijd met de wil van God aanwendt.

Als er een zonde is waarvan we ons niet bekeerd hebben, worden we aan ons lot overgelaten. Wij *kunnen* hiervan verlost worden als wij ons bekeren.

Als we naar inspiratie streven om beslis-

singen te nemen, zal de Heer stille indrukken geven. Deze indrukken vergen van ons dat wij nadenken, geloof oefenen, werken, soms strijd leveren en handelen. Zelden komt het antwoord op een belangrijke vraag of probleem in één keer. Vaak komt het beetje voor beetje, zonder dat het eind in zicht is.

Ik heb het belangrijkste onderdeel van gebed tot het eind van deze toespraak bewaard. Dat is dankbaarheid! Onze oprechte dank aan onze geliefde Vader produceert wondere gevoelens van vrede, eigenwaarde en liefde. Ongeacht hoe problematisch onze omstandigheden zijn, oprechte waardering vervult ons met dankbaarheid.

Hoe komt het dat de armsten het beste weten hoe zij de Heer moeten danken? In de hooglanden van Guatemala leven de leden op de grens van het bestaansminimum. Zij kunnen niet naar de tempel zonder grote offers te brengen. Een tempelbezoek vergt een jaar aan voorbereiding. Zij werken er hard voor, besparen op het geld en eten. Ze spinnen, verven en weven nieuwe kleding. Dan beginnen ze aan de lange voettocht, die ze blootsvoets afleggen, over de bergen, steken het meer Isabel over en nemen daarna de bus. Moe en afgemat komen ze bij de tempel aan. Zij wassen en boenen zich tot ze stralen, doen hun nieuwe kleding aan en betreden het huis des heren.

In witte kleding worden ze door de Geest onderwezen, ontvangen de verordeningen en sluiten verbonden. Een vrouw uit de hooglanden werd diep getroffen door de geest en betekenis van de begiftiging. Toen zij de celestiale zaal binnenging, zag ze anderen zitten, het hoofd eerbiedig gebogen. Onschuldig knielde ze neer, vergat de mensen om zich heen, boog haar hoofd, en stortte twintig minuten lang haar hart bij haar Hemelse Vader uit. Ten slotte richtte ze zich op, haar jurk doorweekt van de tranen. De tempelmater vroeg haar: 'Kan ik u helpen? Zij antwoordde: 'Ja graag. Dit is mijn probleem: ik heb mijn Hemelse Vader geprobeerd te vertellen hoe dankbaar ik ben voor al mijn zegeningen, maar ik heb het gevoel dat ik het niet helemaal heb kunnen overbrengen. Wilt u mij aan Hem helpen vertellen hoe dankbaar ik ben?'

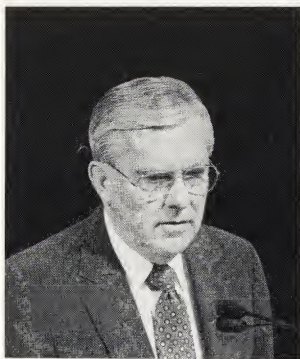
De adviezen over gebed zijn goed. Ik heb die adviezen in mijn eigen leven grondig getest. Ik ben erachter gekomen dat de ondoordringbare barrière tot communicatie een reusachtige stap is die in vertrouwen genomen moet worden.

Als u zijn hulp zoekt, zorg er dan voor dat u een rein leven leidt, dat uw motieven oprecht zijn, en dat u bereid bent te doen wat Hij vraagt – want Hij zal uw gebeden beantwoorden. Hij is uw liefhebbende Vader; u bent zijn geliefde kind. Hij houdt op volmaakte wijze van u en wil u helpen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Plichten, beloningen en risico's

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

“Ouders en toekomstige zendelingen hebben geen enkele reden om angstig te zijn of te menen dat een zending een bijzonder gevaarlijke of riskante onderneming is.”

Broeders en zusters, sinds de aprilconferentie hebben een aantal van onze zendelingen zich in toenemend moeilijke omstandigheden bevonden. Als adviseur van het gebiedspresidium Zuid-Amerika-Noord was ik, net als u, zeer bedroefd te horen dat twee trouwe zendelingen, ouderling Todd Ray Wilson en ouderling Jeffrey Brent Ball, waren omgekomen in Bolivia. De hele kerk rouwt om het verlies van deze twee rechtschapen jongemannen die in dienst van de Heer waren. Wij treuren eveneens om de andere zendelingen die dit jaar gestorven zijn ten gevolge van ziekte of een ongeluk.

Ons verdriet om het verlies van een trouwe zending kan verzacht worden door deze uitspraak van de Heer zelf: 'En wie ook zijn leven om Mijnentwil en voor Mij naam neerlegt, zal het weder vinden, namelijk het eeuwige leven' (LV 98:13). Onze liefde, dankbaarheid en gebeden voor troost en rust gaan uit naar alle ouders, familieleden en vrienden van zendelingen die hun leven

hebben verloren terwijl zij in dienst van de Meester waren.

Met toestemming van president Steven B. Wright van het Zendingsgebied La Paz Bolivia maak ik u deelgenoot van een bijzondere droom die hij had: 'Ik zag de twee ouderlingen, in het wit gekleed, bij de deur van een prachtig gebouw staan. Zij begroetten een groot aantal mensen, ook in het wit gekleed, die het gebouw binnengingen. Het was duidelijk dat het Bolivianen waren. Ik stelde mij de tempel voor die eens in Bolivia zal verrijzen. Ouderling Wilson en ouderling Ballard leidden de mensen die zij in de geestenwereld hadden voorbereid op het ontvangen van het evangelie de tempel binnen om getuige te zijn van de plaatsvervangende verordeningen die voor hen werden verricht. Deze droom is een grote troost voor mij en heeft mij geholpen hun dood te begrijpen en te aanvaarden.'

Deze vluchtige blik die president Wright op het verlossingswerk aan de andere kant van de sluier heeft mogen werpen, komt overeen met het visioen dat president Joseph F. Smith meer dan zeventig jaar geleden werd vergund. Hij vertelt: 'Ik zag de getrouwe ouderlingen van deze bedeling, wanneer zij het sterfelijke leven verlaten, hun werk voortzetten door het evangelie (. . .) te prediken (. . .) in de grote wereld van de geesten' (LV 138:57).

De kerk heeft vanaf het begin met beproevingen te maken gehad. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'De hel moge dan haar woede doen neerkomen als de lava van de Vesuvius of de Etna of van de verschrikkelijkste van alle vulkanen, toch zal het "mormonisme" standhouden. Water, vuur, waarheid en God zijn alle werkelijkheid. Waarheid is het "mormonisme". God is er de schepper van. Hij is ons schild. Door Hem ontvingen wij onze geboorte. Door zijn stem werden wij geroepen tot een bedeling

van zijn evangelie bij de aanvang van de volheid der tijden. Door Hem hebben wij het Boek van Mormon ontvangen; door Hem zijn wij tot op deze dag nog hier en door Hem zullen wij verblijven indien dit tot ons welzijn is. In zijn almachtige naam zijn wij vastbesloten als dappere soldaten tot het einde toe moeilijkheden te doorstaan' (zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 123).

Tot dusver hebben dit jaar ruim zeventien-ertigduizend trouwe zendelingen ertoe bijgedragen dat tienduizenden mensen tot een kennis van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus zijn gebracht. Die nieuwe leden hebben een machtige verandering in hun hart meegemaakt en '... zij vernederden zich en stelden hun vertrouwen in de ware en levende God' (Alma 5:13).

Onze zendelingen zijn bij dit grote werk geen zware opgaven, bezoeken en moeilijkheden bespaard. De ouders van zendelingen zijn zich altijd bewust geweest van het risico een geliefde in het zendingsveld door een ongeluk of door ziekte te verliezen. Nu moeten wij terrorisme aan het risico van het zendingswerk toevoegen. Terrorisme bestaat al vele eeuwen lang, maar is wellicht nog nooit zo openlijk en onbeschaamd uitgeoefend en is nog nooit zo wijdverbreid in het nieuws geweest.

Het terrorisme telt vele slachtoffers, waaronder de onschuldige wetsgetrouwe burgers, in een door terroristen gesteigerd gebied, die trachten voor hun gezin te zorgen en het goede te doen. De zendelingen leven onder de volkeren van deze aarde, en ook zij kunnen, ondanks de bescherming van de leden, onschuldige slachtoffers van geweld worden. Wij mogen de mensen van geen enkel volk of gebied veroordelen wegens de onverantwoordelijke, laffe terroristische acties die door enkelen van hen worden uitgevoerd.

Soms hebben terroristen het gemunt op de leden of de eigendommen van de kerk, omdat zij, ten onrechte, geloven dat de kerke belangen van een bepaald land vertegenwoordigt. In tegenstelling tot zulke foutieve overtuigingen, heeft De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geen enkele connectie met enig regeringsdepartement van enig land, met inbegrip van de Verenigde Staten. In oprechte christelijke goedheid en liefdevolle bezorgdheid bieden de zendelingen en andere leden van de kerk alle oprechte en gezagsgetrouwe mensen niet meer of minder dan het herstelde evangelie van Jezus Christus. Door betreurenswaardige ervaringen hebben wij geleerd dat niet iedereen bereid is ons in deze op ons woord te geloven. Daarom moeten de leiders en de leden op eventuele toekomstige incidenten voorbereid zijn.

Dat de kerk tegenwoordig een prominente

tere plaats in de wereld inneemt, brengt een verscheidenheid aan moeilijkheden met zich mee. Maar toch hebben ouders en toekomstige zendingelingen *geen enkele* reden om angstig te zijn of te menen dat een zending een bijzonder gevaarlijke of riskante onderneming is. Vanaf 1981 laten onze verslagen zien dat het aantal zendingelingen dat door een ongeluk, ziekte of andere oorzaken is omgekomen zeer klein is. De levensstijl van onze zendingelingen, zowel voor als tijdens hun zending, draagt bij tot hun gezondheid en veiligheid. Het wereldwijde sterftecijfer, bijvoorbeeld, van jonge mannelijke zendingelingen uit de Verenigde Staten is één vijfde van het cijfer van jongemannen van vergelijkbare leeftijd die in Utah wonen, en één zevende van het cijfer van jongemannen van vergelijkbare leeftijd van de hele Verenigde Staten. Ik wil daarmee niet zeggen dat op zending gaan de garantie inhoudt van een langer leven, maar het is duidelijk dat het sterftecijfer van zendingelingen veel gunstiger is dan dat van anderen van een vergelijkbare leeftijd.

De kerk doet alle moeite om de gezondheid en de veiligheid van de zendingelingen te beschermen door de kans op ziekte en ongelukken te verkleinen. In het afgelopen jaar heeft een uiterst bekwaam team HLD-artsen veel van de zendingengebieden in ontwikkelingslanden bezocht. De belangrijke voorstellen die zij ter bevordering van de gezondheid van de zendingelingen hebben gedaan, zijn door de kerk toegepast. Wij doen alles wat binnen ons vermogen ligt om eventuele risico's voor de zendingelingen te verkleinen. In een wereld echter waar de mensen hun keuzevrijheid hebben, kan de kerk niet alle risico's uitsluiten, noch een volledige garantie geven dat een zendingeling nooit iets zal overkomen.

De afdeling zendingenswerk heeft zes voormalige zendingenspresidenten in dienst die constant kunnen worden opgeroepen om zendingenspresidenten en hun zendingelingen terzijde te staan. Zij reageren onmiddellijk met alle hulpbronnen van de kerk om het welzijn van de zendingelingen en de gezinnen waartoe zij behoren, te verzekeren.

Wanneer er zich problemen voordoen, zoals de recente beroeringen in Colombia, houden het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf, door middel van de bekwame leiding van de gebiedspresidiums, die uit algemene autoriteiten bestaan, dagelijks en zondag zelf van uur tot uur, de vinger aan de pols.

Wees ervan verzekerd dat de veiligheid en bescherming van de zendingelingen voor ons altijd van het grootste belang is. Tegelijkertijd echter kan de kerk zich niet terugtrekken uit gebieden die in een staat van beroering verkeren tenzij het volstrekt noodzakelijk is. Broeders en zusters, het nakomen van de

Luidsprekers op Temple Square stellen belangstellenden in staat buiten de conferentie te volgen. Op de achtergrond het kantoorgebouw van de kerk, links midden; de torens van de Salt Lake-tempel; en rechts de Tabernakel.

opdracht van de Heer: 'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen' (Matt. 28:19), is niet eenvoudig.

De strijd om zielen tot Christus te brengen begon in de voorsterfelijke wereld met de oorlog in de hemel (zie Op. 12:7). Diezelfde oorlog wordt in deze tijd voortgezet in het conflict tussen goed en kwaad en tussen het evangelie en valse beginselen. De leden van de kerk staan in de voorste linie in de strijd om de ziel van de mensen. De zendingelingen bevinden zich op het slagveld en vechten met het zwaard der waarheid om de heerlijke boodschap van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus aan de volken van de aarde te brengen. Geen enkele oorlog is ooit vrij van risico geweest. De profetieën van de laatste dagen doen mij geloven dat de hevigheid van de strijd om de ziel van de mensen zal toenemen, en dat de gevaren groter zullen worden naarmate de wederkomst van de Heer dichterbij komt.

Onszelf en ons gezin voorbereiden op de moeilijkheden van de komende jaren zal inhouden dat wij vrees vervangen door geloof. Wij moeten in staat zijn om de vrees voor vijanden die ons bestrijden en bedreigen te overwinnen. De Heer heeft gezegd: 'Vrees daarom niet, kleine kudde; doet goed; laat aarde en het tegen u samenspannen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen' (LV 6:34).

Toen ik de zendingelingen in Bolivia, Peru en Ecuador onmiddellijk na het tragische gebeuren bezocht, was ik zeer onder de indruk van de grote liefde die onze zendingelingen koesteren voor de mensen die zij geroepen zijn te onderwijzen. Hun intense verlangen om de fijne mensen in hun zendingengebied te blijven dienen is niet te beschrijven. Soms uiten ouders en familieleden, heel begrijpelijk overigens, hun hevige verontrusting

over de veiligheid van hun zoons of dochters die daar op zending zijn, maar slechts uiterst zelden, zo ooit, horen we de zendingelingen een zelfde verontrusting uiten. Zij hebben de mensen die zij dienen zeer lief en over het algemeen willen zij niet anders dan hun zending in dienst van de Heer voortzetten. Deze toegewijde zendingelingen vormen zo'n machtig voorbeeld voor ons allemaal, dat er in de liefde geen vrees is, want 'de volmaakte liefde drijft de vrees uit' (1 Joh. 4:18).

Broeders en zusters, de afgelopen zestig jaar zijn voor de kerk relatief kalm geweest, vergeleken met de beginperiode van de herstelling. De vervolging en beproeving is minimaal geweest. Misschien zijn een aantal van die recente voorvallen een harde les geweest om ons te leren onze taak om het evangelie aan alle volken van de wereld te prediken moedig op ons te nemen en er niet voor terug te deinzen.

Als ouders moeten wij onze kinderen al vroeg voorbereiden op het ontwikkelen van een sterk, brandend getuigenis van het evangelie. Wij moeten het geloof, de moed en de toewijding van onze voorvaders, de pioniers, hebben om de opbouw van het koninkrijk van God op aarde te kunnen voortzetten.

Bedenk ook dat lid zijn van de kerk een begrip vergt van het beginsel van offerande in de dienst van de Heer. De profeet Joseph Smith verwoordde het als volgt: 'Wanneer iemand alles wat hij heeft ter wille van de waarheid heeft opgeofferd, en zondig zelfs zijn leven, en voor het aangezicht van God gelooft dat hij geroepen is om dat offer te brengen omdat hij ernaar streeft diens wil te doen, (. . .) dan kan hij het geloof verkrijgen dat hij nodig heeft om het eeuwige leven te verkrijgen' (*Lectures on Faith*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985, blz. 69).

U weet natuurlijk nog wat de profeet Jo-

soph schreef aan de heer John Wentworth, redacteur van de *Chicago Democrat*: 'Geen onheilige hand kan de vooruitgang van dit werk stuiten; al woeden vervolgingen, spannen benden samen, verzamelen er zich legers en viert de laster hoogtij, toch zal Gods waarheid moedig, nobel en onafhankelijk voorwaarts gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke strek heeft bezocht, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht' (*History of the Church*, deel 4, blz. 540).

De Heer heeft nog niet gezegd dat het werk is volbracht, dus moeten we voorwaarts blijven gaan. Het is goed te weten dat in de vier jaar dat president Benson de kerk gepreïdeerd heeft, er meer dan tachtigduizend zendingen zijn aangesteld om de blijde boodschap van de herstelling te verkondigen.

Het werk zal over de hele wereld blijven groeien en gedijen. In de afgelopen jaren hebben de dienstknechten van de Heer deuren ontgrendeld en het werk ingeluid in de DDR, Polen, Hongarije en Joegoslavië. De kerk heeft nu toegang tot veel Afrikaanse landen, waaronder Nigeria, Ghana, Zaire, Liberia, Sierra Leone, Swaziland, Ivoorkust, Namibia, Papua-Nieuw Guinea. Er zijn in de afgelopen vier jaar dertien landen en gebiedsdelen voor het zendingswerk opgesteld. Vele anderen zullen voor de verkondiging van het evangelie worden opgesteld. Inderdaad kan geen onheilige hand het heilige werk stuiten van het verkondigen van leven en behoudenis aan alle landen en volken, maar het zal wel gepaard gaan met moeilijkheden en gevaren.

De hele wereld deelgenoot maken van het evangelie van Jezus Christus zal kennis, geloof, offers en de allerbeste inspanningen van ieder lid van de kerk vergen. Zoals de profeet Joseph Smith in 1842 tot de heiligen in Nauvoo zei: 'Zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? (...) Moed, broeders; en voort, voort ter overwinning!' (LV 128:22). In deze tijd herhalen de leiders van de kerk die woorden van de profeet Joseph.

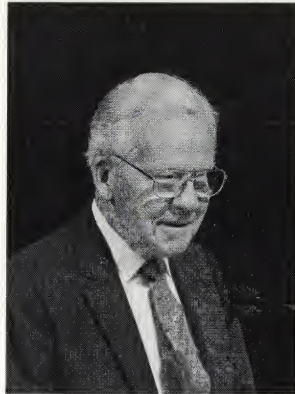
Broeders en zusters, de zendingen hebben ons geloof en onze gebeden nodig. Bid iedere dag vurig voor hun veiligheid en bescherming, want dat is een uitermate belangrijke manier waarop wij hen kunnen steunen, zodat zij hun belangrijke opdracht om het evangelie in de hele wereld te verkondigen, kunnen vervullen. Ik getuig dat Jezus Christus de Zoon van God is. Wij zijn bezig met zijn werk. Ik getuig dat wij dit grote werk met het geloof en de gebeden van alle leden van de kerk voorwaarts zullen sturen tot de uiteindelijke overwinning. In de naam van Jezus Christus. Amen □

30 september 1989
Priesterschapsbijeenkomst

Wij houden dapper en moedig stand

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Jonge priesterschapsdragers, God wil dat wij overwinnen. Hij wil dat jullie al je vijanden verslaan. Wij moeten dapper en moedig standhouden. God staat aan het roer en er is geen reden om verslagen te worden.'

Jaren geleden was ik toeschouwer bij een atletiekkampioenschap van de staat Utah dat aan de Brigham Young University gehouden werd. Ik heb veel geleerd van wat er tijdens de éénmijlloop gebeurde. Ik zal het nooit vergeten. Ongeveer twaalf jongemannen waren goed genoeg bevonden om hun school te vertegenwoordigen. Het startschot werd gegeven en die jongemannen, die zo lang en zo hard hadden getraind, renden weg. Vier van hen namen al snel de leiding. Plotseling raakte de op één na voorste hardloper met zijn schoen de voet van de hardloper voor hem. Toen de klopper zijn volgende pas wilde nemen, merkte hij dat hij zijn schoen kwijt was.

Toen ik dit zag, vroeg ik me af wat hij zou doen nu zijn mededinger hem dit ongewild

had aangedaan. Volgens mij had hij verschillende mogelijkheden om uit te kiezen. Hij kon wat harder rennen om degene die hem zijn plaats op kop had gekost in te halen, en hem een klap te geven. Hij kon naar de trainer rennen en zeggen: 'Dat komt er nou van - ik heb mijn hele leven voor deze wedstrijd getraind, en kijk eens wat er is gebeurd!' Hij kon naar de tribune rennen en tegen zijn moeder, zijn vader of zijn vriendin zeggen: 'Is het niet verschrikkelijk?' Of hij kon op de baan gaan zitten huilen. Maar tot mijn genoegen deed hij dat niet. Hij bleef gewoon verder rennen.

Dat gebeurde halverwege de eerste ronde en ik dacht: 'Heel goed van hem; hij zal de eerste van de vier ronden wel afmaken en zich dan terugtrekken.' Maar toen hij de eerste ronde had gehad, bleef hij verder rennen. Hij maakte de tweede ronde af, daarna de derde ronde - en bij iedere pas kwamen er sintels door zijn kous die zijn voet bezeerden. Destijds werd er op sintelbanen hardgelopen. Maar hij gaf het niet op. Hij bleef verder rennen.

Ik dacht: 'Wat een uitzonderlijk voorbeeld van moed en zelfdiscipline! Wat een ouders! Wat een trainer! Wat een leiders, die zijn leven zo beïnvloed hebben dat hij het onder deze omstandigheden niet opgeeft!' Hij volbrachte zijn taak. Hij kwam weliswaar niet als eerste binnen, maar in zekere zin had hij toch gezegevierd. Toen ik na de wedstrijd naar hem toeging en hem feliciteerde met zijn moedige optreden, was hij volkomen rustig en beheerst. Hij was in staat geweest om door te gaan op een moment dat het veel makkelijker zou zijn geweest om te stoppen.

Ongeveer vier en een half jaar geleden, kort voordat ouderling Bruce R. McConkie overleed, onze gewaardeerde apostel en bij-

Robert C. Bowden dirigeerde tijdens de priesterschapsbijeenkomst het mannenkoor.

zondere vriend van de Aäronisch-priesterschapsdragers en -leiders over de hele wereld, zat zijn geliefde, eeuwige metgezellin Amelia aan zijn bed. Hij zei toen iets heel belangrijks. Zuster McConkie hield tijdens deze laatste minuten op aarde zijn hand vast en vroeg hem: 'Bruce, heb je nog een boodschap voor me?' En hoewel hij zwak en stervende was, sprak hij duidelijk zijn laatste woorden uit: 'Ga door'.

Hij was een van de uitverkoren dienstknechten van God, die meer over het leven en de zending van Jezus Christus had gestu-

deerd, nagedacht en geschreven als enig ander in zijn tijd, en hij gebruikte die twee woorden als richtlijn en aanmoediging. Sindsdien heeft zuster McConkie mij verteld wat het belang is van 'Ga door' en welke kracht ervan uitgaat. Als een bijzondere getuige van Christus kende ouderling McConkie het belang van deze woorden: 'Jezus dan zeide tot de Joden die in Hem geloofden: Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken' (Joh. 8:31-32). Hier wordt beklemtoond dat ver-

lossing en verhoging voornamelijk op toewijding en volharding zijn gebaseerd.

Volharden, of doorgaan, is meer dan onstandigheden verdragen en volhouden; het betekent ook voort te gaan. Ik weet dat de meesten onder ons het moeilijk vinden om blijmoedig te volharden.

Ik bezocht eens een ringconferentie in Idaho. Toen een groep jeugdwerkkinderen opstond en voor de aanwezigen 'Ik ben een kind van God' zong, zag ik drie kleine jeugdwerkkinderen die voraan stonden en niet hoorbaar meezongen – ze waren namelijk doof(stom) en zongen met hun handen. Niemand kon hen horen, maar we konden wel hun boodschap begrijpen. Zij ontroerden mij diep en ik was in de gelegenheid om hen en de leden van die ring te vertellen dat onze Hemelse Vader hen wel hoorde. Hoewel ze niets zeiden dat wij konden horen, brachten ze een gedenkwaardige boodschap over. In ontroerende stilte onderwezen zij over de geest, het verstand en het hart. Zij hadden het zingen niet opgegeven omdat ze niet konden spreken. Hun was geleerd om door te gaan.

Nu wil ik u de tekst van het lied 'Ga door' ('Carry on') voorlezen.

*Onverzettelijk als de bergen rondom ons
Houden wij dapper en moedig stand
Op de rots, gesticht voor ons
Door onze vaders in dit mooie land –
De rots die voor eer en deugd moet staan
En geloof in de levende God.
Zij hieven triomfantelijk hun vaan
Boven de woestijngrond.
En we horen de woestijn zingen:
Ga door, ga door, ga door!
Heuvels, dalen en bergen kunnen zich niet bedwingen:
Ga door, ga door, ga door!
Met onze kleuren omhoog gebracht
Marcheren wij terwijl de ochtend gloort
O jeugd van het edele geslacht
Ga door, ga door, ga door!*

*Op de rots die zij hebben gesticht
Bouwen wij een paleis voor de Koning
Onze lofzangen, mooi gedicht,
Zingen wij in die prachtige Godswoning.
Het erfdeel dat wij ontvangen
Is geen goud of werelds goed,
Het bestaat uit eeuw'ge zegeningen
Van liefde, vreugde en gezondheid goed.
En we horen de woestijn zingen:
Ga door, ga door, ga door!
Heuvels, dalen en bergen kunnen zich niet bedwingen:
Ga door, ga door, ga door!
Met onze kleuren omhoog gebracht
Marcheren wij terwijl de ochtend gloort
O jeugd van het edele geslacht
Ga door, ga door, ga door!
(Naar: Hymns, 1985, nr. 255.)*

Toen dit prachtige nummer 59 jaar geleden voor het eerst voor de hele kerk werd uitgegeven, kon er toch op zijn minst van gezegd worden dat het toepasselijk was. Tegenwoordig zou het een levenswijze moeten zijn, onze hoogste prioriteit, en zou het voor de jongeren als trompetgeschal moeten klinken. Jongelui, jongens en meisjes, en liders over de hele wereld, ik moedig u aan om door te gaan. Geef het niet op, verlies de moed niet. Geef niet toe aan de levenswijze van de wereld die alleen maar ellende en ontmoediging tot gevolg kan hebben. Ik heb de jongemensen lief die standhouden wanneer invloeden van buitenaf het makkelijk zouden maken om te falen of te vallen, en ik respecteer ze.

Ik dank God voortdurend voor de jongemannen en jonge vrouwen van deze generatie. Ik geloof vast dat wij nu de fijnste jongelui uit de hele kerkgeschiedenis bij ons hebben. De overgrote meerderheid van hen gaat als pioniers voort in rechtschapenheid en waarheid. De meeste jongeren zijn ondanks de huidige omstandigheden trouw aan het geloof en vermijden de verzoeken en subtiele misdragingen waardoor aan alle kanten geprobeerd wordt hen te verleiden. Wat een vreugde is het dan te bedenken dat we nu een record aantal jongemannen en jonge vrouwen in het zedingsveld hebben - jonge mensen met grote toewijding en buitengewoon veel succes.

Hoewel er zendingen zijn lastig gevallen, eigendommen zijn vernield, en enkelen zelfs het leven hebben gelaten, tonen onze zendingen geen vrees: integendeel, zij gaan voort met een houding van 'Ga door'. Slechts weinigen hebben om onthefing of overplaatsing gevraagd wanneer zij geconfronteerd werden met vuur, vernietiging en gevaar. Het is een vreugde om hen te zien standhouden, zo onverzettelijk als de bergen rondom ons. God zal hen helpen door te gaan en hun werk zal niet gedwarsboomd worden, maar zal voortgaan en vrucht voortbrengen.

Ik wil voorlezen wat president Benson heeft gezegd, vlak nadat hij president van de kerk was geworden, toen hij in zuidelijk Californië tot een groep jongeren sprak:

'Al bijna zesduizend jaar heeft God jullie bij zich gehouden om in de laatste tijd voor de wederkomst op aarde te komen. In alle vorige bedelingen zijn de mensen van het geloof afgefallen, maar in onze bedeling zal dat niet gebeuren. (. . .) God heeft voor de laatste periode enkele van zijn sterkste kinderen bewaard en zij zullen zijn koninkrijk helpen triomferen. En daarvoor hebben we jullie nodig, want jullie maken deel uit van de generatie die erop voorbereid moet zijn God te ontmoeten. (. . .) Vergis je niet - jullie zijn een uitverkoren generatie. Er is nog nooit in zo korte tijd zoveel verwacht van de

getrouwen als er nu van ons verwacht wordt. (. . .) We nemen allemaal dagelijks vele beslissingen die aangeven wie wij zullen steunen. De uiteindelijke uitkomst staat vast - de strijdkrachten van het goede zullen winnen. Maar we moeten nog maar afwachten waar wij, nu en in de toekomst, in deze strijd zullen staan en hoe standvastig wij zullen zijn. Zullen wij onze zending, waartoe wij in het voorsterfelijk bestaan geordend zijn, tot het einde van onze dagen trouw vervullen?'

Een aantal jaren geleden was Peter Snell uit Nieuw-Zeeland de snelste hardloper ter wereld op de één mijl en de 880 yards. Ik maakte in Wellington (Nieuw-Zeeland) kennis met hem. Later die week zei iemand tegen me: 'Zou u willen zien waar Peter Snell traint?' Ik antwoordde bevestigend. Ik was stomverbaasd toen ik meegenomen werd naar het strand - niet een renbaan, maar het strand. Ik vroeg: 'Waar oefent hij dan?' Mijn vrienden zeiden: 'Hij rent vlak langs het water, waar zijn voeten in het zand zakken. Daar is het moeilijk om zijn voeten na elke pas uit het zand te trekken.' Ik had een vermoeden waarom hij dat deed, maar ik vroeg aan mijn vrienden: 'Waarom rent hij daar dan?' Zij antwoordden: 'Wanneer hij tijdens een wedstrijd op de renbaan rent, voelt het alsof hij zweeft, omdat hij dan zijn voeten niet uit het zand hoeft te trekken.'

In gedachten zag ik hem met moeite over het strand rennen. Daar leerde ik van. Enige tijd later namen mijn vrienden mij mee naar een andere plek, in de bergen, waar Peter Snell ook oefende. Toen ik weer zocht naar een renbaan, zeiden ze: 'Nee, hij rent tegen de steile heuvels op. Want wanneer hij dan tijdens een wedstrijd over een vlakke baan rent, gaat hem dat gemakkelijk af.' Daarom breekt hij records en daarom herinner ik mij zijn voorbeeld. Ze vertelden me dat hij elke dag rent - ongeacht eventuele vermoedheid of slechte weersomstandigheden.

Ik ben altijd zeer onder de indruk geweest van enkele uitspraken van Winston Churchill, die hij deed toen hij tijdens de donkere oorlogstijd premier van Groot-Brittannië was. Hij zei onder meer:

'Het heeft geen zin te zeggen "Wij doen

ons best". Wij moeten slagen in wat beslist gedaan moet worden' (uit *Reader's Digest*, juli 1964, blz. 247).

Hij heeft verder gezegd: 'Voor ons ligt de ernstigst denkbare beproeving. (. . .)

'U vraagt wat ons beleid zal zijn? Ik zeg u: Ons beleid is (. . .) oorlog te voeren, te land, ter zee en in de lucht, en met alle kracht en macht die God ons kan geven.

'U vraagt wat ons doel is? Dat kan ik met één woord beantwoorden: overwinnen. Overwinnen, koste wat het kost; overwinnen, ongeacht alle gruwelen; overwinnen, ongeacht hoe lang het duurt en hoe moeilijk het is' (Eerste toespraak, op 13 mei 1940 in het Lagerhuis gehouden, uit hoofde van de functie van premier; geciteerd door Louis L. Snyder in *The War: A Concise History, 1939-1945*, New York: Julian Meesner, Inc., 1961, blz. 89).

Jonge priesterschapsdragers, God wil dat wij overwinnen. Hij wil dat jullie al je vijanden verslaan. Wij moeten dapper en moedig standhouden. God staat aan het roer en er is geen reden om verslagen te worden.

We zullen veel inspiratie opdoen door voortdurend de boodschap te herlezen die in Leer en Verbonden 121:7-8 aan de profeet Joseph Smith gegeven werd:

'Mijn zoon, vrede zij u ziel; uw tegenstand en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

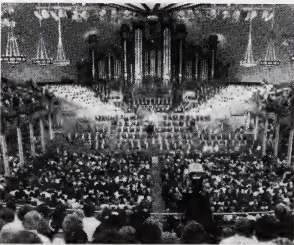
'En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren.'

God was hier de edele profeet het belang duidelijk aan het maken van doorgaan onder alle omstandigheden.

Met dezelfde overtuiging als die van de Heer tegenover de profeet Joseph in Leer en Verbonden 122:4 beloven wij aan de jongeren van tegenwoordig: 'Uw God zal u voor eeuwig bijstaan'. Wanneer wij volharden, is die belofte nu en voor altijd geldig.

Ik ben er trots op dat we een president hebben, Ezra Taft Benson, die de jeugd van het edele geslacht aanmoedigt om te werken, door te gaan en dicht bij God te leven. De jeugdprogramma's van de kerk zijn tegenwoordig beter, en dat is te danken aan de invloed die hij daar al enkele jaren op uitoefent.

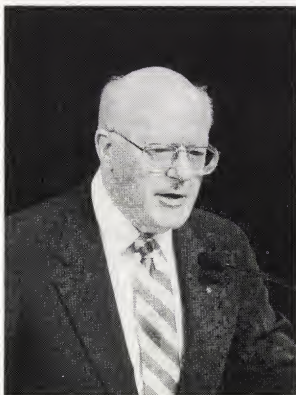
Jesus is de Christus. Hij is onze Verlosser, onze Heer, Heiland en vriend. Door onze daden en gebeden danken we Hem voortdurend voor zijn ongeëvenaarde voorbeeld van doorgaan onder omstandigheden die ertoe leiden dat Hij uit iedere porie bloedde en leed onder het onbegrip en wangedrag van zijn volgelingen. Als wij onder alle omstandigheden vastberaden doorgaan, zijn vreugde en geluk het gevolg. Moge God ons helpen dit te doen en de beloning ervoor in deze tijd te verdienen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kuisheid: de bron van ware mannelijkheid

Ouderling Robert L. Backman
van het Presidium der Zeventig

'Met alles wat jullie in je groei naar mannelijkheid leren, bid ik dat jullie zullen gaan begrijpen dat kuisheid de volmaakte grondregel is waarop alle geestelijke vooruitgang berust.'

Onlangs kreeg ik bezoek van een jonge, knappe toekomstige zending die zijn verdrietige verhaal in tranen van kwelling en berouw aan mij vertelde. Ik had met hem mee willen huilen. Hij had zich door zijn zogenaamde vrienden laten overhalen om mee naar een feestje te gaan waar sterke drank werd geschonken. Daar bezweek hij tegen beter weten in onder de spot en hoon van de aanwezigen, werd dronken en verloor zijn kuisheid voordat de avond voorbij was.

Hij had de druk van zijn vrienden niet kunnen weerstaan, zijn voornemen om kuis te blijven was door de omstandigheden in rook opgegaan, waardoor hij zijn langgekoesterde droom van een zending en een tempelhuwelijk had zien veranderen in een nachtmerrie – en nu schaamde hij zich diep, hij voelde zich onrein – hij voelde zich slecht.

'Heb ik mijn kans op een zending, een

tempelhuwelijk voorbij laten gaan?' vroeg hij. 'Hoe zal mijn Vader in de hemel mij ooit kunnen vergeven? Ik wou dat de aarde zich opende en mij verzwoeg!' Mijn hart ging naar hem uit.

Mijn sympathie voor hem werd bijna overtroffen door mijn boosheid die ik voelde opkomen voor hen die hem op het 'pad van plezier' hadden gebracht en zich niet bewust waren van het leed dat zij hadden veroorzaakt door Satans verleidelijk gepraat dat kuisheid uit de tijd is, te geloven.

'Gij zult geen overspel plegen,' gebod Jehova, 'en hij, die overspel pleegt, en zich niet bekeert, zal worden uitgeworpen' (LV 42:24).

Mijn geliefde jonge broeders, ondanks wat de wereld ons wil doen geloven, heeft God nooit zijn wet veranderd.

Het Eerste Presidium van de kerk heeft naar aanleiding van het zedelijke verval in de wereld verklaard:

'Wij smeken de jongeren van de kerk kuis te leven, want een onkuis leven leidt slechts tot ellende en lijden – het is het pad dat tot vernietiging leidt. Hoe glorievol en dicht bij de engelen zijn de jongeren die rein zijn. (...) Seksuele reinheid is het kostbaarste bezit van de jeugd; het is het fundament van alle gerechtigheid. (...)

'De tijd nadert dat wij alle gezondheid, kracht en geestelijke macht nodig hebben om bestand te zijn tegen de benauwende waarmee wij te maken zullen krijgen.' (James R. Clark, *Messages of the First Presidency*, 6 delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1975, deel 6, blz. 150.)

'Jullie, jongeren van Zion, kunnen je niet inlaten met seks voor het huwelijk – ontucht – en ontkomen aan de straffen en de oordelen die de Heer tegen de zonde heeft uitgesproken. De dag van afrekening zal komen zo zeker als de nacht op de dag volgt' (*Messages*, 6:176).

De volle omvang van zijn daden begon tot

mijn vriend door te dringen; hij ging de realiteit van Alma's woorden: 'Godeloosheid bracht nimmer geluk' (Alma 41:10) eindelijk beseffen.

In dat verdrietige moment met die lijdende jongeman, kon ik het niet helpen dat ik zijn gevoelens vergeleek met die van het paar dat ik kort daarvoor in het huis des Heeren had verzegeled.

Daar, in het bijzijn van hun familie, bracht het gelukkige paar hun blijdschap onder woorden over de plechtige verbonden die zij, geknield aan het altaar, met God hadden gesloten. Zij hadden in volkomen vertrouwen in elkaars ziel gekeken, omdat zij rein waren en de celestiale zegeningen waardig die over hen waren uitgesproken.

Er was niets dat afdeed aan hun geluk. Mijn geliefde broeders van de Aäronische priesterschap, met alles wat jullie in je groei naar mannelijkheid leren, bid ik dat jullie zullen gaan begrijpen dat kuisheid de volmaakte grondregel is waarop alle geestelijke vooruitgang berust.

Rechtvaardigheid betekent geluk.

De Heer heeft verklaard: 'En niets onreins kan Zijn koninkrijk ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Zijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot aan het einde' (3 Ne. 27:19).

Ik zou jullie de uitdaging willen geven om rein te zijn, om goed te zijn, om sterk te zijn, om gelukkig te zijn! Hoe kunnen jullie je beschermen tegen de 'vurige pijlen van de [tegenstander]' (LV 27:17), zodat je verleiding kunt weerstaan en oprecht voor God kunt wandelen?

Ten eerste, wees geduldig. Loop niet vooruit op je volwassenheid. Kijk met plezier uit naar de tijd dat je volwassen zult zijn. Onthoud dat je maar eens jong bent en dat je een hele tijd oud zult zijn.

Ons ongeduld is er vaak de oorzaak van dat wij flirten met het verbodene, waarbij wij de gevolgen van ons dwaze geëxperimenteer uit het oog verliezen. President Harold B. Lee heeft een levendig beeld geschilderd van de pijn die men lijdt als men flirt en als gevolg daarvan toegeeft aan verleiding: 'Ik heb mooie jonge menselijke vlinders zien spelen met de verleidelijke vuren van de zonde. (...)

'Veel van deze deze mooie menselijke vlinders zijn in hun vlucht hemelwaarts ter aarde gestort met verschoerde vleugels, omdat hun het verbodene zo aantrekkelijk leek. Hoe meer ik van het leven zie, des te meer ik ervan overtuigd ben dat we jullie, jonge mensen, moeten doordringen van de afschuwelijkheid van zonde, in plaats van content te zijn met jullie alleen de weg tot bekering te onderwijzen. Ik wou dat er iemand was die jullie kon waarschuwen voor de hel

die volgt op het overtreden van de wet van kuisheid. (...) Iemand die dat heeft ervaren, omschreef het als volgt: "Niemand wist er iets van af. Je vertelde het aan niemand, en niemand kwam het te weten, niemand veroordeelde je ervoor. Maar je bloosde, de schrik sloeg om je hart. Je transpireerde. Als je 's avonds naar bed was gegaan, probeerde je de ogen van je ziel te verbinden, je bouwde een schuilplaats waarin je je kon verbergen, je probeerde te slapen, maar de slaap wilde niet komen. Je zei tegen jezelf: 'Andere mensen doen het', of 'Ik moest wel, ik kon niet anders', of 'Niemand komt het ooit te weten'. Maar er waren handen uit de onzichtbare wereld die uit de duisternis kwamen en het verband van de ogen van je ziel weghaalden en je schuilplaats voor je ineenkrimpende geest neerhaalden.'" (*Youth and the Church*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1970, blz. 87-88.)

Mijn jonge vrienden, wees alsjeblift geduldig.

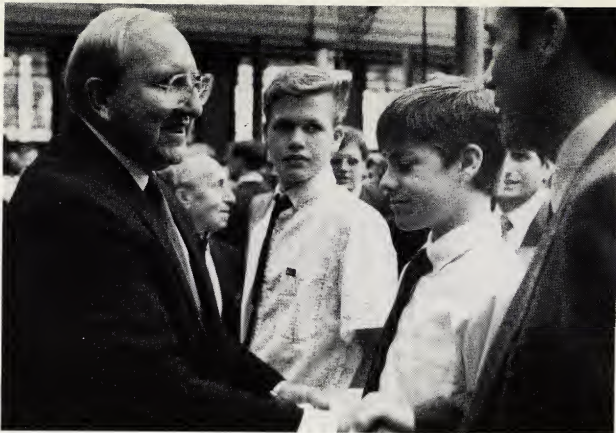
Ten tweede, concentreer je op je eeuwige bestemming. De Heer heeft de getrouwen beloofd, dat 'alles, wat Mijn Vader heeft aan he[n] zal' worden gegeven' (LV 84:38). Denk erover na wat dat voor jou als zoon van God betekent.

Broeders, stel grenzen aan je daden – grenzen die je niet zult overschrijden – die ver verwijderd zijn van de scheidslijnen tussen goed en kwaad. Bereid je voor op de ervaringen die in de toekomst liggen. Besluit van tevoren hoe je je zult opstellen tegenover verleiding – weeg de gevolgen af, nu en in de eeuwigheid. Schat de situatie waarvoor je gesteld wordt goed in. Als er iemand, misschien wel een vriend, je vraagt iets te doen waar je je twijfels over hebt, herhaal dan wat hij gezegd heeft: 'Je wilt dat ik wát doe?'

Vraag je vervolgens af: zal ik met datgene wat mijn vriend voorstelt mijn grenzen overschrijden, of de wet overtreden, of zal iemand van wie ik houd of die ik respecteer erdoor geschaad worden of zal iemand zijn of haar vertrouwen in mij opzeggen? Bekijk de vraag dan nog eens van twee kanten. Zal datgene wat eruit voortvloeit goed zijn of slecht? Als je alle gevolgen tegen elkaar hebt afgewogen, ben je klaar om een beslissing te nemen. Als alles positief is, zul je waarschijnlijk gehoor geven aan het verzoek van je vriend; is dat niet zo, dan heb je de verantwoordelijkheid 'Nee' te zeggen. (Aangepast overgenomen uit *Youth's Frontier, Making Ethical Decisions* van John W. Larsen, Irving (Texas): Boy Scouts of America, 1985, blz. 14.)

Wees hard voor jezelf. President Spencer W. Kimball heeft ons een krachtig voorbeeld gegeven in een toespraak tot de jongeren in een gebiedsconferentie in Stockholm. Hij beschreef zijn eigen kinderjaren en zei:

'Als ik alleen was om, bijvoorbeeld, de

Ouderling Vaughn H. Featherstone van het Eerste Quorum der Zeventig, algemeen president van de jonge-mannen, begroet conferentieangangers.

koeien te melken of het hooi aan oppers te zetten, had ik tijd om na te denken. Ik dacht er diep over na en nam deze beslissing: 'Ik, Spencer Kimball, zal nooit sterke drank drinken. Ik, Spencer Kimball, zal nooit tabak aanraken. Ik zal nooit koffie of thee drinken – niet omdat ik kan uitleggen waarom niet, maar omdat de Heer het verboden heeft.' Hij heeft gezegd dat deze dingen een gruwel zijn. Er zijn nog veel meer dingen die dat ook zijn die niet in het woord van wijsheid staan, waar ik ook een besluit over heb genomen.

'En dat wil ik onder de aandacht brengen. Toen al, als kleine jongen, heb ik mij voorgenoemen om "die dingen niet aan te raken". En nadat ik dat besluit genomen had, was het gemakkelijk om me eraan te houden, om er niet voor te zwichten. Er waren door de jaren heen vele verleidingen, maar ik besteedde er geen aandacht aan; ik zei niet: "zal ik het doen of zal ik het niet doen?" Ik zei altijd tegen mezelf: "Ik heb me voorgenoemen het niet te doen. Daarom zal ik het niet doen."

'Ik ben ouder dan ieder van jullie die hier vanavond is, en ik zal spoedig weer een jaartje ouder zijn, maar ik heb nooit thee gedronken, noch koffie of sterke drank, noch heb ik ooit gerookt, noch heb ik drugs gebruikt. Misschien klinkt dat heel opschepperig en aanmatigend, maar ik probeer er alleen maar dit mee te zeggen: als iedere jongen en meisje – nu jullie volwassen beginnen te worden en een beetje onafhankelijker worden van je vrienden, je familie en anderen – zich voornemt: "Ik zal niet zwichten", zal dat, ongeacht de verleiding, al een afgesloten zaak zijn.' (Conference Report,

gebiedsconferentie in Stockholm, 1975, blz. 86-87.)

Ten derde, blij trouw aan je overtuiging. Blijf je leven meester. Het is jouw lichaam – het omhulsel van jouw geest – waar je mee te maken hebt. Word geen slaaf van je lusten en begeerten. Wees volwassen genoeg om je geest je lichaam zijn wil op te laten leggen. Zelfbeheersing is van wezenlijk belang als je iets wilt weerstaan waarvan je weet dat het verkeerd is, in het bijzonder wanneer een vriend erop staat. Deze zelfbeheersing maak je je eigen door die in praktijk te brengen. Daarom is het van belang om aan je innerlijke kracht te bouwen. Herinner jezelf er voortdurend aan dat je een zoon van God bent die een werk te doen heeft.

Winston Churchill, de moedige staatsman uit de Tweede Wereldoorlog, heeft goede adviezen gegeven dat voor ons allen geldt. Hij bulderde zijn overtuiging: 'Zwicht nooit, zwicht nooit, nooit, nooit, nooit, nooit – voor niets, klein of groot, aanzienlijk of nietig – zwicht nooit voor wat dan ook, tenzij voor eer en gezond verstand.' (Toespraak tot de leerlingen van de Harrow School, 29 oktober 1941, in John Bartlett's *Familiar Quotations*, 15de uitgave, Boston: Little, Brown en Co., 1980, blz. 745.)

Ten vierde, bekeer je. Sommigen onder ons gaan gebukt onder de fouten die we gemaakt hebben, onder zonden die we bedreven hebben, onder gemiste kansen, waarmee we ons geweten dusdanig belasten, dat we er bijna aan onderdoer gaan.

In de strip *Peanuts* maakt Charlie Brown zijn goede voornemens voor het nieuwe jaar aan Lucy bekend. Hij zegt: 'Je zult trots

op me zijn, Lucy... Ik heb besloten dat het komende jaar het jaar van de grote veranderingen zal worden! Op deze lijst staat alles waarin ik mij wil verbeteren... Ik zal een beter mens worden!

Lucy's antwoord: 'Mij niet gezien... Ik ga het hele jaar berouw hebben over het verleden... Dat is de manier, Charlie Brown... Ik ga zitten hopen dat gedane zaken een keer nemen en zuchten over verloren liefdes... Het is heel wat gemakkelijker... Het is veel te moeilijk om je te verbeteren... Ik heb het een keer geprobeerd... Ik werd er gek van... Mijn devies is: "Laat de toekomst voor wat zij is"... Betreur het verleden! O, wat betreur ik het verleden! Waarom heb ik dit gedaan? Waarom heb ik dat gedaan? Waarom? Ik betreur het allemaal! O, wat een spijt! Wat een berouw! Wat een leed! Wat... Charlie Brown slaakt een diepe zucht en gooit zijn goede voornemens weg. (Weglattingstekens in originele versie.)

Onze liefhebbende Vader in de hemel is alleen geïnteresseerd in wat je met je toekomst gaat doen, op voorwaarde dat je bekeert van zonden die je in het verleden begaan hebt. Terugkomend op de situatie van mijn verontruste jonge vriend, en van hen die hebben overtreden zoals mijn vriend heeft gedaan, verzeker ik jullie dat onze Hemelse Vader en de kerk van de Heer nog steeds zielsveel van jullie houden. Het tweede beginsel van het evangelie is bekering. Zonder dat prachtige reddende beginsel zouden wij, onvolmaakte mensen, verloren zijn. De Heer heeft deze belofte gegeven: 'Al waren uw zonden als scharlakken, zij zullen wit worden als witte sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen wit worden als witte wol' (Jes. 1:18).

Is dat geen heerlijke belofte? En het is slechts op voorwaarde van je bekering. Hoewel de weg lang en moeilijk kan zijn, hoewel de pijn en het leed scherp kunnen zijn, hoewel de kerk mogelijk een liefdevolle maatregel zal moeten nemen om de gerechtigheid en de barmhartigheid in evenwicht te brengen, kan het bekeringsproces je ziel reinigen en kun je weer in het licht van de Heilige Geest wandelen – de overtreding vergeven, de ziel gereinigd en geheiligd.

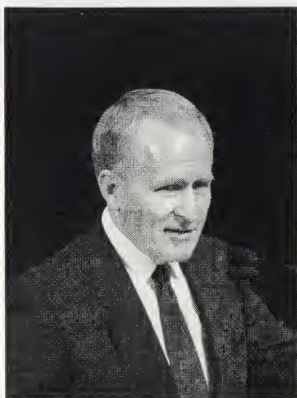
Je kent de stappen! Stel niet uit. Vergeet het verleden – tenzij je het gebruikt om aan een beter leven te bouwen. Zorg vanaf nu dat je de eeuwige zegeningen die God aan de getrouwen heeft beloofd waardig bent.

Mijn jonge broeders, mogen jullie begrijpen dat kuisheid de bron van ware mannelijkheid is, de kroon van prachtige vrouwelijkheid, het fundament van een gelukkig gezin, en de volmaakte grondreep waarop alle geestelijke vooruitgang berust. Ik bid dat wij die geroepen zijn de uitverkiezing waardig mogen zijn, in de naam van Jezus Christus, onze Heiland. Amen. □

Het belang van voorbereiding

Ouderling Benjamin B. Banks
van het Tweede Quorum der Zeventig

'Jongemannen, ik beloof jullie dat, als je je vast voorneemt en voorbereid om op zending te gaan, je de voldoeninggevendste en opwindendste ervaring van je leven zult hebben.'

Ik wil vanavond spreken tot de jonge dragers van het Aäronisch en Melchizedeks priesterschap die van plan zijn of erover denken om op te zending te gaan, en tot hen die er nog over twifelen.

Ik wil jullie een verhaal vertellen. Dit komend voorjaar is het negen jaar geleden dat mijn zoon Ben naar me toekwam en zei: 'Papa, deze zomer houden we onze familiëreënie bij de Flaming Gorge,' (een recreatiegebied ongeveer 350 kilometer ten oosten van Salt Lake City) 'Waarom rijden u, ik en de andere jongens uit de familie die wat eerder weg willen, niet zelf naar de Flaming Gorge? Dan zien we de rest van de familie daar wel!'

Ik zei: 'Dat klinkt goed, maar we hebben maar één motorfiets!'

Ben zei: 'Nee, pap, je begrijpt het niet. Ik bedoel op de fiets.' Ik dacht dat hij een grappige maakte. Hij zei: 'Ik zal een trainingsprogramma opstellen. We staan elke zaterdag vroeg op om de routes te rijden die ik uitzet,

zodat we er tegen de zomer op voorbereid zijn de fietstocht te maken.'

Ik zei: 'O.K.', niet wetende waar ik aan begon. Ik had geen fiets en wist dat ik dan de oude, zware fiets met tien versnellingen van mijn dochter zou moeten gebruiken, die volgens mij een slag in de wielen had en een bijzonder hard zadel. Ik wist ook dat vroeg opstaan op zaterdagochtend iets was wat ik niet graag deed. Maar omdat enkele van mijn zoons kennelijk gragen wilden dat ik meeding, zei ik 'O.K.'.

Toen het tijd was om te trainen en ons voor te bereiden, verzon ik allerlei smoesjes om niet mee te gaan. Maar op een zaterdagochtend reed ik een keer met ze helemaal tot het einde van Parleys Canyon en terug. Dat was moeilijk, maar ik dacht dat ik het er aardig af zou brengen. Ik had het mis!

De tijd voor het vertrek brak aan. Daar ik de eerste dag van de tocht afspraken had, voegde ik me pas op de tweede dag bij mijn zoons. Die tweede dag fietsten we van Heber City naar Roosevelt (een afstand van ongeveer honderdzesentwintig kilometer).

Toen we die avond bij het motel aankwamen, belde ik mijn vrouw en vertelde haar dat ik nog nooit zoveel pijn had gehad. Iedere spier, ieder bot en iedere vezel in mijn lichaam, van mijn hoofd tot mijn voeten, deed zeer. Ik smeekte haar: 'Wanneer je morgen met de rest van de familie op pad gaat, neem dan alsjeblieft alle zalf en olie mee die je kunt vinden.'

Ze zei: 'Schat, je klinkt helemaal niet in orde.'

Ik zei tegen haar: 'Ik voel me beroerder en zie er nog erger uit dan ik klink.'

De volgende dag vond ik het verschrikkelijk om de dageraad te zien, wetend hoe het zou zijn om op dat harde zadel te zitten en de hele dag te trappen om onze bestemming te bereiken – vooral het stuk tussen Vernal en Flaming Gorge, want dat deel van de tocht was een afstand van ruim zestig kilometer

met hellingspercentages tot negen procent en temperaturen van ruim dertig graden. Het behoeft geen toelichting te zeggen dat de hele reis een zware beproeving en een zware opgave was. Maar voor mijn zoons, die vaak lang bovenaan de heuvel moesten wachten op hun langzame, onvoorbereide vader, was het opwindend, leuk en zeer de moeite waard.

Toen we die avond onze bestemming bereikten, kwam ik makkelijk tot de diepzinnige erkenning van het feit dat ik slecht voorbereid was geweest op wat een geweldige ervaring samen met mijn zoons had moeten zijn, maar het niet was geweest omdat ik de tijd niet had genomen om me er goed voor te bereiden. Ik nam me die avond voor om nooit meer zo onvoorbereid te zijn. Ik ging naar huis en kocht voor mezelf en de twee jongste zoons ieder een fiets en begon te trainen en me erop voor te bereiden om de volgende zomer met mijn zoons naar Lake Powell te fietsen (een afstand van bijna vijfhonderd kilometer), wat we ook gedaan hebben. Het jaar daarop zijn we naar St. George gefietst, en sindsdien hebben we elk jaar de rit naar Lake Powell gemaakt, totdat we twee jaar geleden een zendingsoproep kregen om naar Schotland te gaan.

Jonge vrienden, als het zo belangrijk is om je voor te bereiden op een fietstocht, waarom is het dan zoveel belangrijker dat je erop voorbereid op zending te gaan? Waarom? Omdat je zending in jouw leven en dat van anderen van groot en eeuwig belang is. Uit de woorden van Jezus leren we dat het onze taak is het evangelie te verkondigen: 'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes' (zie Matt. 28:19). Paulus gaf de Korintiërs de volgende raad: 'Want indien ik het evangelie verkondig, heb ik geen stof tot roemen. Immers, ik ben ertoe genoodzaakt. Want wie mij, indien ik het evangelie niet verkondig!' (1 Kor. 9:16.)

Ik smeek jullie, jonge vrienden, om te zeggen: 'Ik schaaam mij het evangelie niet' (Rom. 1:16). Bereid je voor en zorg dat je ervoor in aanmerking komt een zendingsoproep te ontvangen. Leid een rein leven. Bestudeer de Schriften – lees ze niet alleen, maar bestudeer ze – vooral het Boek van Mormon, zoals president Benson ons heeft aangeraden. Zorg ervoor sterk genoeg te zijn om het woord van wijsheid na te leven en de raad op te volgen die je ouders en priesterschapsleiders je geven.

Ik weet dat jullie, jongemannen, opgroeien in een wereld vol moeilijkheden en druk van buitenaf. Je kunt zelfs twijfelen over de beslissing wel of niet op zending te gaan in verband met je studie of beroep, of omdat je een veelbelovende carrière in de sport- of muziekwereld voor je hebt, of het moeilijk

vindt een meisje achter te laten. Ik begrijp dat, omdat ik zeven zoons en een schoonzoon heb die soortgelijke beslissingen hebben moeten nemen. Maar ieder van hen heeft destijds inderdaad besloten op zending te gaan.

Als je afvraagt waar je het meest aan zult hebben, luister dan naar deze raad van de Heer: 'Want vele malen hebt gij van Mij verlangd te weten, wat voor u de grootste waarde zou hebben. (. . .)

'En zie, nu zeg Ik u, dat wat voor u de grootste waarde zal hebben, zal zijn om bekering tot dit volk te prediken, opdat gij zielen tot Mij zult kunnen brengen, zodat gij met hen in het koninkrijk Mijns Vaders zult kunnen rusten . . .' (LV 15:4, 6).

Jongemannen, ik beloof jullie, dat als je je vast voornemt en voorbereid om op zending te gaan, je de voldoeningevendste en opwindendste ervaring van je leven zult hebben. Je zult vele en verschillende ervaringen hebben, zelfs grappige ervaringen. Ik denk bijvoorbeeld aan de zending die me vertelde over de keer dat zijn collega en hij de bus namen en terecht kwamen achter een opa met zijn kleinzoon die een driftbui kreeg. Zendingen zijn altijd erg ingenieus, dus besloten ze dat ze eens zouden proberen om de kleine jongen te kalmeren en de grootvader te helpen.

Het kereltje had een petje op. De zendingen paktten het petje van zijn hoofd en deden net alsof ze het uit het raam gooiden, maar in werkelijkheid verborgen ze het onder de bank. Toen vertelden ze de jongen, die op zijn hoofd naar het petje voelde, dat hij, als hij hard genoeg wenste, het petje terug op zijn hoofd kon wensen. De jongen keek naar zijn grootvader, alsof hij wilde vragen wat er eigenlijk gebeurde, en toen hij dat deed, zette een van de zendingen snel het petje weer terug op zijn hoofd. De jongen voelde het petje op zijn hoofd, pakte het meteen, keek ernaar, gooidde het uit het raam en zei: 'Doe dat nog eens, Opa!' Ik meen dat de zendingen bij de volgende halte zijn uitgestapt.

Op zending zul je niet alleen grappige dingen meemaken, maar ook ervaringen krijgen die je grote vreugde en voldoening zullen geven en die je tot in de eeuwigheid zul-

len bijblijven, namelijk ervaringen waarbij de Geest door jullie het leven van iemand anders raakt. Neem bijvoorbeeld zuster Ciardo van Sardinië, die lid werd van de kerk en op zending ging naar Schotland. Toen zuster Ciardo vertrok, wilde haar moeder nauwelijks iets tegen haar zeggen en zei haar vader dat ze thuis niet meer welkom was. Maar door het geloof van deze jongedame werd er een wonder tot stand gebracht.

Toen zuster Ciardo ongeveer een jaar op zending was, kwam ze op een dag bij me. De tranen stroomden over haar wangen en ze had een brief van haar moeder in haar hand. Toen ik die las, kreeg ik ook tranen in mijn ogen; ze schreef haar dochter dat ze zich had laten dopen en dat haar vader naar de kerk ging en de zendingenlessen zou krijgen.

Ik denk ook aan Tony Ridden en Tracy McFall uit Schotland. Zij zijn enkele jaren geleden gedoopt, ondanks een achtergrond die een dergelijke ontwikkeling zeer onwaarschijnlijk maakte, en hadden beiden onlangs een afscheidsdienst in verband met hun zending. Met tranen in hun ogen spraken ze hun liefde en dank uit voor de zendingen die hun het evangelie gebracht hadden.

Hoë belangrijk zijn eigenlijk die zuster Ciardo, Tony Ridden, Tracy McFall, en anderen zoals zij? De Heer geeft ons het antwoord op die vraag: 'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

'Want zijt, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot hem komen. (. . .)

'Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken.

'En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk mijns Vaders!' (LV 18:10-11, 14-15.)

O jeugd van het edele geslacht, ik getuig vanavond tot jullie dat jullie zegeningen en beloning groot zullen zijn als jullie je willen toewijden, en je erop voorbereiden om met een gewillig hart Jezus Christus te dienen en zijn evangelie te verkondigen. Luister naar deze woorden van de Heiland:

' . . . Gij [zijt] gezegend, want het getuigenis, dat gij hebt gegeven, is in de hemel opgetekend, opdat de engelen het mogen zien; en zij verheugen zich over u, en uw zonden zijn u vergeven' (LV 62:3).

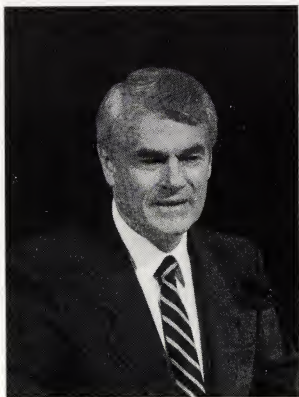
'Gij [. . .] zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap' (1 Petr. 2:9).

Blijf aan de kant van de Heer, want dan zul je eeuwige vreugde en voldoening vinden. Ik getuig tot jullie dat Jezus de Christus is, de Zoon van God. Dit is zijn kerk. President Ezra Taft Benson is onze profeet. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Goede herinneringen zijn een zegen

Ouderling Joe J. Christensen
van het Eerste Quorum der Zeventig

'Goede herinneringen zijn de "hof van Eden waaruit wij nooit verdreven hoeven worden".'

Broeders, ik ben dankbaar dat ik vandaag bij u kan zijn. Ik ben erg blij met de boodschappen die ik gehoord heb.

Iemand die meer poëtisch dan theologisch ingesteld was, heeft eens gezegd: 'Herinneringen zijn de enige hof van Eden waaruit wij nooit verdreven hoeven worden.' Goede herinneringen zijn inderdaad een zegen. Vanavond wil ik een paar herinneringen met u delen die belangrijk voor mij zijn.

Toen ik zo oud was als veel van de diakenen hier, was mijn vader bisschop van de wijk in ons boerendorp Banida, in zuidoost Idaho. Ik weet nog dat hij me een keer meenam naar Salt Lake City, voor een algemene priesterschapsbijeenkomst. In die tijd vond ik mijn vader echt oud; nu weet ik dat hij rond de 38 moet zijn geweest. Maar ik vond het leuk om bij hem te zijn.

Ik weet nog dat we op het balkon zaten - daar aan de noordkant. Voordat de bijeenkomst begon, wees vader aan wie van de algemene autoriteiten op het podium presi-

dent Heber J. Grant was en wie zijn raadgevers waren. Ik zag de twaalf apostelen en de andere algemene autoriteiten. Die avond kwam er een warm gevoel van liefde en respect voor de leiders van de kerk over mij, en dat gevoel is tot op heden alleen maar sterker geworden.

Die avond besloot ik dat ik alles wilde doen wat ik kon om mijn vader als bisschop te steunen. Ik wilde niets doen dat hem in verlegenheid zou brengen of teleurstellen. Tot op heden ben ik dankbaar voor het gevoel dat die avond over mij kwam.

Niemand weet hoelang hij zal leven. In het Boek van Mormon stelt Alma de vraag: 'Kunt gij te dien dage tot God opzien met een rein hart en onbevleete handen?' (Alma 5:19.) Ik weet nog hoe het ineens erg belangrijk voor me werd om 'rein (...) van handen en zuiver van hart' te zijn. Dat was kort nadat mijn vriend David Carlson en ik van de middelbare school waren gekomen. We vonden het leuk dat het dezelfde school was waar de presidenten Ezra Taft Benson en Harold B. Lee op hadden gezeten. Hoewel de naam intussen was veranderd van Oneida Stake Academy in Preston High School, werden een paar lessen in hetzelfde gebouw gegeven.

1946 was voor onze school het 'gouden sportjaar'. Dat jaar wonnen al onze teams het districtskampioenschap voor hun tak van sport, en ons basketbalteam werd zelfs kampioen van de staat - en in die dagen speelden de kleine scholen nog tegen de grote.

David was een goede vriend van mij, en ik denk van de hele school. Hij was een goede leerling. Hij werkte hard en haalde goede cijfers. Hij was actief in de scouting en volgde het seminarie, en was een prima sportman. David speelde in het basketbalteam, en dat was een van de redenen waarom het team kampioen werd.

Kort nadat hij van school was gekomen, werd David in het ziekenhuis opgenomen.

Iedereen dacht dat het een simpele ingreep zou worden, maar er traden complicaties op. Hij kreeg een ontsteking, en even later hoorden we dat hij was overleden. We konden het niet geloven. David, op zijn acht-tiende overleden. Wat een schok! Ik weet nog hoe pijnlijk het was om een goede vriend te verliezen.

In het ringgebouw werd er een uitvaartdienst voor hem gehouden. Het leek wel alsof iedereen er was, met een druk bezochte ringconferentie, met alleen nog maar staanplaatsen.

Bisschop Eberhard zei in zijn toespraak iets wat diepe indruk op me maakte. Hij wees naar de avondmaaltafel en zei: 'Als David knielde om het avondmaal te zegenen, wist ik dat de jongen die daar knielde "rein van handen en zuiver van hart" was. Ik hoefde me nooit zorgen te maken over wat hij de avond daarvoor had gedaan.'

Dat vond ik een van de mooiste dingen die er over mijn vriend gezegd kon worden, en ik wilde ook zo leven dat mijn bisschop zich geen zorgen zou hoeven maken over wat ik de avond daarvoor gedaan had. Ik weet zeker dat wij er allemaal op voortuit zouden gaan als we zo'n besluit namen.

Ik weet ook nog wat mij de waarde en het belang van een zending beter deed inzien.

Een paar jaar geleden, toen ik president van het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo (Utah) was, had ik een bijzonder fijn gesprek met een zending die ik in mijn kantoor kreeg. Hij was met zijn 25 jaar duidelijk ouder dan de gemiddelde zending, en hij vertelde mij over zijn bekering.

Hij kwam uit Oostenrijk, en op zijn zestiende werd hij met zijn moeder lid van de kerk. Zijn vader had geen bezwaar, hoewel die zelf niet geïnteresseerd was; hij was bankier en wilde dat zijn zoon zich ging voorbereiden op een loopbaan in diezelfde richting.

De jongeman genoot ervan om de Schriften te bestuderen, maar had het soms moeilijk te zijn vader hem stoorde bij zijn seminariewerk en zei: 'Verspil je tijd toch niet aan dat soort dingen. Doe je schoolwerk, zodat je naar de universiteit kan.'

De zending ging verder: 'Toen ik acht-tien was, had ik een droom. Ik droomde dat ik op zending was geroepen naar Japan. Het gaf mij zo'n goed gevoel. Ik wilde echt gaan. Toen ik de volgende dag mijn ouders over mijn droom vertelde, reageerde mijn vader heftig: 'Nee toch! Verspil geen twee jaar van je leven aan een zending. Denk aan je studie!'

Omdat hij toen toch nog te jong was om op zending te gaan, ging hij inderdaad studeren. Hij ging naar de Brigham Young University. Hij koos een op het bankwezen gerichte studie, en haalde ook een graad in bedrijfs-economie.

Hij werd aangenomen door een grote bankinstelling in Duitsland en deed het als aankomend manager erg goed. Toch kon hij de gedachte aan een zending niet van zich afzetten, en dus ging hij naar zijn bisschop en zijn ringpresident. Toen hij de ringpresident over zijn zo echt lijkende droom vertelde, grinnikte deze en zei: 'Nou, ik denk niet dat je naar Japan gaat. Zendingen van hier gaan meestal naar een ander land op het Europese vasteland, en sommigen gaan naar Engeland.'

Toen hij zijn oproep kreeg en zijn vader ervan hoorde, probeerde deze zijn zoon van gedachten te laten veranderen, want hij dacht dat een onderbreking van twee jaar de carrière van zijn zoon zou ruïneren. Zelfs een van de directeurs van zijn bank kwam vanuit Frankfurt naar hem toe en probeerde ook zijn voornemen uit zijn hoofd te praten. Hij zei zoiets als: 'Jongen, heb je enig idee hoeveel dit je aan salaris en promotiekansen kost? Reken dat eens uit.'

De zendingeling zei dat hij dat gedaan had. Het bleek dat zijn zending hem heel veel geld zou kosten – meer dan 300.000 gulden. Toen kreeg hij tranen in de ogen, en hij zei: 'Maar president, al zou het twee of drie keer zoveel kosten, dan nog zou ik hier zijn, want ik weet dat de Heer wil dat ik een zending vervul.'

Die zending was een van de weinige zendingen die ik me kan herinneren die het gebrekkige Japans dat hij geleerd had, met een Duits accent sprak. Hij werd naar Japan geroepen. Hij vervulde een succesvolle zending, en ik weet zeker dat toen hij weer terug was, er genoeg internationale ondernemingen waren die een aankomend manager in dienst wilden nemen die Engels, Duits en Japans sprak – de voornaamste talen van de vrije financiële wereld. En al zou hij er geen cent meer door verdienen, hij wist dat hij had gedaan wat de Heer wilde.

Bij monde van de profeet Joseph Smith heeft de Heer de openbaring gegeven waaruit ouderling Banks vanavond al heeft voortgelezen – dat, wat voor u de grootste waarde zal hebben, zal zijn op bekering tot dit volk te prediken, opdat gij zielen tot Mij zult kunnen brengen' (LV 15:6; 16:6).

In de loop der jaren zijn wij onder de indruk geraakt van de duizenden zendingelingen die we gezien hebben op het opleidingsinstituut, op Ricks College of ergens anders, die hebben laten zien dat ze bereid zijn om op zending te gaan; voor sommigen betekende dit een heel groot offer.

Broeders, moge het zo zijn dat door ons leven, en vooral door de uitoefening van onze priesterschapsbeten, wij net als David zo'n voorbeeld zullen geven dat onze bisschop zich niet hoeft af te vragen wat we de avond daarvoor gedaan hebben.

Ik ben dankbaar voor zoons die nog steeds

President Ezra Taft Benson en zijn tweede raadgever, president Thomas S. Monson.

met mij meekomen naar algemene priesterschapsbijeenkomsten. De jonge broeders onder ons die hier niet met hun vader zijn, om wat voor reden ook, kunnen nu besluiten dat als jullie gezegend worden met je eigen zoons, jullie ze mee zullen nemen naar de algemene priesterschapsbijeenkomst als die uitgezonden wordt naar een plaats waar jullie die kunnen volgen.

Als ik naar dat balkon kijk, dan zie ik jongemannen bij hun vader zitten, en dan denk ik weer terug aan die eerste keer, lang geleden. Mijn vader is vier jaar geleden overleden, en vooral rond de tijd van de algemene priesterschapsbijeenkomst voel ik sterk hoeveel wij hem missen. Mogen wij ernaar streven om nooit iets te doen wat onze Hemelse Vader of onze ouders in verlegenheid zou

brenge. Daardoor zullen veel van onze herinneringen goede herinneringen worden, want goede herinneringen zijn de 'hof van Eden' waaruit wij nooit verdreven hoeven worden'.

Jonge broeders, wij hebben respect voor jullie.

Wij vertrouwen erop dat jullie het beste uit jezelf zullen halen dat erin zit, en wij houden van je.

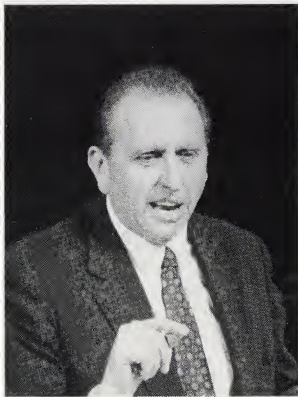
Onze Hemelse Vader leeft. Hij houdt van jullie en kent zelfs jullie naam. Jezus is de Christus, en dit is zijn kerk, die geleid wordt door hedendaagse profeten die nu deze algemene priesterschapsbijeenkomst presidenten. Dit getuigenis laat ik bij jullie achter in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

□

Het gaat om de bediening

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Allen die het werk van de Heer doen, hebben tot taak de minder-actieven de hand te reiken en hen terug te brengen om de Heer te dienen. Hun ziel is zeer waardevol.'

Toen ik op een keer 's morgens naar kantoor reed, kwam ik langs een stomerij. Naast de deur stond een bord met de woorden: 'Het gaat om de bediening'. Ik denk dat het in een branche met zoveel concurrentie als de stomerij-branche en vele andere, het inderdaad de bediening is waarin de ene zaak zich van de andere onderscheidt.

Ik kon het bordje maar niet uit mijn gedachten zetten. Plotseling beseft ik waarom. In werkelijkheid gaat het ook *echt* om de bediening – het dienen van de Heer.

Wij allen bewonderen en respecteren de edele koning Benjamin uit het Boek van Mormon. Zijn volk moet echt veel respect voor hem hebben gehad, want ze kwamen in groten getale om naar zijn woorden en raad te luisteren. Ik vind het hoogst interessant dat de mensen 'hun tenten rondom de tempel op[sloegen], elke man met zijn tentdeur naar de tempel, opdat zij daardoor in hun tenten konden blijven en de woorden horen, die koning Benjamin tot hen zou spreken' (zie Mos. 2:6). Er moest zelfs een

hoge toren worden gebouwd zodat de mensen zijn woorden zouden kunnen horen.

Als een waarlijk nederig, geïnspireerd leider, vertelde koning Benjamin over zijn verlangens om zijn volk te dienen en hen in gerechtigheid te leiden. Toen zei hij tegen hen: 'Ziet, ik zeg u, dat hoewel ik tot u heb gezegd, dat ik mijn dagen in uw dienst heb doorgebracht, ik niet wens te roemen, want ik ben alleen in de dienst van God geweest.

'En ziet, ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leren, en moogt weten, dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt' (Mos. 2:16-17).

Dat is de bediening waar het om gaat, broeders – de bediening waartoe wij allen geroepen zijn, het dienen van de Heer Jezus Christus.

Wanneer Hij ons in dienst neemt, nodigt Hij ons uit om nader tot Hem te komen. Hij zegt dan het volgende tot u en mij:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matt. 11:28-30).

Aan allen die Hem dienen, geeft Hij deze verzekering:

'Ik zal voor uw aangezicht uitgaan, Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiigen' (zie LV 84:88).

Velen van de aanwezigen hebben tot taak de Aäronisch-priesterschapsdragers te leiden. Tot u zeg ik: U kunt het beste door een goed voorbeeld onderwijzen. De jeugd heeft minder kritiek nodig en meer goede voorbeelden om te volgen. Allen die het werk van de Heer doen, hebben tot taak de minder-actieven de hand te reiken en hen terug te brengen om de Heer te dienen. Hun ziel is zeer waardevol.

In een openbaring aan de profeet Joseph Smith, Oliver Cowdery en David Whitmer heeft de Heer het volgende onderricht:

'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

'Want ziet, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijn van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen. (...)

'En hoe groot is Zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!

'Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken.

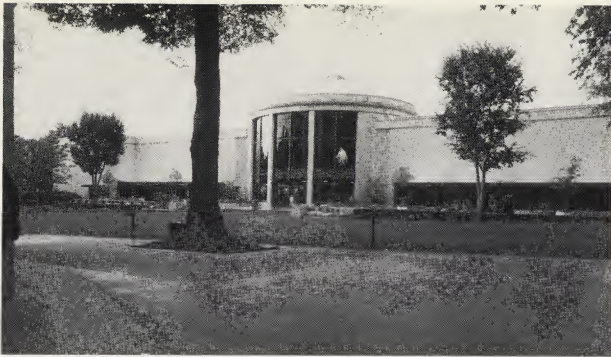
'En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!

'En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!' (LV 18:10-11, 13-16.)

Enkele jaren geleden, toen ik een priesterschapsleidersbijeenkomst bezocht tijdens de conferentie van de Ring Monument Park West, gebruikte de bezoekende autoriteit van het welzijnscomité, mijn voormalige ringpresident, Paul C. Child, deze tekst als zijn thema. Broeder Child verliet, zoals hij gewoonlijk deed, het podium en liep door het gangpad tussen de priesterschapsdragers door. Hij citeerde het vers 'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen' (LV 18:10). Toen vroeg hij: 'Wie kan me vertellen wat de waarde is van een menselijke ziel?'

Alle aanwezigen begonnen erover na te denken, voor het geval broeder Child hun om een antwoord zou vragen. Ik was onder zijn leiderschap opgegroeid en wist dat hij het nooit aan een hogeraadslid of een lid van een bisschop zou vragen. Liever zou hij iemand kiezen die het het minst verwachtte. En inderdaad, van de lijst die hij bij zich droeg, noemde hij de naam van een quorumpresident ouderlingen. Als door de blik-

In het North Visitor's Center op Temple Square staat een replica van het standbeeld The Christus van Bertel Thorvaldsen; ook worden er audiovisuele presentaties gegeven over de geschiedenis en de leer van de kerk.

sem getroffen, stamelde toen de gekozen broeder: 'Wilt u alstublieft de vraag herhalen?' De vraag werd herhaald, waarna een langer stilzwijgen volgde. Plotseling kwam het antwoord: 'De waarde van de menselijke ziel is haar vermogen om als God te worden'.

Broeder Child sloot zijn Leer en Verbonden en liep terug naar het podium. Toen hij langs mij liep, fluisterde hij: 'Een diepzinnig antwoord, een diepzinnig antwoord'.

Met dit perspectief voor ogen kunnen wij de grote zending vervullen om zielen tot Hem terug te brengen.

Vele aanwezigen dragen het Aäronisch priesterschap en zijn zich aan het voorbereiden om op zending te gaan. Leer nu, al heel jong, wat een vreugde het is om de zaak van de Meester te dienen.

Ongeveer een jaar geleden kreeg ik kort na Thanksgiving [de Amerikaanse dankdag voor het gewas die veelal gepaard gaat met grote feestmaaltijden - vert.] een brief van een mij bekende weduwe uit de ring waar ik in het verleden lid van het presidium ben geweest. Ze was niet teruggekeerd van een diner, uitgaande van de bisschop. Uit haar woorden spreken de rust en dankbaarheid waarmee haar hart vervuld was:

'Beste president Monson,

'Ik woon tegenwoordig in het prachtige Bountiful, en ik mis de mensen uit onze oude ring. Maar ik wil u vertellen over een geweldige ervaring die ik heb gehad. Begin november kregen alle weduwen en oudere leden een uitnodiging voor een heerlijk diner. Er werd ons medegedeeld dat we ons over vervoer geen zorgen hoefden te maken omdat de wat oudere jongeren uit de wijk daarvoor zouden zorgen.

'Op het afgesproken tijdstip belde er een

bijzonder aardige jongeman aan die mij en nog een andere zuster naar de kerk reed. Hij en twee andere jongemannen begeleiden ons naar binnen, waarna de jongedames ons naar de garderobe brachten - vandaar ging het naar de recreatiezaal, waar we een praatje maakten. Daarna brachten ze ons naar de tafels, waar we gingen zitten, met aan elke zijde een jonge vrouw of een jongeman. Vervolgens kregen we een heerlijk Thanksgivingmaal met daarna een passend amusementsprogramma.

'Na afloop daarvan werd ons een dessert gegeven - pompoen- of appeltaart, naar keuze. Bij het vertrek kregen we een plastic tasje met plakken kalkoen en twee broodjes. De jongemannen brachten ons toen weer naar huis. Het was zo'n fijne avond. De meesten van ons hebben toch wel een traantje gelaten vanwege de liefde en het respect die ons betoond werden.

'President Monson, wanneer ik zie dat jongemensen anderen behandelen zoals deze jongemensen dat deden, heb ik het gevoel dat de kerk in goede handen is.'

Ik dacht na over mijn omgang met deze lieve weduwe die nu weliswaar oud is geworden, maar nog altijd de Heer dient. En toen dacht ik ineens aan de woorden in de brief van Jakobus: 'Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren' (Jak. 1:27).

En daar voeg ik nog aan toe: God zegene de leiders, de jongemannen en de jonge vrouwen die zo onzelfzuchtig waren om de eenzamen zoveel vreugde en zielrus te geven. Door hun ervaring leerden zij wat het inhoudt te dienen en de nabijheid van de Heer te voelen.

Een van de grote zendingen uit de pionierstijd was Joseph Millett, die nog maar achttien was toen hij op zending ging in de kustprovincies van Canada. Zijn zending kenmerkte zich door teleurstellingen, maar er waren ook geloofsversterkende ervaringen en er was zelfs sprake van een wonderbaarlijk ingrijpen van de Heer. Deze man, die zijn leven lang de Heer heeft gediend en op zending leerde, en nooit vergat, hoe het is om behoeftig te zijn of hoe men moet geven, heeft in zijn dagboek dit beeld van zichzelf geschetst:

'Een van mijn kinderen kwam binnen en zei dat het gezin van broeder Newton Hall zonder brood zat. Zij hadden die dag helemaal niets. Ik deed (. . .) ons meel in een zak om naar broeder Hall te laten brengen. Op dat moment kwam broeder Hall net binnen. Ik zei: "Broeder Hall, hoe staat het met uw meelvoorraad?"

"Broeder Millett, we hebben niets meer."

"Er zit meel in die zak, broeder Hall. Ik heb het verdeeld en wilde het al naar u toesturen. Uw kinderen hebben de mijne verteld dat u niets meer hebt."

Broeder Hall begon te huilen. Hij zei dat hij het al bij anderen had geprobeerd maar niets had kunnen krijgen. Hij was naar het bos gegaan en had tot de Heer gebeden, waarop de Heer hem zei naar Joseph Millett te gaan.

"Broeder Hall, als de Heer u voor die zak hierheen heeft gestuurd, hoeft u die niet terug te brengen. Dan bent u mij niets schuldig."

In zijn dagboek staat verder nog: 'Ik kan niet uitleggen hoe fijn ik me voelde toen ik hoorde dat de Heer wist dat er iemand bestond die Joseph Millett heette' (Eugene England, *New Era*, juli 1975, blz. 28).

Broeders, de Heer kent ons allen. Denk u dat Hij die het zelfs weet wanneer er een musje valt, niet op onze noden en op ons dienstbetoon zou letten? Wij kunnen het ons niet veroorloven de Zoon van God dezelfde zakwaden toe te dichteren waar wij mee behept zijn.

Enige tijd geleden kwam mijn goede vriend en mede-jogger G. Marion Hinckley, uit Utah County, met zijn twee kleinzoons naar mijn kantoor. De twee broers waren albeij eervol ontheven van een zending, respectievelijk in Japan en Schotland. Broeder Hinckley zei: 'Ik wil u over een bijzondere ervaring van mijn kleinzoons vertellen'. Hij barste van trots bijna uit zijn kleren.

In het verre Japan had een straatfotograaf een van de broers op straat aangehouden en een foto van hem gemaakt met een klein kind op de arm. Hij bood de zending en zijn collega de foto te koop aan. Zij legden uit dat zij weinig geld hadden, dat ze zendingen waren, en ze zezen op hun naambordje. Ze kochten de foto niet.

Enkele maanden later vroeg de broer die in Schotland op zending was twee zendelingen waarom ze laat waren voor een zoneconferentie. Zij vertelden hem het volgende verhaal: Een opdringerige straafotograaf had geprobeerd hen een foto te verkopen van een zending in Japan met een kind op de arm.

Ze waren niet geïnteresseerd in de foto, maar om te voorkomen dat ze nog later zouden komen voor hun zoneconferentie, kochten ze de foto toch.

'Een onwaarschijnlijk verhaal,' vond ouderling Lamb, waarop ze hem de foto overhandigden. Hij kon zijn ogen niet geloven. Het was een foto van zijn eigen broer in het verre Japan.

Die dag lieten zij mij op kantoor de bewuste foto zien en, met op de achtergrond een grootvader die zijn instemming uitstraalde, zeiden zij: 'De Heer denkt aan zijn dienstknechten, de zendelingen.'

Toen zij mijn kantoor verlieten, dacht ik: Ja, de Heer denkt inderdaad aan zijn zendelingen - en bovendien aan hun vader, moeder, grootouders, en allen die offers brengen om hen te onderhouden, zodat waardevolle zielen onderwezen kunnen worden en zijn evangelie aangeboden kunnen krijgen.

Ten dienen er velen in andere kerkroepingen die niet tot de frontlijnen van het zendingswerk behoren. Denkt de Heer ook aan hen? Denkt Hij aan hun noden en de verlangens van hun hart? En hoe staat het met hen die lang in het licht van de schijnwerpers hebben gestaan, maar die, nadat zij al dieneende oud zijn geworden, onthaven zijn en tot anonimiteit zijn vervallen in de onmetelijke menigte leden van de kerk? Tot al die mensen getuig ik dat Hij ze zich herinnert en hen zegenet.

Vele jaren geleden kreeg ik de opdracht om de Ring Modesto Californië te splitsen. Op zaterdag waren er bijeenkomsten, de nieuwe ringpresidiums werden gekozen en er werden voorbereidingen getroffen om dat de volgende ochtend tijdens de zondagbijeenkomst van de conferentie bekend te maken.

Vlak voor het begin van die zondagbijeenkomst bedacht ik ineens dat ik eerder in Modesto was geweest. Maar wanneer? Ik pijnigde mijn hersens op zoek naar de bevestiging van mijn ingaving. Plotseling herinnerde ik het me. Jaren geleden had Modesto deel uitgemaakt van de Ring San Joaquin, met Clifton Rooker als ringpresident. Ik had tijdens de conferentie bij hem geloogerd. Maar dat was lang geleden. Hield ik mezelf voor de gek met die gedachte? Ik zei tegen het ringpresidium dat op het podium zat: 'Is dit de ring die Clifton Rooker eens presideerde?'

De broeders antwoordden: 'Jazeker, hij was onze vorige president.'

'Het is jaren geleden dat ik hier voor het laatst was,' zei ik. 'Is broeder Rooker er vandaag?'

Zij antwoordden: 'Jazeker. We hebben hem zien binnenkomen.'

Ik vroeg: 'Waar zit hij, nu vandaag de ring gesplitst wordt?'

'We weten het niet precies,' zeiden ze. Dat was een goed antwoord, want het gebouw was stampvol.

Ik liep naar het spreekgestoelte en vroeg: 'Is Clifton Rooker in de zaal?' En daar was hij - achteraan in de recreatiezaal, vanaf het podium bijna niet te zien.

Ik voelde me gedreven om te zeggen: 'Broeder Rooker we hebben op het podium een zitplaats voor u. Wilt u alstublieft naar voren komen?'

Met ieder oog op hem gericht, liep Clifton Rooker helemaal van achter uit het gebouw naar het podium en ging naast mij zitten. Ik was in de gelegenheid om hem, een van de pioniers van die ring, te vragen zijn getuigenis te geven en de mensen die hij lieft had te vertellen dat de diensten die hij zijn Hemelse Vader en de leden van de ring bewezen had in feite hemzelf ten goede waren gekomen.

Aan het einde van de bijeenkomst zei ik: 'Broeder Rooker, zou u mee willen gaan naar de hogeraadskamer om mij te helpen de twee nieuwe ringpresidiums aan te stellen?'

Hij antwoordde: 'Dat zou mij groot plezier doen.'

Wij liepen naar de hogeraadskamer. Daar voegden zijn handen zich bij de mijne en die

van het vorige ringpresidium om de nieuwe leden van de ringpresidiums aan te stellen. Broeder Rooker en ik omarmden elkaar, we namen afscheid en hij ging naar huis.

De volgende morgen vroeg werd ik thuis gebeld door de zoon van Clifton Rooker. 'Broeder Monson,' zei hij, 'ik wil u wat vertellen over mijn vader. Hij is vanmorgen overleden, maar voor hij stierf, zei hij dat gisteren de gelukkigste dag van zijn leven was.'

Toen ik broeder Rookers zoon dat hoorde zeggen, nam ik even de tijd om God te danken voor de inspiratie die ik had gekregen om die fijne man uit te nodigen toen hij nog in leven was en in staat om ervan te genieten, naar voren te komen en de lof in ontvangst te nemen van de leden die hij geënd had.

De Verlosser lijkt tot allen te hebben gesproken die de Heer dienen door hun medemens te dienen en tot hen die de ontvangers zijn van dit onzelfzuchtig dienstbetoon, toen Hij zei:

'Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid.'

'En al de volken zullen vóór Hem verzaamd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand.'

'Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenen mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.'

'Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven. Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.'

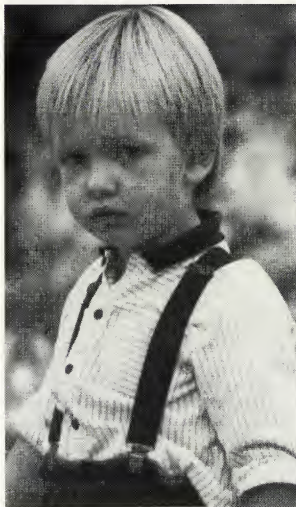
'Dan zullen de rechtvaardigen hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?'

'Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?'

'Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?'

'En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matt. 25:31-40).

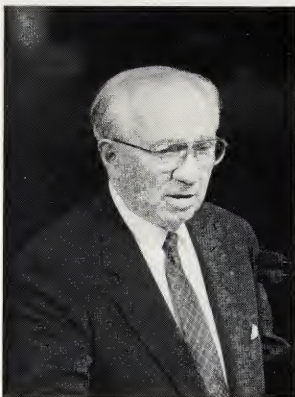
Dat ieder van ons in aanmerking moge komen voor deze zegening van de Heer, is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De drugplaag

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Is er iemand die eraan twijfelt dat het gebruik van deze drugs die lichaam en geest vernietigen een onheilige daad is? Denkt iemand dat de Geest Gods kan wonen in de tempel van het lichaam, als dat lichaam verontreinigd is door deze vernietigende stoffen?'

Broeders, dit is een geweldige vergadering geweest, waarin wij zijn opgebouwd en gemotiveerd, en ik bid dat de Geest van de Heer ook mij zal bijstaan.

Deze grote religieuze bijeenkomst van tienduizenden jongens en mannen is uniek en geweldig. Ik wil vanavond twee zaken met u doornemen.

Ten eerste wil ik mijn waardering uitspreken voor de zeventigen die vanmiddag van hun taak ontheven zijn. Anderen zullen hun plaats innemen. Er is niemand hier die gezegd hoeft te worden dat de kerk groeit. Zij breidt zich aanzienlijk uit over de wereld, wat vele bestuurlijke problemen met zich meebrengt.

Het tempo ligt hoog, er zijn vele eisen. Voortvloeiend uit deze groei neemt ook het aantal getrouwe en talentrijke mannen toe die een periode volledig kunnen worden ingezet.

Een paar jaar geleden hebben we bekendgemaakt dat de zeventigen na vijf jaar zullen worden ontheven, evenwel kunnen ook

hun leeftijd en gezondheid bepalend worden bij de duur van hun roeping.

Ik wil namens de hele kerk mijn waardering uitspreken voor hen die ontheven zijn of het emeritaat hebben ontvangen. Zonder uitzondering hebt u geweldig werk gedaan. Toen u geroepen werd, hebt u zichzelf toegewijd aan het werk. U bent naar de plaatsen gegaan waar u gevraagd werd naar toe te gaan en hebt nooit geklaagd. U hebt lange en zware dagen gemaakt. U hebt te maken gekregen met ernstige problemen. U bent volkomen trouw geweest aan de kerk en haar leden. U bent uw werk blijven uitvoeren, soms met risico's voor uw gezondheid. U bent gegaan hoewel een buitenstaander u zou hebben aangeraden om thuis te blijven. U hebt uw middelen geofferd voor dit werk.

U hebt apostolische macht uitgeoefend bij de verbreiding van het evangelie aan de naties der aarde. U hebt de hemelse verzegelmacht in de tempels van de Heer gebruikt. U hebt met macht en overtuiging vanaf ontelbare spreekgestoelten gesproken, ja, met grote overredingskracht en met grote oprechtheid, ontsproten uit het sterke en vaste getuigenis dat u bezit. Uw vrouw heeft in dit alles gedeeld. Ook zij heeft grote offers gebracht. In veel gevallen bleef zij thuis terwijl haar echtgenoot op reis ging. Zij is eenzaam geweest en soms zelfs bezorgd. Ook voor deze vrouwen spreken wij onze waardering uit. Wij danken ze oprecht.

Hoewel deze broeders ontheven zijn als algemeen autoriteit, hebben zij nog veel te bieden. Zij hebben bewezen dat zij wijs zijn en een goed oordeelsvermogen hebben. Zij kennen het evangelie. Zij weten het onder woorden te brengen. Zij kunnen het onderwijzen. Zij weten hoe ze het moeten naleven. Zij zijn niet van plan hun hoofd neer te leggen en te sterven. Zij zijn zo deskundig dat zij nog grote bijdragen kunnen leveren. Hoewel sommigen gezondheidsproblemen hebben, waardoor bepaalde functies onverstendig zouden zijn, kennen anderen deze problemen niet, hoewel zij rekening moeten

houden met hun leeftijd. U, ringpresidenten en bisschoppen, behoort met hen te spreken en vast te stellen wat hun verlangen is en u daardoor te laten leiden.

Zij zijn werkzaam geweest als algemeen autoriteit van de kerk met wereldwijde bevoegdheid. Hun is veel dankbaarheid, respect en begrip verschuldigd. Wees gevoelig voor hun gesteldheid en omstandigheden.

Zij verlaten de gelederen van de algemene autoriteiten met onze lof voor het werk dat zij gedaan hebben, met onze liefde voor de fijne omgang die we met hen en hun partner hebben gehad, met ons respect voor de goedheid en kracht die zij uitstraalden, met onze beste wensen voor hun gezondheid, kracht en een mate van ontspanning van het bijzonder drukke leven dat zij als algemeen autoriteit hadden, en met onze gebeden dat de Heer hen en hun echtgenote zal zegenen in de jaren die voor hen liggen. Het is niet makkelijk om te worden ontheven van welke taak dan ook waaraan iemand zich zo lang volledig heeft toegewijd. De aard van hun werk, onder mensen die hen hebben leren kennen en van hen zijn gaan houden, maakt het allemaal nog moeilijker om zo'n veeleisend werk te beëindigen.

God zegene u, geliefde broeders. Uw getuigenis van de waarheid van dit werk is sterk en levendig. Wij hebben naar u geluisterd. Uw liefde voor de Heer is reëel en persoonlijk. Wij weten dat. Uw verlangen om te dienen is oprecht en prijzenswaardig. We weten dat omdat wij met u hebben samengewerkt. Weet dat wij u in onze gebeden gedenken en dat wij u, met wie wij in de frontlijnen van dit grote en vitale werk werkzaam zijn geweest, nooit zullen vergeten.

Nu wil ik wat zeggen over een ander onderwerp. Het is een aangelegenheid die de laatste tijd veel in het nieuws is. Het is het wereldwijd verspreide gebruik van drugs met alle uitwassen van dien.

Onlangs ontving ik een brief van een overheidspersoon die al jaren betrokken is bij de strijd tegen drugs. Hij schrijft: 'Ik weet uit eerste hand wat een plaag de narcotica kan zijn voor dit land en andere landen. De aanslag die door dit dilemma op de menselijke en monetair bronnen van de wereld gepleegd wordt, is onvoorstelbaar en bedreigt het fundament van de vrijheid. Ik heb gezinnen uit elkaar zien vallen, zeden zien vervallen en doden zien vallen als gevolg, direct of indirect, van drugs.'

Ik vertrouw erop dat deze man weet waarover hij spreekt. Hij smeekt om hulp, om publieke steun, om kerkelijke steun tegen deze vreselijke plaag die zovelen vernietigt. *The Wall Street Journal* heeft een paar dagen geleden de resultaten van een nationale enquête gepubliceerd, waaruit bleek dat 'drie van de vier Amerikanen te maken hebben gehad

met drugs. De helft heeft zelf drugs gebruikt of heeft een familielid dat drugs heeft gebruikt. Niet minder dan 43 procent zegt dat drugs het belangrijkste probleem van de natie is'.

In het artikel staat verder: '70 procent – wat verrassend hoog is – van de ondervraagden gelooft dat minstens de helft van alle misdaden in hun woonwijken voortvloeit uit druggebruik. Ook zegt 70 procent van de ondervraagden met schoolgaande kinderen in de leeftijd van 13 tot en met 17 jaar dat er op school drugs verkocht worden.'

Zoals de meesten van u weten, heeft de president van de Verenigde Staten verklaard dat het drugprobleem een zeer ernstige bedreiging voor de natie is. Hij heeft de strijd aangeboden met drugs en heeft ongeveer acht miljard dollar uitgetrokken voor de versterking van de politiekorpsen, de bouw van gevangenissen en de invoering van andere maatregelen. Niettemin stonden 'de ondervraagden skeptisch tegenover de vraag of de strijd gewonnen kan worden: slechts een derde gelooft dat de maatregelen van de overheid het drugprobleem "heel veel" of "aanzienlijk" kunnen verhelpen'.

Een vrouwelijke ondervraagde zei: 'Geld is niet genoeg. Het zal een verandering in denken en voelen moeten zijn. Jonge mensen moeten gaan beseffen dat ze maar één lichaam hebben en dat ze er hun hele leven mee moeten doen.' (*Wall Street Journal*, 22 september 1989, blz. 1-2.)

Ik ben geneigd het eens te zijn met deze vrouw. Hardere maatregelen kunnen nodig zijn. Ik ben echter van mening dat er alleen een ommekeer zal zijn als een heel grote groep mensen tot de slotsom komt dat de vruchten van drugs alleen verdriet, moeilijkheden, berouw en zelfs de dood zijn.

Ik wou dat ik kon zeggen dat al onze mensen, en in het bijzonder onze jongemannen, vrij zijn van deze plaag. Dat zijn ze niet, hoewel het mij genoeg doet dat het druggebruik in sommige gebieden, met inbegrip van Utah, omlaag is gegaan.

Veel van de jongemannen tot wie ik spreek zitten nog op de middelbare school. We zullen wellicht niet de natie of de wereld kunnen veranderen, maar we kunnen het probleem bij onszelf veranderen en daarmee anderen in dezelfde richting sturen.

Sommigen hebben als excuus voor druggebruik aangevoerd dat het niet in het woord van wijsheid wordt genoemd. Wat een slechte smoes. Er staat ook niets in over het in een leeg zwembad duiken of van een viaduct op een snelweg springen. Maar wie twijfelt aan de dodelijke afloop van zulke daaden? Het gezonde verstand waarschuwt daarvoor.

Zelfs als we het woord van wijsheid buiten beschouwing laten is er een goddelijke reden om narcotica te vermijden.

Het Eerste Presidium, van links naar rechts: eerste raadgever president Gordon B. Hinckley, president Ezra Taft Benson, en tweede raadgever president Thomas S. Monson.

Ik ben ervan overtuigd dat het gebruik van drugs een belediging is van God. Hij is onze Schepper. Wij zijn naar zijn beeld geschapen. Ons opmerkelijke en geweldige lichaam is door Hem gemaakt.

Is er iemand van mening dat we ons lichaam moedwillig kunnen beschadigen en verminken zonder onze Schepper te beledigen? Ons is keer op keer gezegd dat ons lichaam de tabernakel van de geest is.

Ons is gezegd dat het een tempel is, de Heer heilig. Ten tijde van een afschuwelijk conflict tussen de Nephieten en de Lamanieten werden de Nephieten, die eens sterk waren, 'zwak [. . .] evenals hun broeders, de Lamanieten, en dat de Geest des Heren hen niet meer behoorde; ja, Deze had Zich aan hen onttrokken, omdat de Geest des Heren niet in onheilige tempelen woont' (Hel 4:24).

Alma onderwees het volk van Zarahemla: De Heer 'woont niet in onheilige tempelen; evenmin kan iets, dat vuil of onrein is, in het koninkrijk Gods worden ontvangen' (Alma 7:21).

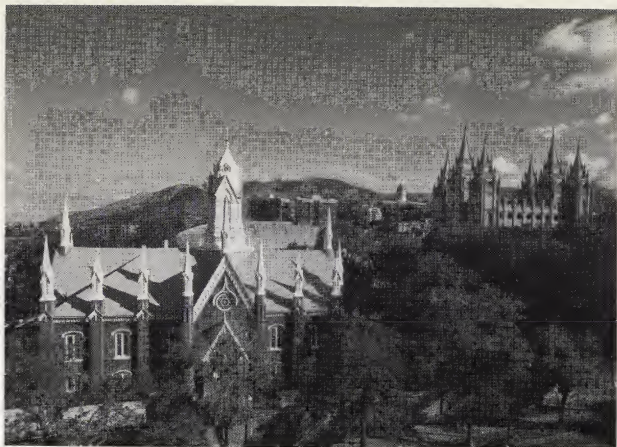
Is er iemand die eraan twijfelt dat het gebruik van deze drugs, die lichaam en geest vernietigen, een onheilige daad is? Denkt iemand dat de Geest Gods kan wonen in de tempel van het lichaam als dat lichaam vernietigd is door deze vernietigende stoffen? Als er onder mijn gehoor een jongeman is die het niet zo nauw neemt met deze stoffen, laat hem zich dan van nu af aan vastberaden voornemen om die nooit meer aan te raken.

Jij draagt het priesterschap van de almachtige God, en in de openbaring staat duidelijk dat dit priesterschap niet uitgeoefend kan

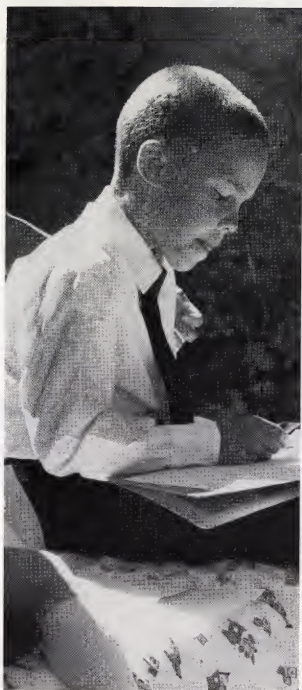
worden als er ook maar sprake is van de minste mate van ongerechtigheid. Met het Aäronisch priesterschap draag je de sleutels van het 'evangelie der bekering'. Begin die bekering onmiddellijk in je eigen leven toe te passen. Misschien is het niet makkelijk om je staande te houden bij je vrienden. Het kan bijzonder moeilijk zijn om de hunkering van je lichaam naar deze stoffen te weerstaan. Bid om kracht. Zoek hulp. God zal je zegenen als je vecht. Ik geloof je dat je de rest van je leven dankbaar zult zijn voor deze beslissing.

Ik weet dat het moeilijk is niet mee te doen met je vrienden als ze je met anderen meertrekken in het moeras van de narcotica. Je hebt er ruggegraat voor nodig om nee te zeggen en je daaraan te houden.

Onlangs achten wij het uit veiligheidsoverwegingen nodig om de Amerikaanse zendelingen uit een van de Zuidamerikaanse landen terug te trekken. Dat was geen gemakkelijke beslissing. We hebben vele geweldige en getrouwe heilige der laatste dagen in dat land. De mensen in dat land zijn onvankelijk voor het evangelie. Het zijn voor het grootste deel goede mensen die zich aan de wet houden en het verlangen hebben om het goede te doen. Maar het voortbestaan van dat land wordt bedreigd door machtige mannen van het drugkartel. Dit probleem zou niet bestaan als er geen afzetgebied voor narcotica in de Verenigde Staten en andere landen was. Het is een situatie waar vraag en aanbod gelden. Er is grote vraag, met een grote voorraad om daar aan te kunnen voldoen. Aan de handen van een ieder die deze drugs gebruikt, kleef het bloed van hen die gedood of gewond zijn in

Een blik op Temple Square: op de voorgrond de Assembly Hall, waar bezoekers de conferentie op monitoren kunnen volgen; het dak van de Tabernakel; de torens van de Salt Lake-tempel; en rechts het kantoorgebouw van de kerk. Het gebouw met het koepeldak op de achtergrond is het Utah State Capitol, de zetel van de wetgevende macht van de staat.

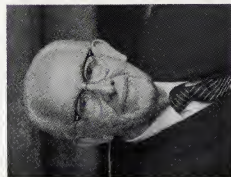
Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per oktober 1989

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Howard W. Hunter

Boyd K. Packner

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Het Presidium der Zeventig

Dean L. Larson

Marion D. Hans

Robert L. Backman

James M. Parmare

J. Richard Clark

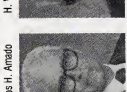
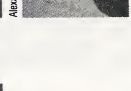
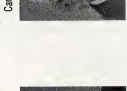
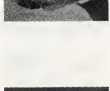
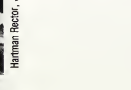
Rex O. Pugh

Carlos E. Asay

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Het Tweede Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Henry B. Eyring
Eerste
vicepresident
managereer

Robert D. Hales
Eerste
vicepresident
managereer

Presiderende Bisschop

Glenn L. Pace
Eerste
vicepresident
managereer

de strijd tegen het verbouwen en exporteren van deze vernietigende stoffen.

Je kunt je niet veroorloven je met deze stoffen in te laten. Je moet dankbaar zijn voor je lichaam en je verstand, het wezen van je sterfelijk leven. Je begrijpt toch wel dat gezondheid het hoogste goed is. Het is toch wel tot je doorgedrongen dat je gezondheid van lichaam en geest nodig zult hebben om een produktief leven te leiden en gerespecteerd te worden door je medemens. Je zult toch ook niet voor de lol een arm of een bot breken. Een gebroken been geneest en kan na verloop van tijd weer gebruikt worden. Maar een door drugs verminnte geest of een door deze kwade stoffen verzwakt of misvormd lichaam laat zich niet makkelijk herstellen. De vernietiging van een positief zelfbeeld of het zelfvertrouwen, tweegebrecht door drugs, is bijna niet meer te verhelpen.

Tot gebruikers zeg ik nogmaals: houd er ogenblikkelijk mee op. Bij hen die in de toekomst in de verleiding komen om te gebruiken, dring ik erop aan niet toe te geven. Denk eraan dat je een zoon van God onze Eeuwige Vader bent, gezegend met zijn heilige priesterschap en begiftigd met die eigenschappen van lichaam en geest die je in staat stellen mee te tellen in de wereld waarin je leeft. Gooi je toekomst niet weg. Breng het welzijn van je nageslacht niet in gevaar.

Kort geleden zag ik op de televisie een documentaire over zogenaamde cocaïnebaby's. Ik heb zelden iets meelijwekkenders gezien. Deze kinderen, geboren van een verslaafde moeder, komen in de wereld met een verschrikkelijk handicap. Hun vooruitzicht is hopeloos. Velen van hen zullen hun verdere leven door de gemeenschap worden verzorgd. U zult daar als belastingbetaler de rekening voor gepresenteerd krijgen. Dat is natuurlijk een ernstige zaak. Ernstiger is echter dat de gave van het leven misbruikt is door ouders die willoos de drug gebruiken die hun kind bijna heeft vernietigd.

In vroeger eeuwen werden Engeland en de landen in Europa geteisterd door plagen. Zij kwamen onverwachts en eisten tienduizenden levens.

Deze moderne drugplaag is een kwelling geworden voor de wereld. In de meeste gevallen komt de dood niet snel, maar volgt op een periode van ellende, pijn en berouw. In tegenstelling tot de plagen vanouds, waar niets tegen te doen was, kan deze plaag relatief gemakkelijk bedwongen worden. Het medicijn heet gewoon onthouding.

Nu ik jullie, jongemannen, zo in deze tabernakel zie zitten, besef ik dat de jongsten onder jullie over slechts tien jaar 22 zullen zijn. Naar ik hoop hebben jullie dan een eervolle zending vervuld. De jongemannen die nu priester zijn, zullen hun opleiding grotendeels achter de rug hebben en werk heb-

ben gevonden in het beroep van hun keuze. Tien jaar gaan zo snel voorbij. Ze zijn als de zonsopgang en zonsondergang. Verknal je toekomst niet. Doe geen afbreuk aan je mogelijkheden. Beledig God niet naar wiens beeld je geschapen bent.

Hoewel ik erken dat drugs niet met name genoemd worden in het woord van wijsheid, ben ik ervan overtuigd dat de belofte die verbonden is aan deze openbaring ook van toepassing is op hen die zich onthouden van deze kwade en vernietigende stoffen. Daarom herhaal ik deze geweldige woorden van de Heer:

'En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

'En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten.

'En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

'En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden. Amen' (LV 89:18-21).

Laat geen lid van deze kerk, of dat nu een man of jongen, vrouw of meisje is, ten prooi vallen aan deze beangstigende plaag. Sommige dingen zijn goed; sommige zijn verkeerd. Jij weet dat net zo goed als ik. God schenke je de kracht om boven deze verslaving en boven deze holocaust der vernietiging te staan die onvermijdelijk zal volgen.

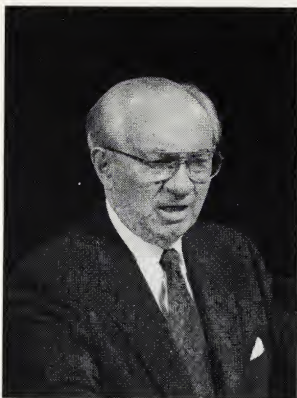
Ik houd van jullie en bid dat God jullie in dit streven zal zegenen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een banier voor het volk

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Verlies nooit het majestueuze, heerlijke geheel uit het oog terwijl u zich bezig houdt met het onderdeel waartoe u geroepen bent.'

Broeders en zusters, ik ben uiterst dankbaar voor het gebel van broeder Cuthbert. Het is altijd weer een ontzagwekkende opdracht om in dit historische gebouw, de tabernakel, te spreken. Ik streef dan ook naar de leiding van de Heilige Geest.

Sta mij toe u een ogenblik 142 jaar terug te voeren, toen er op deze plek natuurlijk geen tabernakel was, geen tempel en geen Temple Square. Op 24 juli 1847 kwamen de pioniers van ons volk deze vallei binnen. Een voorhoede was een paar dagen eerder aangekomen. Brigham Young arriveerde op de zaterdag. De dag daarop, zondag, werden er zowel 's ochtends als 's middags diensten gehouden. Er was geen enkel gebouw om in te vergaderen. Ik veronderstel dat de leden in de verzengende hitte op de disselboom van hun wagen zaten of tegen de wielen leunden terwijl zij naar hun leiders luisterden. Het was al laat in het seizoen en zij stonden voor een gigantische en zeer urgente

taak: het kweken van zaad voor het jaar daarop. Maar toch drukte president Young hen op het hart de sabbat niet te schenden, toen niet en evenmin in de toekomst.

De volgende ochtend splitsten zij zich af in kleine groepen om de omgeving te verkennen.

Brigham Young, Wilford Woodruff en een handjevol van hun reisgenoten liepen van hun kampeerplaats even ten zuiden van hier, voorbij de plek waar wij ons nu bevinden, naar de heuvel ten noorden van ons. Zij beklommen een koepelvormig uitsteeksel, wat president Young de nodige inspanning kostte omdat hij nog maar nauwelijks hersteld was van zijn ziekte.

Enmaal op de top aangekomen, keken de broeders in zuidelijke richting uit over deze vallei, die grotendeels kaal was, met uitzondering van de wilgen en het riet aan de oever van de riviertjes die het water vanuit de bergen naar het meer voerden. Er stond helemaal niets, geen enkel gebouw, maar toch had Brigham Young twee dagen eerder gezegd: 'Hier is 't.'

De top waar zij zich bevonden werd Engsign Peak genoemd, hetgeen verband hield met de grote, profetische woorden van Jesaja: 'Daarom heft Hij een banier [ensign] op voor het volk in de verte en Hij fluit het tot Zich van het einde der aarde; zie, haastig, ijlings komt het' (Jes. 5:26).

'En Hij zal een banier opheffen voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen en de verstrooide dochters van Juda vergaderen van de vier einden der aarde' (Jes. 11:12).

Het schijnt dat Wilford Woodruff een grote zakdoek te voorschijn haalde en ermee zwaaide als een banier of vaandel voor de volken, om aan te geven dat het woord van de Heer van deze plaats zou uitgaan en dat de volken van de aarde naar deze plaats zouden optrekken.

Misschien hebben ze bij die gelegenheid ook gesproken over het bouwen van de tem-

pel, die nu luttele meters ten oosten van deze plek staat, ter vervulling van de woorden van Jesaja:

'En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele naties zullen optrekken en zeggen: Kom, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem' (Jes. 2:2-3).

Wat dwaas, had iemand wellicht kunnen zeggen, als hij de woorden van deze mannen op die ochtend in juli 1847 had gehoord. Ze hadden niet het voorkomen van staatslieden met stoumoedige dromen. Ze zagen er niet uit als heersers die zich over landkaarten bogen en plannen maakten voor een groot rijk. Het waren ballingen, verdreven uit hun mooie stad aan de Mississippi naar dit woestijngebied in het westen. Maar zij waren vervuld van een visioen onttrokken aan de Schriften en aan openbaring.

Ik verwonder me erover dat die kleine groep over zo'n vermetele, stoumoedige toekomstvisie beschikte, die welhaast ongehoorlijk was. Daar stonden ze dan, ruim 1600 kilometer verwijderd van de dichtstbijzijnde nederzetting in het oosten en haast 1300 kilometer verwijderd van de kust van de Grote Oceaan in het westen. Zij bevonden zich in een onbekend klimaatgebied. De bodem was heel anders dan de donkere leemgrond van Illinois en Iowa, waar zij vandaan waren gekomen. Zij hadden hier nog nooit iets verbouwd, nog nooit een winter meegemaakt, nog nooit een gebouw opgetrokken. Deze profeten, gehuld in kleding die haveloos was van het vele reizen, met laarzen aan hun voeten die zij de hele 1600 kilometer vanaf Nauvoo naar deze vallei gedragen hadden, bespraken een millennia's visioen. Zij spraken vanuit een profetische visie op de heerlijke bestemming van dit werk. Zij daalden op die dag af van die top en togen aan het werk om hun droom te verwezenlijken.

Zo nu en dan, terwijl wij ons smalle pad bewandelen en op ons eigen, beperkte terrein onze plichten nakomen, verliezen we het grote geheel uit het oog. Toen ik een kleine jongen was, waren trekpaarden alom in gebruik. Een belangrijk onderdeel van het tuig was het hoofdstel, dat voorzien was van oogkleppen, één aan iedere kant. Die oogkleppen zorgden ervoor dat het paard alleen kon zien wat recht voor hem uit lag. De bedoeling was dat het minder snel zou schrikken of worden afgeleid en dat het zich zou concentreren op de weg die onmiddellijk voor hem lag.

Sommigen onder ons doen ons werk alsof

we oogkleppen op hebben. We zien alleen ons eigen smalle spoor. We vangen niets op van het grotere geheel. Misschien is onze taak in de kerk klein. Het is goed om die taak ijverig te vervullen. Maar het is ook goed om te beseffen dat die taak bijdraagt tot de totale groei van het koninkrijk van God.

President Harold B. Lee heeft eens vanaf dit spreekgestoelte gezegd, daarbij een onbekende spreker aanhalend: 'Overzie grote akkers en bewerk kleine akkers.'

Mijn uitleg van die uitspraak is dat wij iets behoren te onderkennen van de breedte, diepte en hoogte – verheven en verwonderlijk, groot en alomvattend – van het werk van de Heer, en ons vervolgens moeten inzetten om de ons toegewezen taak in één onderdeel van dat grote werk plichtsgetrouw te vervullen.

Ieder van ons heeft een kleine akker te bewerken, maar terwijl wij ons daarvoor buigen, moeten we het grotere beeld – het geweldige, samengestelde geheel van de goddelijke bestemming van dit werk – nooit uit het oog verliezen. Het is ons door God, onze Eeuwige Vader, gegeven en ieder van ons heeft een aandeel in het weven van dat schitterende kleed. Onze persoonlijke bijdrage is misschien klein, maar zeker niet onbelangrijk. Als kind hebben we een versje geleerd:

*Kleine druppels water,
Kleine korrels zand,
Vormen saam de zeeën,
En het brede strand.*

En zo is het ook met ons dienen in het koninkrijk van God. Vele kleine inspanningen en kleine daden vormen het cumulatieve patroon van een grote, wereldwijde organisatie.

Op 26 maart 1907 legde het Eerste Presidium de volgende verklaring aan de wereld af, in antwoord op hatelijke kritiek waarin de kerk beschuldigd werd van zelfzuchtige belangen en bekrompenheid: 'Onze motieven zijn niet zelfzuchtig; onze oogmerken niet kleinzielig en tot de aarde beperkt; wij beschouwen het mensdom – uit het verleden, het heden en de toekomst – als onsterfelijke wezens, voor wier zaligmaking wij de opdracht hebben te werken; en aan dat werk, dat zo breed is als de eeuwigheid en zo diep als de liefde Gods, wijden we ons, nu en voor eeuwig' (*Improvement Era*, mei 1907, blz. 495).

Wij dienen als leerkracht in quorums en hulporganisaties; wij dienen als zendeling, thuis en in het buitenland; wij dienen als navorsers voor onze familiegeschiedenis en als tempelwerker of -werkster – hopelijk met grote inzet op ons akkertje – en uit dit alles komt een opmerkelijk en prachtig patroon tevoorschijn, een fenomeen dat groots is in zijn veelomvattendheid en zo weids als de

aarde zelf, en dat alle geslachten van het mensdom omvat.

Als ieder voor zich zijn of haar toegewezen taak niet goed verricht, dan vertoegt het hele patroon een fout. Het hele kleed lijdt eronder. Maar als ieder van ons zijn of haar deel goed doet, dan is er kracht en schoonheid.

Ik hoef u er niet aan te herinneren dat de zaak waar wij ons voor inzetten geen gewone zaak is. Het is de zaak van Christus. Het is het koninkrijk van God onze Eeuwige Vader. Het is het bouwen van Zion op aarde, de vervulling van de profetie vanouds en van een visioen dat in deze bedeling is gegeven.

In zijn huidige vorm is het nog maar ruim anderhalve eeuw voortgegaan. Maar het zal blijven voortgaan, steeds groeiend en zich verder over de aarde verbreidend, als onderdeel van een groots millenniaans patroon, totdat de tijd gekomen is dat Hij wijns recht het is te regeren, als Koning der koningen en Heer der heren zal heersen.

Toen president Young en zijn broeders even ten noorden van hier op die heuvel stonden en over een banier voor de volken spraken, zorgden zij alras voor een plan om die profetie te verwezenlijken, in weerwil van de omstandigheden waar zij in verkeerden. In augustus 1852, slechts vijf jaar later werd er een bijzondere conferentie gehouden in de oude tabernakel op dit plein. President Heber C. Kimball opende de vergadering met de volgende woorden:

'Wij zijn vandaag in een bijzondere conferentie bijeengekomen, zoals van tevoren afgesproken, om een maand eerder dan gewoonlijk bepaalde zaken af te handelen, daar er ouderlingen moeten worden geko-

zen om in de wereld op zending te gaan en zij eerder in het jaar willen vertrekken dan voorheen (. . .)

'De zendingsperiode waarvoor wij de broeders tijdens deze conferentie zullen roepen, zal over het algemeen niet zo lang zijn; waarschijnlijk zullen de broeders niet langer dan drie à zeven jaar van hun gezin gescheiden zijn.'

Vervolgens las de administrateur de 98 namen voor van hen die waren voorgesteld om op zending te gaan. (*Joseph I. Earl Family History*, blz. 1.)

Ik vind het een wonder dat ons volk, in een tijd dat zij worstelden om in deze bergen vaste voet te krijgen, de verbreiding van het evangelie boven comfort, zekerheid, het welzijn van hun gezin en alle andere overwegingen stelde. Er waren twee grote groepen heiligen die in tegengestelde richting reisden over de vlakten tussen de bergen in het westen en de rivieren de Missouri en de Mississippi. De zendingen met bestemming de oostelijke staten en Europa kwamen de bekeerlingen tegen die zich vanuit die streken en landen wilden vergaderen in het Zion van het westen. Er bewoog zich ook een stroom ouderlingen naar de westkant en over de Grote Oceaan die op weg waren naar Hawaii en zelfs naar Hongkong, China, Siam, Ceylon en India. Dat alles was een onderdeel van het grote visioen van een banier voor de volken. En het is sindsdien steeds doorgegaan en gaat ook vandaag in een versneld tempo alsmat door. De zendingen van de kerk onderwijzen de leer tot zaligmaking in een honderdtal landen.

Zij bouwen het koninkrijk op over de hele wereld. Het leven van de mensen die zij on-

President Ezra Taft Benson, midden, begroet president Howard W. Hunter, president van het Quorum der Twaalf Apostelen.

derwijzen en van hun nageslacht zal voor eeuwig ten goede worden beïnvloed door het werk dat zij nu verrichten. Zij vervullen de woorden van de profeten vanouds die in de naam van de Heer spraken over een 'wonderlijk en wonderbaar' werk dat in de bedeling van de volheid der tijden tot stand zou worden gebracht (zie Jes. 29:14).

Ik moet denken aan Temple Square, het prachtige plein waar wij nu vergaderd zijn. Ik denk aan alle arbeid die aan de schepping daarvan vooraf is gegaan.

Vorig jaar hebben we hier zo'n driënhalf miljoen bezoekers gehad die uit alle staten van dit land, uit alle provincies van Canada en uit vele landen over de hele wereld afkomstig waren.

De opmerkingen die zij spontaan hebben neergegeschreven, doen ons denken aan de woorden van Jesaja, dat er in de laatste dagen van alom mensen zouden komen om te leren over Gods wegen en zijn paden te bewandelen. Luister naar enkele voorbeelden van hun opmerkingen:

Van een protestant uit New Jersey: 'Ik heb het woord *mormoon* vaak gehoord en het altijd in verband gebracht met een fanatieke secte. Ik zat er helemaal naast!'

Van een congregationalist uit Massachusetts: 'Ik ben er altijd vanuit gegaan dat godsdienst vreugdevol behoort te zijn. U bent daar een geweldige voorbeeld van!'

Van een christen uit Maine: 'Wat mooi! Dit is de eerste keer in mijn leven dat ik me heb afgevraagd of mijn kerk wel de juiste is.'

Van een katholieke uit Pennsylvania: 'Ik ben jaloers op uw manier van leven.'

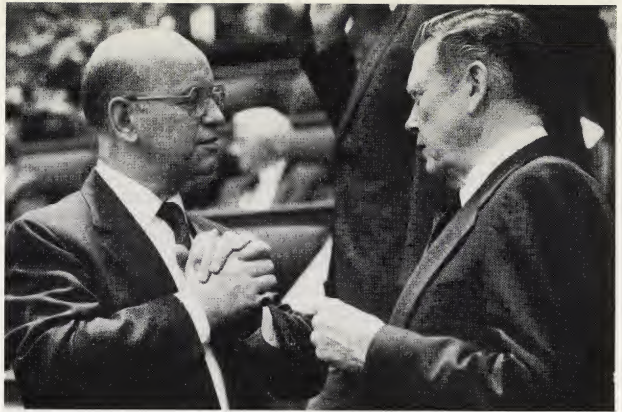
Van een presbyteriaan uit Canada: 'God is hier aanwezig. Wij zien Hem overal.'

Van een christen uit Duitsland: 'Ik heb hier intens genoten. Ik kan nauwelijks geloven dat er een plaats bestaat die zoveel biedt en er geen geld voor vraagt.'

En zo gaat het alsmaar door, duizenden en nog eens duizenden. Velen komen met twijfel en vooroordeel in hun hart. Zij vertrekken met waardering en nieuwsgierigheid. Het grote werk dat hier plaatsvindt, maakt deel uit van het weefsel van deze grandioze zaak die wij omschrijven als het koninkrijk van God op aarde.

En dan moet ik ook denken aan het werk dat verricht wordt in deze tempel en de andere tempels van de kerk.

Wij worden weleens als provinciaal beschouwd. Maar is er ergens op aarde een groep mensen met een even brede visie en een even allesomvattend werk? Ik ken geen ander volk dat zich zo met het eeuwige welzijn van de zoons en dochters van God uit alle tijden bezighoudt. Het werk dat in die heilige gebouwen wordt verricht is stellig het onbaatzuchtigste werk dat er maar bestaat. Zij die er werken doen dat, voor het grootste deel, ten behoeve van hen die deze aarde

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig: ouderling Angel Abrea, raadgever in het presidium van het Gebied Utah-Zuid, en ouderling Robert E. Wells, president van het Gebied Mexico-Midden-Amerika.

reeds verlaten hebben. Zij doen het omdat zij weten hoe belangrijk de eeuwige verordeningen en verbonden zijn. Zij doen het opdat zelfs de doden hun vrije wil kunnen uitoefenen met betrekking tot het aanvaarden of verwerpen van heilige verordeningen.

Dit alles maakt deel uit van het grote plan van de God des hemels, die onze Eeuwige Vader is, en van zijn Zoon, die onze Heiland en Verlosser is, aan wie wij onze behoudenis te danken hebben en door wiens zoenoffer de opstanding uit de dood voor alle mensen werd teweeggebracht en verhoging voor hen die bereid zijn, in leven of dood, zijn geboden te onderhouden.

Broeders en zusters, het priesterschap, de macht van God die de mens is gegeven om in zijn naam te handelen en zijn opmerken te bevorderen, is op aarde. Het omvat 'de sleutels van het koninkrijk tot een banier en voor de vergadering' van het volk van de Heer in de laatste dagen (zie LV 113:6).

Mijn medewerkers in deze grote zaak en dit koninkrijk, samen weven wij het verheven ontwerp van die banier voor de naties, waarmee wij naar de hele wereld zwaaien, en die tot alle mannen en vrouwen zegt: 'Kom en wandel met ons en leer de wegen van de Heer. Hier is het priesterschap dat de mensen in de laatste dagen is gegeven. Hier zijn de grote sleutels voor de verlossing van de doden. Hier is het gezag om het evangelie naar de volken van de aarde te brengen.'

Wij zeggen dat niet uit zelfzucht. Wij zeggen dat niet met een overdreven gevoel van eigenwaarde. Wij zeggen dat niet om op te scheppen. Wij zeggen het omdat ons een grote en dwingende verantwoordelijkheid

is opgelegd. Wij zeggen het met liefde in ons hart voor de God des hemels en de opgestane Heer, en met liefde voor de mensenkinderen over de hele wereld.

De leden van de kerk die mijn stem kunnen horen, spoor ik aan nooit het majestueuze, heerlijke geheel van het doel van deze bedeling van de volheid der tijden uit het oog te verliezen, terwijl u zich houdt met het onderdeel watroet u geroepen bent. Weef uw kleine draadje in het meesterlijke kleed, waarvan het patroon ons door de God des hemels is voorgedragen, naar beste vermogen. Houd de standaard waaronder wij geschaard zijn hoog. Wees ijverig, oprecht, deugdzaam en trouw, opdat er in die banier geen weeffout zal zitten.

Het visioen van dit koninkrijk is geen vluchtige droom in de nacht die met het opkomen van de zon verdwijnt. Het is waarlijk het plan en het werk van God onze Eeuwige Vader, dat bestemd is voor al zijn kinderen.

Terwijl zij de als men van deze westerse valleien uitgroeven om het fundament van een gemenebest te leggen, en terwijl zij al het routinewerk verrichten dat onontbeerlijk was om in leven te blijven en te groeien, hielden onze voorvaders steeds de grootsheid voor ogen van de grote zaak die zij voorstonden. Het is een werk dat wij met dezelfde toekomstvisie moeten verrichten die zij bezaten. Moge God ons helpen om als zijn dienaarsknechten, geroepen door zijn goddelijke wil, ons uiterste best te doen om het koninkrijk met onze onvolmaakte handen voort te stuwen en op te bouwen, en gezamenlijk een volmaakt patroon tot stand te brengen. Dat bid ik, en van die zaken getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het avondmaal – en het offer

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Onze waardevolste godsdienstige ervaring in de avondmaalsdienst is de verordening van het avondmaal, omdat het ons in de gelegenheid stelt ons verstand en ons hart bij de Heiland en zijn offer te bepalen.’

Ik bid om uw geloof en gebeden, opdat mijn toespraak ontvangen en begrepen zal worden ‘door de Geest der waarheid’ en mijn woorden ‘door de Geest der waarheid’ gesproken zullen worden, zodat wij allen opgebouwd worden en ons zullen verheugen (zie LV 50:21-22).

Nu ik voor u sta – een gezond man – schieten woorden van dankbaarheid en erkenning van goddelijke tussenkomst te kort om de gevoelens van mijn ziel tot uitdrukking te brengen.

Een half jaar geleden heb ik op de aprilconferentie geen toespraak gehouden, omdat ik aan het herstellen was van een zware operatie. Mijn leven is gespaard en nu ben ik in de gelegenheid mijn dank uit te spreken voor de zegen, troost en hulp van het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf en andere fijne medewerkers en vrienden aan wie ik zoveel verschuldigd ben, omdat zij mijn lieve vrouw, Ruby, en mijn gezin met raad en

daad bijstonden en in hun gebeden gedachten. Ook wil ik mijn dank uitspreken voor de geïnspireerde dokters en verpleegsters, en voor de attente brieven en kaarten uit vele delen van de wereld, waaruit zoveel geloof en hoop spraken. Vele bevatten de boodschap: ‘Wij gedenken u in onze gebeden’ of ‘Wij hebben onze Hemelse Vader gebeden uw leven te sparen’. Uw gebeden en die van mij zijn gelukkig beantwoord.

Een wel heel ongebruikelijke kaart die ik ontving, leidde ertoe dat ik ging nadenken over de verhevenheid van dit alles. Het was een schilderwerk van Arta Romney Ballif, van de hemel bij nacht met zijn ontelbare gouden sterren. De tekst op de kaart, uit de Psalmen, luidde:

‘Looft de Here, (...)

Hij geneest de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden.

Hij bepaalt het getal der sterren, Hij roept ze alle bij name.

(...) zijn verstand is onbepakt’ (Ps. 147:1, 3-5).

Toen ik in het ziekenhuis lag, heb ik nagedacht over alles wat mij was overkomen, de kaart van de zuster van president Marion Romney bewonderend en de regels uit Psalmen overdacht: ‘Hij bepaalt het getal der sterren, Hij roept ze alle bij name.’ Ik was toen – zoals nu – met eerbied vervuld voor de goedheid en majesteit van de Schepper, die niet alleen de namen van de sterren kent maar ook uw en mijn naam – een ieder van ons als zijn zoons en dochters.

De psalmist David schreef: ‘Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt:

‘Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt[?] (...)

‘Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond’ (Ps. 8:3-5).

Het is fijn om niet vergeten te worden.

Op de avond dat mijn gezondheid het begaf, wist ik dat het ernstig was. De gebeurtenissen volgden elkaar in hoog tempo op – de pijn die bijna ondraaglijk was, mijn lieve Ruby die de dokter en onze kinderen belde, en ik op mijn knieën voor het bad, biddend om verlichting, dat de pijn zou wegtrekken. Ik smeekte mijn Hemelse Vader om mij nog wat tijd te gunnen, zodat ik, als het zijn wil was, nog wat langer zijn werk zou kunnen doen.

Onder mijn gebed begon ik het bewustzijn te verliezen. De sirene van de ziekenauto was het laatste wat ik me kan herinneren, voordat ik buiten kennis raakte, in welke toestand ik de volgende paar dagen bleef.

De vreselijke pijn en de drukte om mij heen hielden op. Ik bevond mij nu in een kalme, vredige omgeving; alles was sereen en rustig. Ik werd mij bewust van twee personen op een heuvel in de verte, van wie de een hoger stond dan de ander. Ik kon niet zien wie het waren. De persoon hoger op de heuvel wees naar iets wat ik niet kon zien.

Ik hoorde geen stemmen maar was mij ervan bewust dat ik in een heilige omgeving en sfeer was. In de uren en dagen die volgden, werd ik keer op keer doordrongen van de eeuwige zending en verheven positie van de Zoon des Mensen. Ik getuig tot u dat Hij Jezus de Christus is, de Zoon van God, ons aller Heiland, de Verlosser van het mensdom, de Schenker van oneindige liefde, barmhartigheid en vergeving, het Licht en Leven van de wereld. Ik wist deze waarheden al – ik had er nooit aan getwijfeld. Maar nu waren ze mij door de indrukken van de Geest op mijn hart en ziel, op een heel bijzondere manier duidelijk geworden.

Er werd mij een panoramisch overzicht getoond van zijn aardse bediening: zijn doop, zijn leringen, de genezing van zieken en verlamden, de schijnberechting, zijn kruisiging, zijn opstanding en tenhemelopneming. Er volgden gedetailleerde beelden van zijn aardse bediening die de schriftuurlijke ooggetuigenverslagen bevestigden. Ik werd onderwezen, en de ogen van mijn begrid werden door de Heilige Geest van God geopend, zodat ik veel zag.

Het eerste beeld was van de Heiland en zijn apostelen in de bovenzaal op de avond dat Hij verraden werd. Na het paasmaal onderwees hij zijn geliefde vrienden aangaande het avondmaal en bereidde het ter gedachtenis van zijn komende offer. De overweldigende liefde van de Heiland voor een ieder van ons werd mij op indrukwekkende wijze getoond. Ik was getuige van zijn aandachtige zorg voor belangrijke details – het wassen van de stoffige voeten van iedere apostel, het breken en zegenen van het grove brood en het zegenen van de wijn, daarna zijn vreselijke onthulling dat iemand Hem zou verraden.

Hij legde Judas' vertrek uit en vertelde de anderen welke gebeurtenissen spoedig zouden plaatsvinden.

Daarna sprak de Heiland zijn plechtige rede uit tot de elf apostelen: 'Dit heb ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' (Joh. 16:33).

Onze Heiland bad tot zijn Vader en erkende Hem als de bron van zijn autoriteit en macht – tot de verlening van het eeuwige leven aan allen die dat waardig zijn toe.

Hij bad: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.'

Jezus voegde daar eerbiedig aan toe:

'Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te volbrengen, dat Gij Mij te doen hebt gegeven.

'En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was' (Joh. 17:3-5).

Hij pleitte niet alleen voor de discipelen die uit de wereld geroepen waren en getrouwen waren aan hun getuigenis van Hem, 'maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven' (Joh. 17:20).

Toen zij een lofzang hadden gezongen, gingen Jezus en de elf apostelen naar de Olijfberg. Daar in de hof, op een wijze die ons bevattingsvermogen te boven gaat, nam de Heiland de zondelast van het mensdom, van Adam tot het einde der wereld, op zich. Zijn zieleangst in de hof was volgens Lucas zo intens dat 'zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen' (Luc. 22:44). Onder de foltering die Hij leed en de last die Hij torste, zou ieder gewoon mens bezwijken zijn. In dat beangstigende uur overwon onze Heiland alle macht van Satan.

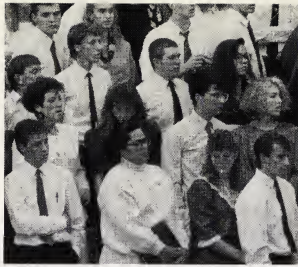
De verheerlijkte Heer heeft de volgende aansporing aan Joseph Smith geopenbaard:

'Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert (...) 'Want (...) Ik, God, heb (...) voor allen beleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wijden bekeren; (...)

'Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloed, (...)

Daarom gebied Ik u wederom, dat gij u bekeert, opdat Ik u niet door Mijn almachtige kracht vernedere; en dat gij uw zonden belijdt, opdat gij deze straffen (...) niet behoeft te ondergaan' (LV 19:15-16, 18, 20).

In de tijd dat ik niet bij bewustzijn was, werd mij door de gave en macht van de Heilige Geest meer kennis verleend van zijn zending. Ook ontving ik een groter begrip van wat het betekent om, in zijn naam, de autoriteit te gebruiken om de verborgenheden van het koninkrijk des hemels te ontsluiten voor het heil van alle getrouwen. Mijn ziel werd keer op keer onderwezen in

de gebeurtenissen van het verraad, de schijnberechtiging, de geseling van een God. Ik was er getuige van hoe Hij, verzwaakt, met zijn kruis de heuvel op zwoegde, hoe Hij op het kruis werd gelegd en hoe de nagels met een hamer in zijn handen, polsen en voeten werden gedreven, hoe Hij daar hing om aan het volk te worden getoond.

De kruisiging – de afgrijpselijke en pijnlijke dood die Hij onderging – was vanaf het begin vastgesteld. Met deze folterende dood daalde Hij beneden alles neder, opdat Hij, zoals het geschreven staat, door zijn opstanding boven alles zou uitstijgen (zie LV 88:6).

Jezus Christus stierf in de letterlijk zin zoals wij allen sterven. Zijn lichaam lag in het graf. Jezus' onsterfelijke geest, Hij die tot Heiland van het mensdom was gekozen, ging naar de ontelbare geesten die het sterfelijk leven hadden verlaten, na hier op aarde in meer of mindere mate gehoor te hebben gegeven aan Gods wetten. Hij onderwees hun de 'alles te boven gaande tijdingen van verlossing uit de banden van de dood en van mogelijke redding (...) die een deel [was] van des Heilands vooraf bestemde en unieke dienst aan de menselijke familie' (James E. Talmage, *Jezus de Christus*, blz. 490).

Het is mij onmogelijk u ten volle duidelijk te maken hoe deze beelden op mijn ziel hebben ingewerkt. Ik ben doordrongen van hun eeuwige betekenis en ik beled, dat, zoals eerder verklaard, 'niets in het hele heilsplan in belangrijkheid vergeleken kan worden met die alles overtreffende gebeurtenis: het zoenoffer van onze Heer. Het is het belangrijkste wat ooit in de wereldgeschiedenis heeft plaatsgevonden; het is het fundament waarop het evangelie en al het andere rust' (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, blz. 60).

Vader Lehi onderwees zijn zoon Jakob, maar ook ons:

'Daarom komt de verlossing in en door de Heilige Messias; want Hij is vol genade en waarheid.

'Zie, Hij geeft Zichzelf als een offer voor de zonde, om te voldoen aan de vereisten der wet voor allen, die een gebroken hart en een verslagen geest hebben; voor niemand an-

ders kan voldaan worden aan de vereisten der wet.

'Daarom is het zo belangrijk, dat deze dingen aan de inwoners der aarde worden bekendgemaakt, zodat zij mogen weten, dat niemand in de tegenwoordigheid Gods kan wonen dan alleen door de verdiensten, de barmhartigheid en de genade van de Heilige Messias. Die Zijn leven nederlegt wat betreft het aardse lichaam en het door de macht van de Geest weder op Zich neemt om de opstanding der doden teweeg te brengen; en Hij is Zelf de eerste, die herrijst.

'Daarom is Hij de eersteling voor God, daar Hij de Voorspraak van alle mensenkinderen zal zijn; en zij, die in Hem geloven, zullen zalig worden' (2 Ne. 2:6-9).

Onze waardevolle godsdienstige ervaring in de avondmaalsdienst is de verodering van het avondmaal, omdat het ons in de gelegenheid stelt ons verstand en ons hart bij de Heiland en zijn offer te bepalen.

De apostel Paulus waarschuwde de vroegchristelijke heiligen tegen het op onwaardige wijze eten van het brood of het drinken van de beker (zie 1 Kor. 11:27-30).

Onze Heiland zelf onderwees de Nephieten: '... wie mijn vlees en bloed onwaardig eet en drinkt, eet en drinkt verdoemenis tot zijn ziel' (3 Ne. 18:29).

Leden die op waardige wijze aan het avondmaal deelnemen, zijn in harmonie met de Heer en gaan een verbond aan met de Heer om zijn offer voor de zonden der wereld altijd te gedenken, de naam van Christus op zich te nemen, Hem altijd te gedenken en zijn geboden te onderhouden. De Heiland verbindt zich dat wie dat doet, zijn Geest met zich zal hebben en, bij getrouwheid tot het einde toe, het eeuwige leven zal beërven.

Onze Heer heeft aan Joseph Smith geopenbaard dat 'er geen [...] grotere gave [is] dan de gave der zaligheid', welk plan de verodering van het avondmaal omvat als voortdurende herinnering aan het zoenoffer van de Heiland. Hij onderwees: 'Het is dienstig, dat de gemeente dikwijls te zamen vergadert om brood en wijn te nuttigen ter gedachtenis van de Here Jezus' (LV 6:13, 20:75).

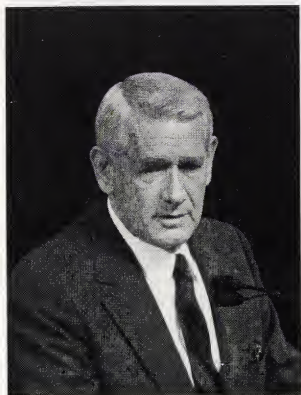
De onsterfelijkheid is de vrije gave aan allen door de genade van God, zonder de werken der gerechtigheid. Het eeuwige leven is echter de beloning voor een ieder die gehoorzaam is aan de wetten en veroderingen van zijn evangelie.

Ik getuig tot u allen dat onze Hemelse Vader onze rechtvaardige geboden beantwoordt. De kennis die tot mij gekomen is, heeft mijn leven zeer beïnvloed. De gave van de Heilige Geest is een kostbaar bezit en opent de deur naar meer kennis van God en eeuwige vreugde. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze geestelijke klok opwinden

Ouderling Dean L. Larsen
van het Presidium der Zeventig

'Net zoals lichaamsbeweging, de juiste voeding en rust onontbeerlijk zijn voor ons fysieke welzijn, zo zijn, bijvoorbeeld, regelmatig gebed, schriftstudie, onze kerkgang op zondag, het avondmaal gebruiken en dienstbetoon aan anderen onontbeerlijk voor onze geestelijke vitaliteit.'

Sinds de bekendmaking gisteren van de veranderde status van een aantal leden van de zeventigenquorums, probeer ik toepasselijke woorden te bedenken om die goede mannen hulde te bewijzen. Ik ben tot de slotsom gekomen dat woorden tenenmale ontoereikend zijn en dat hun ware hulde in feite tot uitdrukking zal komen in het leven van de mensen die over de hele aarde hun invloed hebben ondergaan, welke invloed nog geslachten lang gevoeld zal worden. Wij hebben die mannen lief met een liefde die niet minder zal worden, ook al zal ons contact met een aantal van hen niet meer zo regelmatig zijn als voortheen. Wij zijn dankbaar voor het pionierswerk dat zij voor de kerk hebben verricht in vele delen van de wereld. En nu zijn zij als pioniers een nieuwe koers ingeslagen, die sommigen onder ons weldra zullen volgen. Zij vertrekken met onze liefde, onze ge-

beden, ons diepe respect, onze grote bewondering en onze eeuwige dank.

Aan de muur van de keuken bij ons thuis hangt een klok, een klok die moet worden opgewonden. Dat wil zeggen, om de zeven à acht dagen moeten wij de veer met een sleutel opwinden. Als dat niet op tijd gebeurt, begint de klok allengs achter te lopen, het slaan wordt traag en de toon onzuiver. Tenslotte stopt de klok totdat ze weer opgewonden wordt.

Bij het opwinden van die klok denk ik wel eens hoe prettig het zou zijn als ik de jeugdige vitaliteit van mijn fysieke krachten op een even simpele manier terug kon krijgen. Ik vermoed dat iedereen die wat ouder begint te worden wel eens met zulke gedachten speelt.

Op een bepaalde manier, en tot op zekere hoogte, kan ik een gedeeltelijke verjonging tot stand brengen door middel van lichaamsbeweging, rust en de juiste voeding. Ik besef echter dat mijn fysieke klok geleidelijk afloopt. Het mechanisme wordt steeds trager. Het slaan klinkt minder helder en soms wat vals. Op zekere dag blijft de klok stilstaan, al mijn verlangens en al mijn inspanningen ten spijt.

En zo gaat het met de fysieke klok in ons aler lichaam. Dat strookt met het plan van de Heer. Ons verblijf op aarde is slechts een fase in ons eeuwige bestaan. Naarmate onze fysieke klok afloopt, hebben wij de verzekering van een nieuw begin en nog grotere mogelijkheden naarmate er nieuwe deuren voor ons opgaan.

Terwijl ik over die nuchtere feiten nadenk, wordt ik herinnerd aan een andere figuurlijke klok die bij mij van binnen tikt. Het is mijn geestelijke klok, die enige overeenkomsten vertoont met de fysieke klok. Ook deze moet regelmatig opgewonden worden om zuiver te lopen en te klinken. Maar deze klok, in tegenstelling tot de fysieke klok, is niet nood-

zakelijk bestemd om in verval te geraken. Integendeel, met de juiste aandacht en regelmatige verzorging zal zij zelfs krachtiger worden, zuiverder lopen en helderder en met meer resonantie klinken. Maar dat is geen volautomatisch proces. Net zoals de klok die bij ons in de keuken hangt, moet de veer regelmatig opgewonden worden, anders doet er zich een geestelijke traagheid voor, de geestelijke toon wordt onzuiver, en tenzij er iets wordt gedaan om het aflopen tegen te gaan, zal de klok op een zeker moment stilstaan.

In het milieu waar wij tegenwoordig in leven, kan een geestelijke klok die geen regelmatig onderhoud ontvangt zeer snel aflopen.

Precies veertig jaar geleden, in de oktoberconferentie van 1949, heeft ouderling Albert E. Bowen, een toenmalig lid van de Raad der Twaalf, het volgende gezegd:

'De mensen zijn vergankelijk en behept met menselijke zwakheden. Door de druk van de onmiddellijke bevrediging van hun verlangens worden zij ertoe verlost de hoge normen van de volmaakte wet los te laten. Wanneer zij onder de invloed van een verheven gebeurtenis staan, nemen zij zich heel wat voor. Zij zijn vastbesloten om de fouten uit het verleden te vermijden en alles voortaan beter te doen. Maar wanneer die invloed eenmaal verflauwd is en zij weer opgeslorpt worden door het gewone dagelijkse leven, vinden zij het moeilijk zich aan hun edele voornemens te houden (. . .) Het is dus van het grootste belang dat zij steeds weer, en vaak, die invloed voelen, die geestelijke warmte die tot goede voornemens voert, opdat zij weer versterkt worden om de druk van de verleiding die hen op valse wegen lokt, te weerstaan. Gelukkig zal, als zij zich dikwijls genoeg met behulp van veredelde invloeden verkwikken, de geest van bekeren in hen werkzaam zijn en zullen zij een aantal verleidingen overwinnen - erbovenuit stijgen - en zich in die mate voortbewegen in de richting van hun uiteindelijke bestemming' (Conference Report, oktober 1949, blz. 139).

Wij hebben allemaal die 'veredelende invloeden', waar ouderling Bowen over sprak, nodig om onze geestelijke klok op te winden. Net zoals lichaamsbeweging, de juiste voeding en rust onontbeerlijk zijn voor ons fysieke welzijn, zo zijn, bijvoorbeeld, regelmatig gebed, schriftstudie, onze kerkgang op zondag, het avondmaal gebruiken en dienstbetoon aan anderen onontbeerlijk voor onze geestelijke vitaliteit. Zonder die constante invloeden in ons leven zal onze geestelijke klok aflopen.

Nephi heeft gezegd: 'Indien gij naar de Geest zoudt willen luisteren, Die de mens leert te bidden, dan zoudt gij weten, dat gij moet bidden; want de boze geest leert een

mens niet te bidden, maar leert hem, dat hij niet moet bidden.

'Doch ziet, ik zeg u, dat gij steeds moet bidden en niet versagen' (zie 2 Ne. 32:8-9).

Amulek begreep hoe belangrijk bidden is als geestelijk verjongingsmiddel. 'Verne-dert u', zei hij tegen de Zoramieten, 'en volhard in gebed tot Hem' (zie Alma 34:19, 26).

Hij gaf de mensen de raad te bidden voor hun kudden, hun huisgezin en hun akkers (zie Alma 34:20-21). 'En als gij de Here niet overluïd aanroept,' zei hij, 'laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn' (Alma 34:27).

Ernstig, oprecht gebed is onmisbaar om onze geestelijke spankracht op peil te houden.

Geen enkele kerkleider in deze bedeling heeft grotere nadruk gelegd op de bestudering van de Schriften dan president Ezra Taft Benson. Zijn geïnspireerde raad aan de leden van de kerk, en aan alle mensen, heeft velen ertoe gebracht een hechtere band met de Schriften te ontwikkelen, in het bijzonder het Boek van Mormon. Velen kunnen ervan getuigen hoe waardevol schriftstudie is. Er schuilt een bijzondere kracht in de Schriften. Schriftstudie, gecombineerd met dagelijks, doelgericht gebed, kan veel van de vastberadenheid verschaffen die wij in deze tijd nodig hebben als tegenwicht tegen de invloeden die zo overheersen in de wereld en die ons tot verboden wegen voeren.

Alma vergeleek het woord van God met een zaadje. 'Laten wij nu het woord bij een zaadkorrel vergelijken,' zei hij. 'Indien gij plaats inruimt in uw hart, zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongeloof uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal in uw boezem beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, of een goed woord, want het begint mijn ziel te verruimen; ja, het begint mijn verstand te verlichten, ja, het begint mij aangenaam te stemmen' (Alma 32:28).

Ik kan tot u getuigen dat Alma's vergelijking steekhoudend is. Wie zich regelmatig tot het woord van God wendt voor geestelijke kracht en verlichting, zal ontdekken dat het goed is - aangenaam voor de geestelijke smaakpapillen.

Alma belooft dat de zaadkorrel die geplant wordt door het woord van God te bestuderen en toe te passen, tot een boom zal uitgroeien. Maar hij waarschuwt hen die niet volhardend:

'Doch indien gij de boom verwaarloost, en geen zorg draagt voor zijn aankweek, ziet, dan zal hij geen wortel schieten (...)

'Nu, dit is niet, omdat het zaad niet goed was, evenmin is het omdat de vrucht er van

Het Eerste Presidium, van links naar rechts: eerste raadgever president Gordon B. Hinckley, president Ezra Taft Benson, en tweede raadgever president Thomas S. Monson.

niet aantrekkelijk zou zijn, maar het is omdat uw grond dor is, en gij de boom niet wilt opkweken (...)

'Doch indien gij het woord wilt aankweken, ja, (...) de boom wilt aankweken als hij begint te groeien, (...) zal hij wortel schieten en ziet, het zal een boom zijn, die reikt tot in het eeuwige leven' (Alma 32:38-39, 41).

Een van de effectiefste manieren om onze geestelijke klok op te winden, is om 's zondags naar de kerk te gaan en het avondmaal te nuttigen.

'Opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen' (LV 59:9). Dat is de opdracht die wij van de Heer hebben ontvangen. Hij weet dat als wij dat niet regelmatig doen, onze geestelijke klok snel afloopt.

Het is kennelijk van essentieel belang dat wij met andere gelovigen te zamen komen om te aanbidden, te zingen, te bidden, te leren wat God van ons verlangt en zijn goedheid jegens ons te erkennen. Hij heeft ons geboden dat te doen.

Het is wellicht goed ook te onderstrepen dat onze kerkgebouwen niet de enige plaatsen zijn waar wij de Heer kunnen aanbidden. Ook onze woning behoort bij uitstek de plaats te zijn waar wij de Heer aanbidden. Het zou goed zijn als wij iedere dag 'thuis naar de kerk' gingen. Op geen andere plek behoort de Heer meer welkom of meer bereikbaar te zijn dan bij ons thuis.

Tenslotte een opmerking over ons dienstbetoon aan anderen en de invloed daarvan

op het opwinden van onze geestelijke klok. Iedereen die ooit een ander op onbaatzuchtige wijze heeft gediend, kan vertellen hoezeer de gever daardoor een geestelijke 'high' ervaart.

Wij hebben dat gevoel nodig ter versterking van ons geestelijk welzijn. Wanneer wij ons brood in deze zin op de wateren uitwerpen, zal het onvermijdelijk in nog veel grotere mate tot ons terugkeren.

President Spencer W. Kimball heeft eens gezegd: 'Ik heb geleerd dat wij leren dienen door te dienen. En wanneer wij onze medemens dienen, worden niet alleen zij door onze daden geholpen, maar onze eigen problemen krijgen een nieuw perspectief. Wanneer we ons meer met anderen bezighouden, is er minder tijd om met onszelf bezig te zijn. Te midden van het wonder van het dienen, is daar de belofte van Jezus dat wij onszelf vinden door onszelf te verliezen.' Hij voegde eraan toe: 'Er is grote bescherming in spiritualiteit, en spiritualiteit is altijd verbonden met dienstbetoon' (*Ensign*, december 1974, blz. 2, 5).

Zoals ook voor alle andere deugden geldt, is de Meester hierin ons volmaakte voorbeeld. Hij is onze Heer, onze Heiland en Verlosser, en ons volmaakte voorbeeld in alles.

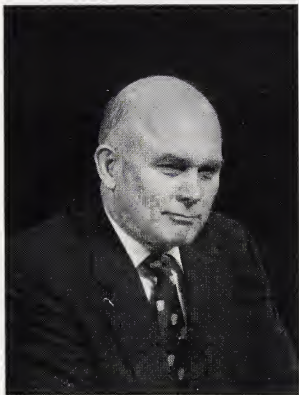
Ik getuig tot u van de waarheid van dit alles. Dat die 'veredelende invloeden' waar ouderling Bowen over heeft gesproken, zo regelmatig merkbaar zullen zijn in ons leven dat onze geestelijke klok krachtig en zuiver zal lopen, is mijn oprecht gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen □

Hedendaagse pioniers

Ouderling Dallin H. Oaks

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Onder de heiligen der laatste dagen bevinden zich heldinnen en helden – "de mensen in de laatste wagen", van wie de plichtsgetroovtheid en toewijding aan het goede door niemand opgemerkt worden, behalve door Hem wiens opmerksaamheid echt telt.'

De tijd van de pioniers is niet voorbij. Er zijn hedendaagse pioniers wier prestaties een inspiratie voor ons al zijn.

In een boodschap over de pioniers die meer dan een eeuw geleden de vlakten over trokken, heeft president J. Reuben Clark woorden gesproken die van toepassing zijn op pioniers in alle tijden. In zijn beschrijving van 'de mensen in de laatste wagen', eerste president Clark de gewone, doorsnee mensen, 'die grote zielen, (...) van wie de naam niet bekend, niet herdacht en niet geprezen de geschiedenis in zijn gegaan, maar wier gekoesterde nagedachtens in ere wordt gehouden rond de haard van hun kinderen en kleinkinderen.' (J. Reuben Clark: *Selected Papers on Religion, Education and Youth*, bezorgd door David H. Yarn jr., Provo, Utah: Brigham Young Univ. Press, 1984, blz. 67-68; zie ook *Improvement Era*, november 1947, blz. 704-5, 747-48.)

Bij elke goede zaak zijn er leiders en volgers. Toen de heiligen met hun wagens de

vlakten over trokken, gingen de leiders 'voorop, waar de lucht helder en schoon was, en waar ze een onbelemmerd uitzicht hadden.' (J. Reuben Clark: *Selected Papers*, blz. 69.) Maar, zoals president Clark opmerkte, 'achter in de laatste wagen konden ze lang niet altijd de broeders zien die vooropgingen, en vaak was de blauwe lucht door zware, dichte stofwolven niet te zien. Toch, dag in dag uit, ploeterden de mensen in de laatste wagen verder, moe en versleten, met pijnlijke voeten, soms bijna wanhopig, maar gesterkt door hun geloof dat God van hen hield, dat het herstelde evangelie waar was, en dat de Heer de broeders die vooropgingen, leidde' (ibid).

De doeleinden van God werden verzuimd door de nimmer aflatende loyaliteit en het slopende werk van de trouwe tienduizenden die doorzetten, zoals president Clark zei, 'met weinig lof, niet al te veel aanmoediging, en geen enkel eerbetoon' (ibid. blz. 69-70).

'En vele duizenden van deze mensen (...) vervulden hun bescheiden taak en levenswerk net zo volledig als broeder Brigham en anderen het hunne vervulden, en God zal ze in dezelfde mate belonen. Ze waren pioniers in woord en gedachte en daad en geloof, net als zij die een hogere positie hadden. (...) God houde hun nagedachtens levend onder ons (...) om ons te helpen onze taken te vervullen, net zoals zij de hunne vervulden' (ibid. blz. 73-74).

President Clarks prijzende woorden zijn ook van toepassing op de huidige leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In elk land, in elk eenzaam beroep en goede bezigheid, krijgen de leden van deze kerk te maken met tegenslag, moeten zij obstakels overwinnen, en volgen zij de dienstknechten van de Heer Jezus Christus even moedig als de pioniers uit welke tijd ook. Ze betalen hun tiende en vrijwillige bijdragen. Ze zijn werkzaam als zending of vrijwilliger in de kerk, of steunen anderen die dat zijn. Net als de nobele jonge

moeders die het nastreven van hun eigen doelen uitstellen om voor hun kinderen te kunnen zorgen, offeren zij kortstondige plezierjes op om eeuwige beloften na te komen. Ze aanvaarden roepingen en geven in de dienst van anderen gewillig hun tijd en soms hun leven.

Ze doen wat de Heiland onderwees: zij verloochenen zichzelf, nemen dagelijks hun kruis op en volgen Hem (zie Luc. 9:23). Zij zijn het die de Heiland vergeleek met het zaad dat op goede grond viel: 'zij, die, met een goed en vroom hart het woord gehoord hebbende, dat vasthouden en vrucht dragen in volharding' (Luc. 8:15).

De vrucht van het evangelie wordt voortgebracht door elk eerlijk en goed hart, ongeacht positie in de kerk of achtergrond. Zoals president Clark het heeft gezegd: 'Er is in de kerk geen aristocratie; zij behoort net zo goed tot de hoogste als tot de laagste.' (J. Reuben Clark: *Selected Papers*, blz. 73.)

Ik zal een paar voorbeelden geven van hedendaagse pioniers. Die voorbeelden zijn niet de meest opvallende, maar volgens mij zijn ze typerend voor de gewone heiligen der laatste dagen die het hart en de handen van dit geweldige werk in de laatste dagen zijn.

Onze oudere zendelingchtparen, waarvan we er nu over de hele wereld meer dan 2600 hebben, geven een weeraloos voorbeeld van christelijk dienstbetoon. Wie kan inschatten in welke mate zij bijdragen tot het volbrengen van de zending van de kerk? Ze verkondigen het evangelie, sterken leiders en leden in noodlijdende gemeenten, werken in tempels en bezoekerscentra, en verrichten op talloze andere manieren het essentiële werk van het koninkrijk, zowel het gewichtige als het routinematige werk.

In een zendingsvergadering in een afgelegen hoek van de wereld, luisterden zuster Oaks en ik toe terwijl een toegewijde broeder sprak:

'Ik had nooit gedacht dat ik het evangelie kon verkondigen. Ik dacht dat ik alleen maar kon visser. Maar nu ik hier ben, ga ik helemaal op in het praten over het evangelie met anderen!'

Een paar minuten later zei een andere toegewijde zending, zijn vrouw: 'Ik heb zo'n medeliden met mensen die niets anders hebben om zich zorgen over te maken en mee bezig te houden dan het aantal passen naar het zwembad of de golfbaan!'

Keer op keer hebben de pioniers waar president Clark zo lovend over sprak, op aanwijzing van hun profet hun huis verlaten, hun wagens geladen, en de reis aanvaard naar nieuwe beproevingen. In deze tijd vervullen veel echtparen de ene zending na de andere. Een dierbare zendingsveteraan gaf de reactie van de familie weer: 'Onze kinderen zeggen: "We hopen dat u een keertje

De Wasatch-Mountains als achtergrond van Temple Square en de binnenstad van Salt Lake City. Van links naar rechts: de Tabernakel; de Salt Lake-tempel; het kantoorgebouw van de kerk; het voormalige Hotel Utah, dat nu door de kerk voor andere doeleinden gebruikt zal worden; en de Assembly Hall, rechts op de voorgrond.

komt eten voordat u weer op zending gaat.”

Elke dag zetten duizenden mensen hun eigen wensen opzij en dienen toegewijd als leerkracht en leider, als tempelwerker, in data-extractie, en op vele andere manieren.

De apostel Paulus heeft tot de heiligen gezegd: ‘Weest blijde in de hoop, geduldig in de verdrinking’ (Rom. 12:12). Op verschillende manieren en op verschillende momenten worden we op die kwaliteiten getest.

Een paar weken geleden hebben enkele familieleden van mij de begraafplaats van Winter Quarters in Florence (Nebraska) bezocht. Daar zagen ze Avard T. Fairbanks’ magnifieke standbeeld van pionier-ouders die neerkijken naar het lichaam van hun baby, dat spoedig achtergelaten zou worden in het graf op de vlakte. Die pioniers ondergingen enkele van hun zwaarste beproevingen aan de rand van een graf. Sommige hedendaagse pioniers ondergaan hun beproevingen aan de rand van een bed. Een zuster heeft geschreven:

‘Mijn moeder zorgde voor haar moeder tot [oma] 98 was. Mijn vader heeft nu de ziekte van Alzheimer, en mijn moeder zorgt geduldig voor hem. (...) Het verbazingwekkendste bij dit alles is de houding van mijn moeder. Ze had altijd gedacht dat ze na haar pensioen zou gaan reizen. Ze hield haar huis altijd keurig en vond het heerlijk om mensen te ontvangen. Nu houdt ze haar huis zo goed mogelijk bij, maar ze heeft veel van wat

haar plezier geeft, terzijde moeten schuiven. Maar het ongelofelijke is de vreugde die mijn moeder uitstraalt.

Haar houding is wondermooi. Ze put ware vreugde uit de gewone dingen van het leven. Ze is een steunpilaar voor de hele familie en verheft ons allen met haar positieve instelling.’

Onder de heiligen der laatste dagen bevinden zich heldinnen en helden – ‘de mensen in de laatste wagen’, van wie de plichtsgetrouwheid en toewijding aan het goede door niemand opgemerkt worden, behalve door Hem wiens opmerkzaamheid echt telt.

Anderen, ook zij die een meer vooraanstaande roeping hebben gekregen, vallen meer op, maar zijn beslist niet nobeler. Tot die groep behoor ik. Na een bijeenkomst stelde een moeder mij aan haar tienerzoon voor. ‘Weet je wie dit is?’ vroeg ze hem.

‘Ja hoor,’ was het antwoord, ‘hij is een van die kerels die in het seminarie-lokaal aan de muur hangt.’

Een vooraanstaande positie – ‘aan de muur hangen in het seminarie-lokaal’ – is geen vrijkaartje voor de verhoging. Voor dat hoogste doel gelden voor iedereen dezelfde vereisten – leider of volger, vooraanstaand of onbekend: hebben we de verlossende verordeningen ontvangen en onze verbonden nageleefd? Een lid in Groot-Brittannië heeft het treffend onder woorden gebracht. Toen hij ontheven werd als ringpresident, vertelde hij ouderling Boyd K. Packer waarom hij het niet erg vond om ontheven te wor-

den: ‘Ik heb gediend omdat ik een *verbond* gesloten heb. Of ik nu huisonderwijzer of ringpresident ben maakt voor het naleven van mijn verbonden niets uit.’ (*Ensign*, mei 1987, blz. 24.)

Tallose functionarissen, leerkrachten, adviseurs en administrateurs leven hun verbonden op dezelfde manier na. Hun dienstbetoon is bijna onzichtbaar, behalve voor Hem die alles ziet en die allen die goed doen belooft dat zij ‘geenszins hun beloning’ zullen verliezen (LV 58:28; zie ook Matt. 10:42).

De pioniers die de vlakten zijn overgestoken, volgden het pad dat door hun leiders was gebaad.

Omwille van de veiligheid reisden die pioniers in groepen. Pioniers die van de groep afgescheiden raakten en het pad verlieten, moesten een eenzaam en gevaarlijk pad volgen tot zij zich weer bij de groep konden aansluiten. Zo is het ook vandaag. Een briefschrijver heeft het zo gezegd:

‘Anderhalf jaar geleden werd ik geëxcommuniceerd. Ik was mijn vrouw ontrouw geweest en had dit met huichelarij en leugens proberen te verbergen. Komende zaterdag word ik herdoopt en zal ik de gave van de Heilige Geest ontvangen. Naarmate die dag naberbij komt, voel ik steeds diepere dankbaarheid voor Gods genade jegens mij, waardoor ik mij kon bekeren en een grote verandering in mijn hart ervaren. Ik vind het vreselijk om te beseffen dat ik in hoge mate heb bijgedragen aan het lijden van de Heer in Getsemane, maar ik verheug mij in de we-

tenschap dat ik, door dat lijden, mijn leven kan veranderen en mij met zijn doeleinden kan vereenzelvigen.'

De schrijver verwoordt zijn dankbaarheid voor 'het bekeringsproces van de Heer', waardoor 'ik nu de vader, zoon en priester-schapsdrager kan worden die ik altijd leek te zijn. Het gevoel dat ik nu eindelijk een eerlijk, volkomen eerlijk man ben, is niet te beschrijven.'

En van de beste eigenschappen van een zoon of dochter van God, ongeacht zijn of haar omstandigheden, is de vastbeslotenheid om zich te verbeteren. Omdat er bij iedereen ruimte voor verbetering is, moeten we altijd gewillig zijn om het goede in anderen te zien en te stimuleren.

En van de goddelijkste uitingen van de menselijke ziel is vergeving schenken. Iedereen wordt wel eens onheus begenodigd door een ander, en velen worden ernstig benadeeld. Christenen overal hebben diep ontzag voor de pioniers op stijle geestelijke hellingen die erin geslaagd zijn gehoor te geven aan het gebod van de Heer om alle mensen te vergeven (zie Matt. 6:14-15; LV 64:9-10). Vergeving is het aardse equivalent van Gods genade.

Een zuster heeft mij geschreven over haar gevoelens ten aanzien van een familielid die haar als kind mishandeld had, waardoor zij nu nog steeds lichamelijk pijn lijdt. Ze schrijft: 'Ik moet met de pijn leven en proberen om te blijven functioneren (. . .) Soms werd ik boos en vroeg me af waarom ik die mishandeling moest ondergaan, en waarom ik nog steeds de gevolgen ervan moest dragen.'

Toen ze een keer een toespraak in de kerk hoorde, werd haar hart geraakt. De Geest getuigde dat ze de man die haar mishandeld had, moest vergeven, en dat ze dat met de hulp van onze Heer Jezus Christus ook kon. In haar brief zegt ze: 'De prijs voor die zonde is in Getsemane al door Hem betaald. Ik heb het recht niet om eraan vast te houden en gerechtigheid te eisen, dus geef ik haar blij terug aan Hem en verheug mij in zijn liefde en genade.'

Ze beschrijft ook het resultaat van haar besluit: 'Mijn hart is vervuld van vreugde, vrede, dankbaarheid en liefde! Is zijn werk niet prachtig? Wat houd ik veel van Hem! Woorden schieten tekort om mijn gevoelens te uiten.'

Net als deze vergevingsgezinde zuster pionieren vele heiligen op de vlakten van hun eigen instelling en emoties. In Spruken staat: 'Wie zijn geest beheerst, [overtreft] een held' (Spr. 16:32). Hedendaagse heiligen weten dat hij die zijn eigen geest onderwerpt net zo goed pionier is als hij die een continent ontdekt.

Het pad dat de hedendaagse pioniers begaan is niet gemakkelijk. Lasten die in het

hart worden gedragen kunnen net zo zwaar zijn als die in een kar worden getrokken. En net als vroegere pioniers zijn inspannen ten behoeve van anderen, zo dragen sommige hedendaagse pioniers lasten die opgelegd zijn door de overtredingen of onbedachtzaamheid van anderen.

Ik heb ook een brief ontvangen van een vrouw die gescheiden is. Hoewel de tien jaren na haar scheiding een periode van beproeving, hartzeer, worsteling en eenzaamheid voor haar waren geweest, heeft ze die toch als 'een zegen' ervaren - 'een louterend vuur'. Ze zei dankbaar te zijn 'voor wat ik nu heb. Het heeft me dicht tot mijn Hemelse Vader gebracht en vooral tot de Heer Jezus Christus. Ik weet niet of ik mijn gevoelens onder woorden kan brengen. Ik verscheen voor de Heer met letterlijk een gebroken hart en een verslagen geest. Geen enkel lichamelijke pijn die ik ooit heb gevoeld, was zo hevig als mijn geestelijke pijn toen. Maar elke keer als ik die voel, kom ik dichter tot de Heer, want dan word ik herinnerd aan zijn lijden en voel ik me dankbaar. Zijn offer, en alles wat Hij vertegenwoordigt, doet mij met heel mijn hart en ziel van Hem houden.'

Veel leden van de kerk proberen dapper alles te doen. Ze voorzien in hun eigen onderhoud en dat van hun gezin. Ze proberen hun roeping in de kerk te vervullen. Ze besteden uren aan het vervoeren van hun kinderen naar talloze activiteiten op school en in de kerk. Ze proberen royaal te zijn met hun geld en tijd, en goede doelen in de samenleving te steunen. Ze proberen een beter mens van zichzelf te maken. Ze hopen naast dit alles nog tijd over te houden om bij elkaar te zijn en zich te ontspannen.

Een zuster schrijft: 'Wij vinden het al erg moeilijk om de boel draaiende te houden.' Velen zouden hetzelfde kunnen zeggen. Toch lukt het ze. Ze gaan door zonder te klagen, ook al hebben ze goede redenen om te klagen. En zelfs als ze tekort schieten, zegent de Heer hen voor hun goede verlangens (zie Mos. 4:24-25), want, zoals koning Benjamin heeft gezegd: 'Het is niet nodig, dat een mens harder loopt dan zijn kracht hem toelaat' (Mos. 4:27).

Wat zijn wij dankbaar voor het dienstbetoon en goede voorbeeld van deze trouwe leden! Net als al mijn broeders onder de algemene autoriteiten, zoek ik mijn voorbeelden van getrouwheid en nobelheid onder de gewone, doorsneeleden van de ze kerk. Als ik een conferentie bijwoon en met de heiligen praat, krijg ik altijd meer dan ik geef. Ik ben het eens met president Gordon B. Hinckley, die na een conferentie met trouwe heiligen zei: 'Het is onze taak om hen te leiden, maar wat kunnen wij veel van hen leren!'

Ons geloof en onze vastbeslotenheid worden gesterkt door de geestelijke prestaties en het dienstbetoon van de gewone heiligen

der laatste dagen. Er zijn duizenden van zulke inspirerende voorbeelden, maar ze worden zelden gepubliceerd, behalve dan in de *Church News* en de tijdschriften van de kerk - *de Ensign*, *de New Era*, *de Friend*, en *De Star*. Ik moedig iedereen aan om zich op deze unieke tijdschriften te abonneren.

Onder de onbezongen helden en heldinnen van deze tijd bevinden zich de trouwe huisonderwijzers en huisbezoeksters die de schapen van de Meester voeden. Toen de apostel Paulus de kerk met een lichaam vergeleek, maakte hij met name melding van de minder opvallende lichaamsdelen zoals handen en voeten, en zei dat wij die 'meer eervol' zouden moeten bekleden (zie 1 Kor. 12:23).

Een HLD-meisje van wie de ouders minder actief waren, heeft deze herinneringen opgeschreven aan een ouderling die haar huisonderwijzer was geweest:

'U was mijn bron van hoop in mijn vaak moeilijke leven. Er is geen belangrijker roeping dan die van huisonderwijzer. U hield van mijn ouders en toonde respect voor hen. U eerde hen, maar tegelijkertijd steunde u mij. U was er! (. . .) Nu ik op die periode terugkijk, besef ik dat u en de waarheid die u bracht, mijn reddingslijn waren.'

'Achter de deur lagen jaren van pijn, tranen en angst. U kon binnenkomen en die wegjagen, al was het maar voor korte tijd. Niemand anders kon dat.'

Net als in de dagen van de eerste pioniers zijn het in deze tijd de mensen in de voorste wagens die de richting aangeven en voorop gaan, maar het zijn de trouwe mannen en vrouwen in de wagens die volgen die dit grote werk kracht en bezieling geven.

Waar hedendaagse pioniers voortploeteren, ondervinden zij tegenslag en moeten zij offers brengen. Maar ze worden gesterkt door de woorden van de Heer zelf. Deze woorden, in eerste instantie gesproken tot heiligen in Ohio die het moeilijk hadden, zijn ook van toepassing op de getrouwen in deze tijd:

'Voorwaar zeg Ik u, Mijn vrienden: Vreest niet, laat uw hart vertroost zijn; ja, verbleed u te allen tijde, en geef dank in alles;

'En wacht geduldig op de Here, want uw gebeden zijn tot in de oren van de Here Sebaoth gekomen, en met dit zegel en verbond opgetekend; de Here heeft gezwoeren en besloten, dat ze zullen worden verhoord.'

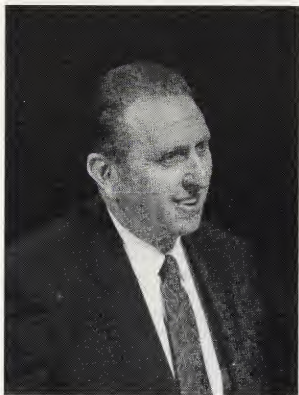
Daarom geef Hij u deze belofte met een onveranderlijk verbond, dat ze zullen worden verhoord; en alles, waarmede gij zijt bezocht, zal te zamen werken voor uw welzijn en voor de heerlijkheid van Mijn naam, zegt de Here' (LV 98:1-3).

Dit is zijn werk. Wij zijn zijn kinderen. Hij houdt van ons - van ieder van ons. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vensters

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Hij wenkt ieder van ons en nodigt ons van harte uit onze blik niet alleen te laten rusten op de schoonheid die te zien is door de vensters die Hij opent, maar ook om ze als toegang te gebruiken tot de kostelijke mogelijkheden die Hij ons verschaft om anderen tot zegen te zijn.'

Terwijl ik eens op het kantoor van een luchtvaartmaatschappij in Londen op mijn beurt zat te wachten, pakte ik één van de reisbrochures die op een tafeltje voor mij lagen. Er stond op: *Vensters op de wereld*. Iedere bladzijde vertoonde een omkaderde foto van een bekende mooie plek, met een uitstekend geformuleerde beschrijving, waardoor je het verlangen kreeg al die plaatsen te bezoeken. De Matterhorn in Zwitserland, de Nieuwzeelandse Alpen, zelfs de Taj Mahal in India – de lezer kreeg het gevoel dat hij er onmiddellijk heen moest gaan.

Vensters zijn fantastisch. Zij dienen als een omlijsting waar we onze aandacht op kunnen vestigen. Zij verschaffen een vluchtige blik op Gods scheppingen. De hemelsblauwe lucht, de wattige witte wolken, het diepgroene bos, het zijn even zoveel omkaderde voorstellingen in ons geheugen. Vensters tonen ons ook de nadering van een vriend, een opstekende storm, een schitterende zonsopgang – ja, het hele scala van het aan ons voorbijtrekkende leven.

Vensters verwelkomen het licht in ons leven en verschaffen onze ziel vreugde. De afwezigheid van vensters, zoals in een donkere gevangenis, sluit de wereld buiten. Zodra wij van het licht worden beroofd, omhult ons de depressiviteit van de duisternis.

Vensters leren ons onvergetelijke lessen. Ik zal mij altijd een bezoek herinneren aan president Hugh B. Brown. Het was de dag van de diploma-uitreiking aan de Brigham Young University.

De plechtigheid stond onder leiding van president Brown en ik moest de openingstoespraak houden. Ik haalde hem thuis af en begeleidde hem naar mijn auto. Toen ik wilde wegrijden zei hij echter: 'Wacht nog heel even, alsjeblieft. Mijn vrouw komt zo meteen naar het raam.'

Ik keek op, merkte dat het gordijn opzijgeschoven was, en zag zuster Brown in haar rolstoel achter het raam, die haar glimlachende echtgenoot liefdevol toezwaaide met een klein wit zakdoekje. Gelijk haalde president Brown zijn grote witte zakdoek te voorschijn en zwaaide ermee naar zijn vrouw, kennelijk tot haar grote genoegen. Vervolgens trokken we langzaam op richting Provo.

Ik vroeg: 'Wat heeft het zwaaien met een witte zakdoek te betekenen, president Brown?'

Hij antwoordde: 'Mijn vrouw en ik doen dat al zolang we getrouwd zijn. Het is een symbool en betekent dat alles die dag goed zal verlopen totdat we 's avonds weer bij elkaar zijn.'

Die dag was ik getuige van een venster op het hart.

Sommige vensters zijn gesloten door verdriet, pijn of verwaarlozing. De vergeten verjaardag, het overgeslagen bezoek, de verbroken belofte: dit alles kan zaadjes van verdriet zaaien en het mensenhart vervullen met die onwelkomte gast: de wanhoop.

Een rubriekschrijfter in een van de nationale dagbladen had op zekere dag als titel van haar verhaal: 'Wat een vergeten verjaardag kan betekenen', waarna zij een ingezonden brief aanhaalde:

'Ik heb u nog nooit eerder geschreven, maar ik meen dat het volgende u en uw lezers wel zal interesseren. Ik heb het gevonden in een oud tijdschrift. De naam van de schrijver werd niet vermeld, alleen "een verdrietige waarnemer".'

'Het was gisteren iemands verjaardag. Hij werd 91 jaar. Hij werd in alle vroegte wakker, eerder dan anders, baadde en schoor zich en trok zijn beste kleren aan. Ze komen vast vandaag, dacht hij.

'Hij liet zijn dagelijkse gang naar het tankstation, waar hij altijd een praatje maakte met de oude garde van het plaatsje, voor wat het was, want hij wilde er zijn als ze kwamen.

'Hij ging op de veranda zitten waar hij een goed uitzicht had op de weg, zodat hij ze kon zien aankomen. Ze komen vast vandaag.

'Hij besloot zijn middagdutje over te slaan, want hij wilde niet op bed liggen als ze kwamen. Twee van zijn dochters en hun getrouwde kinderen woonden binnen een straat van zes kilometer. Ze hadden hem al zo lang niet opgezocht. Maar vandaag was hij jarig. Dan kwamen ze toch zeker.

'Bij het avondeten wilde hij de taart niet aansnijden en hij vroeg of hetijs nog een poosje in het vriesvak kon blijven. Hij wilde wachten zodat ze er samen van konden genieten, zodra ze kwamen.

'Tegen negenen ging hij naar zijn kamer en maakte zich klaar voor de nacht. Zijn laatste woorden voor hij het licht uitdraaide, waren: 'Maak me vooral wakker zodra ze er zijn.'

'Het was zijn verjaardag, zijn 91ste.'

Toen ik dat ontroerende verhaal las, schoten de tranen mij in de ogen. Ik moest denken aan een eigen belevenis die veel beter was afgelopen.

Bij ieder bezoek aan een oude weduwe die ik al jarenlang kende, vroeger als haar bisschop, deed haar grote eenzaamheid mij verdriet. Haar lievelingszoon woonde vrij ver weg en had zijn moeder in geen jaren opgezocht. Mattie bracht vele eenzame uren achter het raam in de voorkamer door. Achter een gerafeld gordijn dat vaak opzijgeschoven werd, herhaalde de teleurgestelde moeder alsmaar: 'Dick komt heus wel; Dick komt heus wel.'

Maar Dick kwam niet. De jaren vergleden. En toen, als een zonnestraal, werd Dick weer actief in de kerk. Hij reisde naar Salt Lake om mij te spreken. Zodra hij in de stad was, belde hij me op om mij op de hoogte te brengen van de opwindende verandering in zijn leven. Hij vroeg of ik hem kon ontvangen als hij meteen naar mijn kantoor kwam. Ik reageerde blij op zijn mededeling, maar antwoordde: 'Jongen, ga eerst je moeder be-

Het Eerste Presidium, van links naar rechts: eerste raadgever president Gordon B. Hinckley, president Ezra Taft Benson, en tweede raadgever president Thomas S. Monson.

zoeken en kom dan naar mij toe.' Hij voldeed graag aan mijn verzoek.

Voor hij op mijn kantoor verscheen, kreeg ik een telefoontje van zijn moeder, Mattie. Haar woorden werden steeds door vreugdetranen onderbroken: 'Tom, ik wist dat Dick zou komen. Ik heb het je vaak gezegd. Ik zag hem door het raam aankomen.'

Jaren later spraken Dick en ik met ontroering over die ervaring. We hadden een blik kunnen werpen op Gods genezingsmacht door het venster van een moeders geloof in haar zoon.

De Schriften staan vol bewijzen van de liefde van onze Meester voor de vertrapelingen en armen van deze wereld. Hoewel velen van hen door de mensen worden vergeten, zijn ze bij God bekend en worden vaak gezien door de vensters van persoonlijk voorbeeld.

Wie van ons kan de eeuwige les van de Heer vergeten toen Hij 'terwijl al het volk het hoorde, tot de discipelen zeide: 'Wacht u voor de schriftgeleerden, die gesteld zijn op het wandelen in lange gewaden en houden van begroetingen op de markten, eezetels in de synagogen en eerste plaatsen bij de maaltijden; die de huizen der weduwen openen en voor de schijn lange gebeden uitspreken; dezen zullen een zwaarder oordeel ontvangen' (zie Luc. 20:45-47).

'Toen Hij opkeek, zag Hij de rijken hun gaven in de offerkist werpen. Hij zag ook een behoeftige weduwe twee koperstukjes daarin werpen, en zeide: Waarlijk, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft meer dan allen daarin

geworpen. Want deze allen hebben van hun overvloed iets bij de gaven geworpen, maar zij heeft van haar armoede haar ganse levensonderhoud erin geworpen' (Luc. 21:1-4). Wat een geweldige les, die onderwezen werd door het venster van het voorbeeld.

In een stadje dat Nain heette, deed de Heer voor zijn discipelen en de velen die Hem volgden een venster open waardoor zij ware ontferming konden zien:

'Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was, en veel volk uit de stad was bij haar.

'En toen de Heer haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Ween niet.

'En naderbij gekomen raakte Hij de baar aan - de dragers stonden stil - en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!

'En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder' (Luc. 7:12-15).

Door de vensters die Jezus voor hen had opengedaan, waren de discipelen getuigen van de macht van God en werden van diezelfde macht deelgenoot gemaakt toen zij de kinderen van die almachtige God in gerechtigheid dienden.

Een prachtig verhaal uit het boek Handelingen gaat over een discipelin, Tabita geheten, die in Joppe woonde. Zij wordt beschreven als 'overvloedig in goede werken en aalmoezen.'

'En het geschiedde in die dagen, dat zij

ziek werd en stierf; en na haar gewassen te hebben, legde men haar in een bovenzal.

'En daar Lydda dicht bij Joppe lag, zonden de discipelen, toen zij hoorden, dat Petrus daar was, twee mannen tot hem met het verzoek: Kom zonder dralen tot ons.

'En Petrus stond op en ging met hem mede. Toen hij daar aangekomen was, bracht men hem naar de bovenzal en al de weduwen kwamen bij hem staan, en lieten hem onder tranen al de lijfrokken en mantels zien, die [Tabita], toen zij nog bij hen was, gemaakt had' (Kunnen we niet zeggen dat dit een venster was waardoor Petrus een glimp opving van de bedrijvigheid van Tabita's leven?)

'Maar Petrus zond hen allen naar buiten en knielde neder en bad. En hij wendde zich tot het lichaam en zeide: Tabita, sta op! En zij opende haar ogen en zag Petrus en ging overeind zitten, en hij gaf haar de hand en richtte haar op; toen riep hij de heiligen en de weduwen en stelde haar levend voor hen.

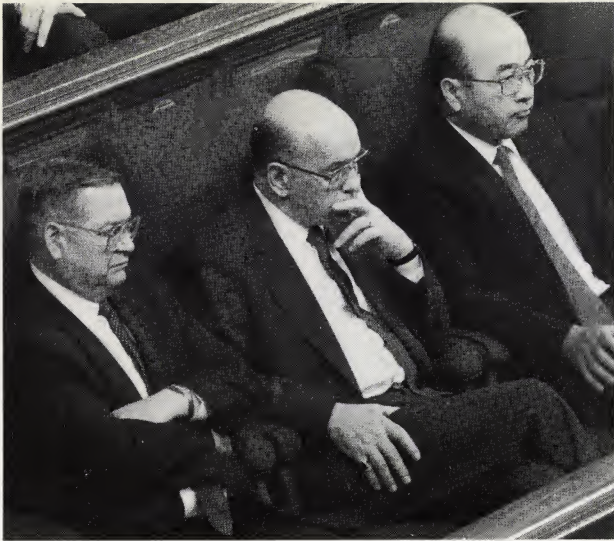
'En het werd bekend door geheel Joppe en velen kwamen tot geloof in de Here.' (Hand. 9:36-42).

Zou het niet onnoemelijk jammer zijn als zo'n venster op de macht van het priesterschap, op geloof, op genezing, zou worden beperkt tot Joppe? Zijn zulke heilige en ontroerende verhalen alleen opgetekend om ons te onderrichten en te stichten? Kunnen we zulke machtige lessen niet in ons dagelijks leven toepassen?

Wanneer wij de waarde van de mensenziel gaan beseffen en de waarheid gaan inzien van de woorden 'Gods zoetste zegen komt steeds voort uit handen die Hem dienen in dit oord', dan hebben wij in onze ziel het verlangen om goed te doen tot leven gebracht, de bereidheid om te dienen, en de hunkering om de kinderen van God op een hoger plan te brengen.

Dat was ook de ervaring van William Norris, voorheen eigenaar van een groot bedrijf dat computers vervaardigde en een van mijn oude vrienden. De heer Norris besloot een nieuwe fabriek te bouwen in een gebied waar grote armoede heerste. De buurt bestond overwegend uit een minderheids-groep - ongehuwde moeders, onontwikkeld, verwaarloosd, met behoefte aan hulp. Die vrouwen werden de arbeidskrachten bij de productie van geavanceerde computers.

Ik had het voorrecht het nieuwe bedrijf te bezichtigen toen ik bij de heer Norris te gast was. Ik was onder de indruk van het arbeidsklimaat - maar bovenal onder de indruk van het kinderdagverblijf, dat een hele vleugel van het gebouw besloeg. Terwijl hun moeders aan het werk waren, kregen de kinderen daar onderwijs, met inbegrip van computerkunde. Omdat de meeste kinderen geen vader of grootvader hadden die zich

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig die werkzaam zijn in gebiedspresidiums in Noord-Amerika: de ouderlingen William R. Bradford, Angel Abrea, en Yoshihiko Kikuchi.

om hen bekommerden, werden gepensioneerde grootvaders uit de gemeenschap uitgenodigd om met de kinderen de lunch te gebruiken. Dat kwam niet alleen de kinderen ten goede, maar de grootvaders merkten dat er een bijzondere zegen in hun leven was gekomen.

Dankzij de droom van de heer Norris werd de keten van armoede doorbroken. De kinderen leerden te verdienen. Het was alsof William Norris het leven van iedere employee persoonlijk tot zegen was. Door het venster dat hij had verschaft – de liefde verwerkelijk – werd de filosofische en praktische waarheid mij ten toon gespreid: waar het om gaat in het leven is geven.

In het dagelijkse leven ontdekken wij ontelbare gelegenheden om het voorbeeld van de Heiland te volgen. Wanneer ons hart in harmonie is met zijn leringen, komen wij tot het besef van de onmiskenbare nabijheid van zijn goddelijke hulp. Het is welhaast alsof wij het werk van de Heer doen; en dan ontdekken we, dat wie het werk van de Heer ook doet, recht heeft op de hulp van de Heer.

Door de jaren heen hebben er aan de wanden van de kantoren die ik heb gebruikt prachtige schilderijen gehangen van vrede, landelijke tafereelen. Er is echter één schilderij dat altijd aan de muur tegenover mijn bureau hangt. Het is een voortdurende

herinnering aan Hem die ik dien, want het is een afbeelding van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Wanneer ik te maken krijg met een moeilijk probleem of een ingewikkeld besluit, kijk ik er altijd naar en stel mezelf de vraag: 'Wat zou Hij willen dat ik deed?' En dan verdwijnen twijfel en besluiteloosheid als sneeuw voor de zon. De weg ligt duidelijk voor mij uit en het pad wenkt.

Toen ik een paar maanden geleden aan mijn bureau de post doornam, kreeg ik een brief onder ogen van zuster Martha Sharp uit Wellsville (Utah). Ik las haar smeekbede om een zegen voor haar volwassen zoon, Steven, die was opgenomen in het Universiteits Hospital in Salt Lake City. Zij beschreef Stevens geestelijke en lichamelijke behoeften en vertelde dat zijn voet waarschijnlijk moest worden geamputeerd. Ik voelde de tranen in ieder woord. Iedere zin was van haar liefde doordrongen. De Geest stond mij eenvoudig niet toe haar verzoek aan een ander te delegeren.

Toen ik diezelfde avond Stevens kamer in het ziekenhuis betrad, viel hij me op als iemand die kennelijk op een paard thuishoorde. Omdat ik dat zo aanvoelde, begon ik een gesprek over een wildwestfilm die ik onlangs had gezien. Toen ik de schitterende paarden beschreef die door de hoofdpersonen bereden werden, kwam er een enthousiaste lach op Stevens gezicht. Toen pas viel

mij op welk boek er op zijn nachtkastje lag. Het was het boek van de film waar wij net over spraken. Vanaf dat moment hadden wij een warm en openhartig contact.

Sprekend over zijn toestand, merkte Stevens op: 'Ik hoop maar dat ze genoeg van mijn voet overlaten om hem in een stijgbeugel te kunnen krijgen.' Ik verzekerde hem dat er aan hem zou worden gedacht wanneer het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf in de tempel bijeenkwamen en dat mijn vrouw en ik voor hem zouden bidden. Ik vertelde hem dat hij een geweldige moeder had die van hem hield en aan hem dacht nu hij het moeilijk had, en dat hij ook een Hemelse Vader had die hem liefhad en aan hem dacht. Stevens tranen begonnen te vloeien. Een bijzondere geest was in de kamer aanwezig. Er werd een zegen gegeven, een hart gereinigd, een herinnering aan geliefden opnieuw aangewakkerd en een moeder getroost.

Bij het verlaten van het ziekenhuis, dat hoog in het oosten van Salt Lake City ligt, liet ik mijn ogen over de vallei dwalen. De mijnen verdwenen; de sterren naderden. Door het venster van de sterfelijkheid meende ik haast de uitgestrekte van de eeuwigheid te kunnen zien. Eén ster in het bijzonder, die helderder scheen dan alle andere, scheen de weg naar Wellsville te verlichten. Ik moest ineens denken aan een rijmpje uit mijn jeugdwerkdagen:

*Star light, star bright,
The first star I see tonight,
I wish I may, I wish I might,
Have the wish I wish tonight.*

*(Ster zo helder, ster zo licht,
Eerste ster nu in het zicht,
O, wat zweeg ik nu toch graag
De wens vervuld die 'k wens vandaag.)*

En wat was die wens? Dat Martha Sharp de welkome boodschap zou ontvangen: 'Je zoon houdt van je.'

Vanaf heilige grond ver weg en vanuit een tijdloze waarheid die lang geleden onderwezen is, kwam de boodschap: 'Bij God zijn alle dingen mogelijk' (Matt. 19:26).

Weer had een tedere maar onzichtbare hand een venster op de ziel opengedaan, opdat kostbare levens zegeningen uit de hemel zouden kunnen ontvangen.

Hij wenkt ieder van ons en nodigt ons van harte uit om een blik niet alleen te laten rusten op de schoonheid die te zien is door de vensters die Hij opent, maar ook om ze als toegang te gebruiken tot de kostelijke mogelijkheden die Hij ons verschaft om anderen tot zegen te zijn.'

Dat wij allemaal dat voorrecht zullen ervaren, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De vreedzame volgelingen van Christus

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De zendelingen trekken er met de zuiverste oogmerken op uit, ze hebben geen stiekeme bedoelingen en brengen grote offers. (. . .) Zij kweken welwillendheid jegens de volken in wiens land zij hebben gewoond en gewerkt.'

Kolonel Thomas L. Kane, die geen lid was van de kerk, sprak – zo staat er in de memoires van John R. Young – eens tot de Historical Society of Philadelphia.

Hij vertelde hun dat hij enkele jaren daarvoor tijdens zijn reis door een ongebruikelijke stad kwam die Nauvoo heette en gevestigd was op de oevers van de Mississippi. Hij vertelde dat hij, na enige tijd per stoomboot over de rivier te zijn gereisd, besloot om verder over land te reizen omdat men bij stroomversnellingen in de rivier kwam.

Onderweg zag hij alleen maar ongecultiveerd land waar nietsnutten en bandieten zich hadden gevestigd. Toen zag hij Nauvoo. Dit is wat hij zei:

'Ik daalde de laatste heuvel op mijn reis af,

toen een heel ander landschap mijn oog trof. Half omcirkeld door een bocht van de rivier, lag een prachtige stad, glinsterend in de frisse ochtendzon; haar heldere nieuwe woningen in koele groene tuinen, gerangschikt rond een statige, koepelvormige heuvel, waarop een nobel, marmeren gebouw stond, waarvan de hoge torenspits straalde van wit en goud. De stad scheen verscheidene kilometers groot te zijn; en op de achtergrond strekten zich goed verzorgde landerijen uit. De onmiskenbare tekenen van ijver, ondernemingslust en welgerichte rijkdom overall, zorgden ervoor dat de aanblik er een was van buitengewone en zeer opvallende schoonheid. (. . .) Niemand kwam me daar tegemoet. Ik keek om me heen en zag niemand. Ik kon niemand horen bewegen en er heerste zulk een stilte dat ik het gezoem van de vliegen en het geklots van golfjes tegen de oever van de rivier kon horen. Ik wandelde door de verlaten straten. De stad lag daar als in een droom onder een of andere dreigende betovering van eenzaamheid waartuit ik vreesde haar te zullen doen ontwaken, want het was duidelijk genoeg dat zij nog niet lang sliep. Er groeide nog geen gras op de geplaveide wegen en de regen had de indrukken van voetstappen nog niet helemaal uit het stof weggewist. Ik kon ongehinderd rondlopen. Ik ging lege werkplaatsen binnen, lege touwslagerijen en smidsen. Het spinnewiel werd niet gebruikt, de timmerman had zijn werkbank en zijn houtkrullen achtergelaten, zijn onafgemaakte ramen en kozijnen. Er lagen verse huiden in het vat van de leerlooier en er lag vers gehakt hout op een stapel naast de oven van de bakker. In de smidse was het vuur uit, maar zijn kolenvoorraad, waterreservoir en kromme aambeeldshoorn waren er allemaal nog, net

als of de smid zojuist op vakantie was gegaan. (. . .)

'Op het ene veld na het andere stond het goudgele graan, topzwaar, te rotten. (. . .) Er was niemand om de rijke oogst binnen te halen' (*Memoirs of John R. Young, Utah Pioneer 1847*, Salt Lake City: The Deseret News, 1920., blz. 31-33; zie ook *De Ster*, september 1989, blz. 20-21).

Kolonel Kane kon maar niet begrijpen waarom zo'n prachtige stad was verlaten. Hij wist niet dat de heiligen door benden uit hun stad waren *verdreven*. Zijn nieuwsgierigheid bracht hem ertoe de mensen te zoeken die de stad hadden verlaten. Toen hij ze gevonden had, merkte hij dat ze weliswaar te lijden hadden en stervende waren wegens honger en ontbering, maar dat ze wel vrede en rust ultiemstraalden. Waarom was zo'n onschuldig volk zo hevig vervolgd?

Tegenwoordig is de situatie in veel opzichten niet veel anders. De kerk wordt nog steeds geconfronteerd met situaties die in veel opzichten overeenkomsten vertonen met de Nauvoo-periode. Natuurlijk is men de kerk niet meer zo vijandig gezind als in de begintijd, maar we moeten ons net als kolonel Kane nog steeds afvragen waarom de toch nog bestaande vijandschap, zoals onlangs gebleken is, zich soms toch nog uit in aanvallen op onze geweldige zendelingen. Ik kan er alleen maar naar raden en denk dat het komt door een wijdverbreid misverstand over de redenen waarom onze zendelingen worden geroepen om dat werk te doen.

Het doel van het zendingswerk is in de loop der tijd niet veranderd. Denk bijvoorbeeld aan wat er in het Boek van Mormon over Ammon staat. Hij werd op zending geroepen naar het land van de Lamanieten – een gevaarlijke opdracht. Het lot van een Nephiet die het land van de Lamanieten binnenging, lag geheel in handen van hun koning, die hem kon laten doden, in de gevangenis werpen of dwingen weg te gaan.

'Aldus werd Ammon voor de koning gebracht, die over het land Ismaël regeerde; zijn naam was Lamoni, en hij was een afstammeling van Ismaël.

'En de koning ondervroeg Ammon of het zijn verlangen was in het land te wonen onder de Lamanieten of onder zijn volk.

'En Ammon zeide tot hem: Ja, ik verlang een tijdlang onder dit volk te wonen, ja, misschien tot de dag mijns doods.

'En koning Lamoni schiep groot behagen in Ammon en liet zijn banden losmaken; en hij wilde dat Ammon één zijner dochters tot vrouw zou nemen.

'Doch Ammon zeide tot hem: Neen, maar ik zal uw dienstknecht zijn. Daarom werd Ammon een dienstknecht van koning Lamoni. En hij werd bij andere knechten gevoegd om de kudden van Lamoni te bewa-

ken, volgens het gebruik der Lamanieten' (Alma 17:21-25).

Onze hedendaagse zendelingen hebben net als Ammon ook als enig verlangen hun medemens te dienen.

Het is meer dan 140 jaar geleden dat Samuel Smith zijn huis verliet met een rugzak die gevuld was met enkele exemplaren van het pasgedrukte Boek van Mormon. Hij ging op weg om zijn getuigenis te geven van de waarheden die in dit boek stonden en iedereen die zich ervoor interesseerde uit te nodigen de inhoud te lezen en er zelf achter te komen of het waar was. Vanaf de tijd van Samuel Smith hebben duizenden van onze zendelingen hun tijd en bezittingen opgeofferd om een boodschap te brengen waar zij vast in geloven.

Tegenwoordig hebben we zendelingen die afkomstig zijn uit vele landen. Zij verspreiden zich over een groot aantal andere landen van de wereld. De zendelingen trekken er met de zuiverste oogmerken op uit, ze hebben geen stiekeme bedoelingen en brengen grote offers. Zij zijn er niet op uit om het geloof van anderen te vernietigen of om onrechtmatige druk uit te oefenen. Zij zijn leraren die allen die geïnteresseerd zijn in hun boodschap uitnodigen ernaar te luisteren en zelf vast te stellen of die waar is. Zij vertegenwoordigen geen enkele regering of politiek denkbeeld. Bovendien zullen zij niet actief zijn in of meedoen aan de politiek van het land waarin zij geroepen zijn te werken, noch zullen zij daarover hun mening geven.

De zendelingen keren terug naar huis met liefde voor de mensen die zij hebben gediend en onderwezen. Zij kweken welwillendheid jegens de volken in wiens land zij hebben gewoond en gewerkt. Zij kijken niet naar inkomsten of ras. Zij zijn er niet op uit om een werelds koninkrijk op te bouwen. Zij zijn, om de woorden van Mormon aan te halen: 'vreedzame volgelingen van Christus' (zie Moro. 7:3). Het enige koninkrijk dat hen interesseert is het koninkrijk van onze Heer en Heiland dat Hij bij zijn terugkeer zal vestigen. Hun enige hoop is dat zij ons kunnen voorbereiden op die dag. Tot die tijd zullen onze zendelingen, net als alle leden van de kerk, 'onderworpen [...] zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren' en zullen zij 'de wet [...] gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden' (Art. 12).

Nu zou ik op een ander onderwerp willen overstappen en tot slot de leden van de kerk wat raad willen geven. Ons is onderwezen wat de zending van onze Heer en Heiland is en dat wij door Hem te volgen hier op aarde de grootst mogelijke vreugde en geluk kunnen vinden. Wij hebben de vreugde ervaren van onze dienst in het koninkrijk van onze Hemelse Vader en weten hoe het onze ziel bevredigt. Ik denk vaak aan het dilemma van Alma toen hij zag hoe groot de nood-

zaak was om het volk het belang te onderwijzen van een begrip van het evangelie van onze Heer en Heiland. Destijds had hij twee functies: opperrechter en leidend hogepriester van de kerk. Hij moest kiezen tussen die twee om zijn volk optimaal te kunnen dienen. Er is het volgende over te lezen in het boek Alma:

'En hij koos een wijs man uit de ouderlingen der kerk, en machtigde hem volgens de stem van het volk om wetten uit te vaardigen volgens de wetten die alreeds waren gegeven, en deze ten uitvoer te brengen naar de mate van de goddeloosheid en misdaden des volks. (. . .)

'Nu stond Alma hem niet toe het ambt van hogepriester over de kerk waar te nemen, maar behield het hogepriesterlijk ambt voor zichzelf; doch hij stond de rechterstoel aan Nephihah af.

'Dit deed hij, opdat hij zelf onder zijn volk of onder het volk van Nephi kon uitgaan om hun het woord Gods te kunnen prediken, en hen op te wekken hun plichten te gedenken, en opdat hij met het woord Gods alle hoogmoed en bedrog en alle twisten, die er onder zijn volk waren, zou kunnen uitroeien, want hij zag geen kans hen terug te brengen dan alleen door met een zuivere getuigenis tegen hen op te komen' (Alma 4:16, 18-19).

Hij koos de functie waarin hij het meeste voor het welzijn van zijn volk kon doen.

Maar soms gooien wij in ons onthousiasme onze paretlukaak neer, en kunnen we zelfs in de verleiding komen om de glans van onze paret van grote waarde te vergroten door haar in een overdreven aantrekkelijke vatting te plaatsen. Dit kan afleiden van

de werkelijke waarde van onze paret. Onze paret is mooi genoeg om op zichzelf gezien te worden. We moeten haar niet omgeven met glimmende en schitterende dingen die voor de kerk alleen maar tegenstand en strijd tot gevolg hebben. We moeten minder over onze prestaties spreken en door ons gedrag laten zien welk koninkrijk wij nastreven.

Zou ik u een idee aan de hand mogen doen? In de liften in het kantoorgebouw van de kerk hangen we teksten uit de Schriften op en uitspraken van profeten om de tijd die de mensen besteden aan het op en neer gaan productief te maken. Dit idee zouden we thuis ook kunnen gebruiken. We hebben thuis een apparaat staan dat we maar al te vaak gebruiken – de koelkast. We moeten een kaartje met een opbouwend opschrift op onze koelkast plakken. Door dat te doen, kunnen we onszelf tijdens het uitvoeren van onze dagelijkse taken herinneren aan de Schriften, aan wie wij zijn en waar wij voor staan. Ik wil enkele teksten voorstellen om mee te gebruiken. De eerste staat in Matteüs 5:43-44:

'Gij hebt gehoord dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult u hateren.

Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen.'

Een andere goede tekst is in Lucas 6:35 te vinden:

'Neen, hebt uw vijanden lief, en doet hun goed en leent zonder op vergelding te hopen, en uw loon zal groot zijn en gij zult kinderen van de Allerhoogste zijn, want Hij is goed jegens de ondankbaren en bozen.'

En in Jakobus 1:27 lezen we:

'Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en gedweden in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.'

En een andere goede tekst om op te plakken is deze uit het Boek van Mormon – Moroni 7:47:

'Maar naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn.'

Ik heb het evangelie van onze Heer en Heiland lief. Ik heb er in mijn leven de grootste gemoedsrust, vreugde en het grootste geluk door gekregen die ik nergens anders op aarde had kunnen vinden. Ik bid dat ieder van ons gewillig en in staat mag zijn om alle kinderen van onze Hemelse Vader te laten delen in deze paret van grote waarde – een paret van blijvende en unieke schoonheid – zodat wij voort mogen gaan, gewapend met het evangelie van onze Heer en Heiland. Het werk dat wij doen is zijn werk. God leeft. Jezus is de Christus, de Heiland van de wereld. Dat is mijn plechtig getuigenis tot u, in zijn heilige naam. Amen. □

Uw marathon lopen

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Net als in een marathon moet je in het leven goed starten en dan de hele weg tot de finish een grote, constante inspanning leveren.'

Geliefde broeders en zusters, ik bid om dezelfde Geest die tot nu toe zo overvloedig aanwezig is geweest op deze conferentie. Vandaag wil ik mij graag richten tot de jongeren, jullie die nog het grootste deel van de reis die we het leven noemen, voor de boeg hebben. Ik hoop dat jullie besloten hebben om de koers te volgen die door onze Heiland en zijn leringen is uitgezet. Die koers vereist veel inspanning, en bij elke stap is de hulp van de Heer nodig. Ik beloof je dat Hij er altijd is om te helpen.

De afgelopen jaren is hardlopen over de hele wereld een populaire tak van sport geworden. Velen doer het om in beweging te blijven, maar anderen doen het om deel te kunnen nemen aan publiek-trekkende wedstrijden. De zwaarste wedstrijd is misschien wel de marathon, een krachtmeting die zijn oorsprong heeft in het oude Griekenland. Tegenwoordig wordt het woord ook gebruikt voor een wedstrijd of activiteit die lang duurt en buitengewoon veel kracht en doorzetting vereist.

Een jonge vriend van mij, die ik Alan zal noemen, heeft onlangs zijn eerste marathon

gelopen – een afstand van 42,195 kilometer. Maanden tevoren had hij zijn doel gesteld, uitgezocht hoe hij zich moest voorbereiden, en zich de discipline van een rigoreus trainingsprogramma opgelegd. Hij vroeg ervaren lopers om advies en las artikelen over marathons. Hij trainde op de marathonroute en bedacht een strategie om het heuvelachtige parcours uit te kunnen lopen.

Uiteindelijk brak de dag van de marathon aan; het zou de climax worden van maanden van training, discipline en opoffering. Hij nam direct na het startsein een gunstige positie in het grote rennersveld in. Hij voelde zich sterk en zeker, en hield zich aan zijn strategie. Na ongeveer vijftien kilometer, toen het parcours heuvelafwaarts ging, wist hij achter een ervaren loper te komen die Brent heette en hem tijdens zijn trainingsperiode goede adviezen had gegeven. Alan besloot om het ervaren en gedisciplineerde tempo van Brent aan te houden.

Toen ze het 30-kilometerpunt passeerden, deed Alan grote moeite om Brent bij te houden, zodat hij in de buurt van een bekende zou zijn als hij 'tegen de muur' oплиep. Tegen de muur oplopen betekent ineens een sterke drang voelen om het op te geven, een bijna tastbare barrière die alleen met een enorme krachtsinspanning overwonnen kan worden. De meesten krijgen er na ongeveer 32 kilometer last van.

De daaropvolgende vier kilometer hield Alan Brent goed bij. Toen gebeurde het. Hij voelde al zijn energie wegvloeiën, en hij kreeg een bijna onbedwingbaar verlangen om helemaal te stoppen of te gaan lopen. 'Blijf bij me,' zei Brent. 'We krijgen het allemaal. Je komt er wel overheen. Ik help je er wel door.'

Op de een of andere manier hield Alan vol. Hij en Brent kwamen voorbij toeschouwers. Hij wist dat zijn vrouw en kinderen en andere familieleden ongeveer anderhalve kilometer verderop naar hem uitkeken. De gedachte aan zijn familie gaf hem kracht en hij hield vol tot dat het verlangen om op te houden verdween.

De laatste kilometer voor de finish was de

moelijkste voor Alan, maar hij kwam maar vijf seconden na Brent over de finish. Alan was nog nooit zo uitgeput geweest, maar was uitgelaten dat hij vijftien minuten onder de tijd was gebleven die hij zichzelf ten doel had gesteld, en dat hij bij de eerste 25 was gefinished.

In sommige opzichten is het leven net als een marathon. Jonge mensen, jullie staan nog aan het begin van je aardse verblijf. Je wilde zelf naar deze aarde komen om getest en beproefd te worden. De eindstreep lijkt nog zo ver weg dat je je er geen zorgen om hoeft te maken. Maar net als in een marathon moet je in het leven goed starten en dan de hele weg tot de finish een grote, constante inspanning leveren.

Marathonlopers stellen zich concrete doelen. Je moet nu vooruitkijken en besluiten wat je met je leven wilt doen. Vorm een duidelijk beeld van wat je over een jaar wilt zijn, over vijf jaar, tien jaar, en daarna. Vraag een patriarchale zegen aan en probeer de zegeningen die erin genoemd worden, waardig te zijn. Een patriarchale zegen is een van de belangrijkste gidsen in het leven van een lid van de kerk. Schrijf je doelen op en neem ze regelmatig door. Houd ze steeds voor ogen, houd je voortgang bij, en stel je doelen bij als de omstandigheden dat nodig maken. Je uiteindelijk doel moet het eeuwige leven zijn – het leven dat God leidt, de grootste gave van alle gaven Gods.

Als je voor jezelf eenmaal een duidelijk beeld gevormd hebt van hoe je over twintig jaar wilt zijn, kijk dan wat je daarvoor moet doen. Besluit om de prijs te betalen in de vorm van moeite, geld, studie en gebed. Zorg ervoor dat je je koers of pad begrijpt. De ideale levenskoers is niet altijd de gemakkelijkste. Relatief weinig vinden die en houden die tot het einde toe vast. Geen duidelijk gemarkeerd snelweg, maar een smal pad met één enkele ingang. De weg naar het eeuwige leven is recht en smal. Als ik denk aan op het rechte pad blijven, moet ik denken aan Lehi's droom van de boom des levens. In die droom werd de liefde van God vergeleken met een boom die heerlijke vruchten voortbracht, vruchten die begeerlijker waren dan alle andere. Nephi heeft zijn vaders woorden opgeschreven: 'Tevens zag ik een eng en smal pad, dat langs de ijzere roede liep tot aan de boom (...)' En ik zag een ontelbare schare mensen, waarvan velen zich naar voren drongen om het pad te bereiken, dat naar de boom voerde' (1 Ne. 8:20-21). Veel van deze mensen 'geraakten op verboden paden en gingen verloren' (vs. 28). Maar zij die de spot en hoorn van de wereld negeerden en de ijzere roede stevig vasthielden, mochten zich te goed doen aan de vrucht van de boom. De ijzere roede vertegenwoordigt het woord van God, dat ons naar de liefde van God voert (zie 1 Ne.

11:25). Je moet in mist en duisternis, bij de tegenslagen en beproevingen van het leven, de ijzeren roede stevig blijven vasthouden. Als je je greep verslapt en van het pad afgaat, kun je de ijzeren roede een tijdlang uit het gezicht verliezen, tot je je bekeert en de roede weer vastgrijpt.

Bedenk dat succes komt als voorbereiding en kans samenkomen. Je zal niet altijd precies weten welke kansen zich zullen aandienen, of wanneer. Maar je moet goed begrijpen dat die kansen je alleen maar iets zullen opleveren als je erop voorbereid bent. Je herkent het sommetje voorbereiding + kans =

succes in het leven van leiders in de kerk, de overheid, de zakenwereld, en hopelijk in je eigen leven.

In de kerk is voorbereiding van essentieel belang; als je dan geroepen wordt, kan je je deel doen en kan de Heer je gebruiken wanneer Hij je nodig heeft.

Niet als in een marathon moet je in het leven de hulp zoeken die je nodig hebt. Vertrouw niet alleen op je eigen kracht. Je hebt niet alles aan een taak gedaan tot je hulp hebt gevraagd aan de Heer, dierbaren, kerkleiders en vrienden.

Ik weet zeker dat we allemaal onder de in-

druk zijn van het wonder dat in deze vallei is gebeurd. Joshua Dennis, tien jaar oud, is nog in leven dankzij zijn vurig gebed, geloof en enorm optimisme, en omdat hij naar zijn moeder luisterde en haar raad opvolgde. Daarnaast herinneren we ons het gevoel, en ik noem het inspiratie, dat aan John Skinner werd gegeven, die de zoekenden naar Joshua leidde. Ik hoop dat onze jongeren hun leven lang aan deze grote les in gebed zullen denken.

Alleen op je eigene vermogens vertrouwen kan tot de zonde hoogmoed leiden. In de eerste afdeling van de Leer en Verbonden beschrijft de Heer de goddeloze toestand van velen in de wereld: 'Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandeld zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god' (LV 1:16). Als we prat gaan op onze eigen kracht en 'onze eigen weg bewandelen', komen we gemakkelijk van het rechte en nauwe pad op de brede wegen van de wereld. Laat je niet misleiden als het af en toe gemakkelijk lijkt te gaan, net als het heuvelafwaartse stuk van een marathon. Blijf ook in gemakkelijke tijden dicht bij de Heer en blijf op Hem vertrouwen, net zoals je dat doet als je heuvelopwaarts moet.

Marathonlopers komen verschillende kernen langs hulpstations; daar krijgen ze water, aanmoediging en hulp. Zonder deze hulp zouden vele lopers niet verder kunnen. Jonge mensen, voor jullie zijn er ook 'hulpstations' om je te helpen verder te gaan. Dat kunnen je ouders zijn, andere familieleden, wijkleiders en leerkrachten, die 'aan meer wedstrijden hebben meegedaan' en een groter stuk van het pad des levens hebben afegelegd. Doe je voordeel bij hun ervaring. Vertrouw ze; vraag hen om raad en steun; en luister dan naar ze. Ze zullen je helpen om op het parcours te blijven.

Jongemannen, jullie mogen ook dankbaar zijn voor het grote voorrecht dat je het Aäronisch priesterschap mag dragen. Vervul je priesterschapstaken trouw; ze zullen je op groter dienstbetoon voorbereiden. Ik spoor de leraars en priesters aan om trouwe huisonderwijzers te zijn, een roeping die we allemaal ons leven lang zullen houden. Jonge vrouwen, doe mee aan het jonge-vrouwenprogramma. Bestudeer de waarden van dit programma en pas ze toe. AP-leiders en JV-leidsters helpen je ouders door samen met hen jullie door deze kritieke fase van je leven te leiden, een fase waarin je beslissingen verstrekkende gevolgen hebben.

Wees altijd bereid, ja, erop uit, om anderen te helpen. Er is niets dat je dezelfde oprechte voldoening en vreugde zal geven, want 'wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, [zijt] gij louter in de dienst van uw God' (Mos. 2:17). Het negeren van de behoeften van anderen is een ernstige zon-

Ouderling Jacob de Jager van het Eerste Quorum der Zeventig praat met een jonge conferentieganger.

de. Denk aan de woorden van Alma tot de leden van de kerk in Zarahemla. Hij vroeg: 'Wilt gij (. . .) kostbare kleding blijven dragen en uw hart op de ijdele dingen der wereld, op uw rijkdommen blijven zetten?'

'Ja, wilt gij volharderen in de veronderstelling, dat de één uwer beter is dan de ander? (. . .)'

'Ja, en wilt gij doorgaan met de armen en de behoeftigen uw rug toe te keren en uw goederen aan hen blijven onthouden?' (Alma 5:53-55.)

Koning Benjamin heeft onderwezen dat we voor de behoeftigen moeten zorgen – de armen, hongerigen, naakten en zieken – zowel geestelijk als stoffelijk, als wij van dag tot dag vergeving van onze zonden willen behouden, of met andere woorden, als wij schuldeloos voor God willen wandelen (zie Mos. 18:29).

Ik denk dat jullie allemaal weleens het gevoel hebben dat jullie 'tegen de muur' oplen, dat jullie een onoverstaanbare drang voelen om op te houden, het op te geven, of aan verleiding toe te geven. Je zal problemen, tegenslag en verleidingen krijgen die ondragelijk lijken. Bij ziekte, dood, financiële problemen of andere moeilijkheden, kun je je gaan afvragen of je de kracht, moed of het vermogen hebt om verder te gaan.

Jonge mensen, jullie staan bloot aan dezelfde verleidingen waarmee de mens al sinds het begin der tijden kampt, en ook nog eens vele andere die in vorige generaties niet bestonden. Maar wees erop dat God niet zal toestaan dat je verleid wordt boven je vermogen om weerstand te bieden (zie 1 Kor. 10:13). Hij geeft je geen problemen die je niet te boven kunt komen. Hij zal niet meer van je vragen dan je kunt, maar zal je wel tot je grenzen drijven zodat je jezelf kunt bewijzen. De Heer zal nooit iemand verlaten of in de steek laten. Je kunt Hem verlaten, maar Hij zal jou nooit verlaten. Hij hoeft nooit het gevoel te hebben dat je alleen staat.

Het is duidelijk waarom je in een marathon op het parcours moet blijven. Het is misschien minder duidelijk waarom je op het parcours van een goed leven moet blijven, maar veel belangrijker. Eenvoudig gezegd: een goed leven is de weg – de enige weg – naar vreugde, geluk en gemoedsrust. De profeet Joseph Smith heeft onderwezen:

'Vreugde is het doel en oogmerk van ons bestaan, en zal uiteindelijk ons deel worden, als wij het pad volgen dat erheen leidt. Dit pad is het pad van deugd, oprechtheid, getrouwheid, heiligheid en het onderhouden van al Gods geboden. (. . .)'

'Maar gehoorzaamheid brengt reine, onbevleete vreugde en vrede met zich. En daar God ons geluk voor ogen heeft (. . .) heeft Hij nimmer (. . .) een gebod gegeven, en Hij zal dit ook nimmer doen, dat er niet op ge-

Leden van het Tweede Quorum der Zeventig en de raadgevers in het presidium van het Gebied Mexico-Midden-Amerika, de ouderlingen Carlos H. Amado en Horacio A. Tenorio.

richt is, het door Hem vastgestelde geluk te bevorderen.' (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 230, 231.)

In het Boek van Mormon lezen wij: 'De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben' (2 Ne. 2:25).

Onze Hemelse Vader weet hoe je vreugde en gemoedsrust kunt hebben; de beginselen van het evangelie wijzen de weg. Ze zijn een geschenk aan jullie, zijn kinderen.

Aan de andere kant zal Satan je bij elke stap proberen van het parcours weg te lokken. Hij wil je net zo ongelukkig en ellendig maken als hij zelf is (zie 2 Ne. 2:27). Elk jaar worden er gigantische bedragen uitgegeven om zonde en het kwaad zo te verpakken en te vermommen dat zij er aantrekkelijk, leuk, zelfs onschuldig uitzien. Maar hoe ze er ook uitzien, 'goddelloosheid bracht nimmer geluk' (Alma 41:10) en zal dat ook nooit doen. Zorg dat je nooit in dezelfde positie komt als de Nephieten kort voor de geboorte van de Heiland.

Zij '[zochten] al de dagen huns levens naar hetgeen [zij niet konden] verkrijgen; (. . .) naar geluk (. . .) door ongerechtigheid te bedrijven, wat in strijd is met de aard van die gerechtigheid, die in ons Groot en Eeuwig Hoofdis' (Hel. 13:38). Je kan geen geluk vinden in zonde en goddeloosheid.

De Heer heeft je je vrije wil gegeven (zie Moz. 7:32) en heeft je genoeg onderricht om het goede van het kwade te onderscheiden (zie 2 Ne. 2:5). Je bent vrij te kiezen (2 Ne. 2:27) en vrij om zelfstandig op te treden (zie 2 Ne. 10:23; Hel. 14:30), maar je bent niet vrij de gevolgen te kiezen. Het staat absoluut

vast dat goede keuzen tot vreugde en vrede voeren, en kwade keuzen tot ellende en verdriet.

Een duidelijke overeenkomst tussen het leven en een marathon is dat je goed door moet lopen en tot het einde toe volhouden. In zijn laatste woorden tot zijn volk zei Nephi: 'En nu, (. . .) nadat gij dit enge en smalle pad hebt betreden, zou ik u willen vragen, of hiermede alles is gedaan? Ziet, ik zeg u: Neen (. . .) Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven (. . .) en [volharderen] tot het einde toe' (2 Ne. 31:19-20). Ik denk aan deze belofte van de Heer: 'Maar wie de Here verwachten, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat' (Jes. 40:31). Die belofte geldt ook voor jou.

Lieve jonge vrienden, ik bid dat de Heer jullie in je eigen marathon zal leiden en sterken. Dan kan je zeggen, zoals Paulus aan Timoteüs heeft geschreven: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden' (2 Tim. 4:7). Ik weet dat jullie goed kunnen leven, en met de hulp van de Heer alles kunnen doen wat je moet doen. Ik getuig dat onze Hemelse Vader en Jezus Christus van elk van jullie houden en willen dat jullie gelukkig zijn. Joseph Smith is de profeet van de herstelling van het evangelie in deze laatste dagen, en president Ezra Taft Benson is nu de profeet. Dit is de kerk van onze Heer en Heiland; ik ben een van zijn getuigen. Dat is mijn nederig getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een leven lang leren

Ouderling Victor L. Brown
Emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig

'Ik ben gezegend geweest door mijn contact met veel jonge leden van de kerk die 'in de waarheid wandelen' en die mij veel hebben geleerd door hun rustige gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer.'

Vandaag 28 jaar geleden nam mijn beroepsleven, tot mijn grote verrassing, een abrupte wending. Ik had 21 jaar met groot plezier in de commerciële luchtvaart gezeten. Wij waren net naar Chicago verhuisd toen ik een telefoontje van het hoofdkantoor van de kerk kreeg om mij uit te nodigen voor een gesprek met president David O. McKay in Salt Lake City. Ik wierp alle plannen die ik gemaakt had overboord toen ik geroepen werd als raadgever van de nieuwe presiderende bisschop, John H. Vandenberg. Ik had er nooit aan gedacht of ernaar verlangd algemeen autoriteit te worden, maar toen president McKay, een profet van God, mij tot dat werk riep, kon ik slechts één antwoord geven.

De 28 jaar die volgden op die ervaring in oktober 1961, hebben mij in de gelegenheid gesteld mijn medemensen te dienen op manieren die ik mij zelfs in mijn dromen niet had kunnen voorstellen. Ik ben gezegend geweest met toegewijde collega's in vele landen en ook op het hoofdkantoor, die zich trouw hebben ingezet om het koninkrijk van

God op te bouwen, vaak met grote persoonlijke offers.

Ik heb het voorrecht gehad nauw samen te werken met vier presidenten van de kerk: president David O. McKay, president Joseph Fielding Smith, president Harold B. Lee en president Spencer W. Kimball. De 24 jaar dat ik lid was van de Presiderende Bisschop vergaderde ik wekelijks met het Eerste Presidium en had ik het voorrecht door deze profeten van God te worden onderwezen. Ik werd uit de Presiderende Bisschop ontheven voordat president Ezra Taft Benson als president van de kerk werd geroepen. Hoewel ik dus niet in de gelegenheid ben geweest om regelmatig met hem te vergaderen, heb ik de grootste waardering voor zijn leiding. Zijn oproep aan ieder lid van de kerk om de waarheden in het Boek van Mormon te bestuderen en te bepeinen, is mij zeer ten goede gekomen. Hoewel ieder van de vijf presidenten onder wie ik heb gewerkt zijn eigen persoonlijkheid en stijl had, kan ik toch getuigen dat ieder van hen een profet van God was. Door mijn omgang met hen ben ik gaan begrijpen waarom wij hen steunen als profeten, zieners en open-

baarders. Dankzij mijn ervaringen met die broeders en met andere mannen en vrouwen in vele verschillende delen van de wereld, heb ik ontdekt dat iemand formaat niet noodzakelijk wordt bepaald door zijn titel of positie, maar door de manier waarop hij zijn medemensen behandelt – zijn leeftijdgenoten, zijn baas, de taxichauffeur, of de medewerker van de luchtvaartmaatschappij na het missen van een belangrijke aansluiting. En dit geldt in het bijzonder voor de manier waarop een man omgaat met hen die hem het meest nastaan – zijn vrouw en kinderen.

Ik heb eens een gesprek opgevangen tussen twee van mijn vrienden, die allebei wat ouder zijn dan ik en groot succes hebben gehad in hun carrière. De ene zei zachtjes tegen de andere, zonder te weten dat ik zijn woorden kon horen: 'Jij denkt misschien van je vrouw te houden, maar ik houd tweemaal zoveel van mijn Elizabeth als jij van jouw Rachel. 'Ze waren allebei al ruim vijftig jaar getrouwd. Mijns inziens is hun grootste succes de liefde en het respect die zij voor hun echtgenote koesteren.

Ik breng hulde aan mijn vrouw Lois die, wegens de vele reizen die ik uit hoofde van mijn functie heb moeten maken, het grootste aandeel heeft gehad in de opvoeding van onze kinderen. Dankzij haar geweldige invloed kan ik zeggen: 'Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen' (3 Joh. 1:4).

Ik ben gezegend geweest door mijn contact met veel jonge leden van de kerk die 'in de waarheid wandelen' en die mij veel hebben geleerd door hun rustige gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer. Sta mij toe een paar voorbeelden met u te delen:

- Een vijftienjarige jongen uit Korea, leeraar in het Aäronisch priesterschap, gebruikte zijn zakgeld iedere week opnieuw om kranten te kopen. Samen met een aantal

vrienden verkocht hij ze vervolgens op verschillende straathoeken van de stad Seoel om de opbrengst aan een klasgenoot te kunnen geven, die zijn schoolopleiding niet kon voortzetten zonder deze financiële steun. Deze jongeman wilde liever *eraven* hoe het was een barmhartige samaritaan te zijn dan louter een intellectueel begrip te hebben van de les die hij uit de Schriften had geleerd.

• Een andere leraar, een veertienjarige jongeman uit Tonga, had een even groot geloof als de profeet Joseph Smith op zijn veertiende jaar. Hij dacht bij zichzelf: 'Als Joseph Smith, die toen even oud was als ik nu, tot God kon bidden en een antwoord op zijn gebeden kon krijgen, waarom ik dan niet?' Hij bad dat hij op de een of andere manier een opleiding kon krijgen waardoor hij zijn volk later kon helpen. Zijn gebed werd verhoord toen hij een volledige beurs ontving voor de kerkelijke instelling voor hoger onderwijs op Hawaai zonder ooit een aanvraag daartoe te hebben ingediend. Sindsdien heeft hij zijn kennis inderdaad gebruikt om zijn volk te helpen.

• Een achtjarig meisje dat opgroeide in een goed gezin met ouders die niet in God geloofden, leerde uit eigen beweging het onzeverader uit haar hoofd en sprak dat gebed iedere dag uit. Mettertijd voegde zij er haar eigen woorden aan toe en later begon zij haar persoonlijke gebed tot haar Hemelse Vader op te zenden. Zij wist dat Hij leefde, ook al wisten haar ouders dat niet. Een paar dagen geleden viel mij de eer te beurt te officieren bij haar tempelhuwelijk. Haar moeder was erbij – dankzij het voorbeeld van haar dochter.

• Een quorumpresident diakenen liet zijn leiders schrikken toen hij een jongen die in lange tijd niet in de kerk was geweest, uitnodigde om het gebed in de quorumvergadering uit te spreken. Toen hem later werd gevraagd of het wel verstandig was een jongen voor het gebed uit te nodigen die pas voor de tweede keer in de kerk was, zij hij: 'Ja, maar ik ben deze week drie keer bij hem geweest om hem te leren bidden.'

• Een jonge vrouw die een veel groter begrip van het eeuwige leven had dan haar leeftijd deed vermoeden, zei dat ze voor haar twaalfde verjaardag maar één vens vervuld wilde hebben: naar de tempel mogen gaan om zich te laten dopen voor de doden.

Deze heerlijke jonge heiligen der laatste dagen, van wie ik zoveel heb, zoals ik van alle jonge mensen houd, zijn gerangschikt onder mijn helden en heldinnen van de afgelopen 28 jaar. Dankzij hen heb ik een groot vertrouwen in de toekomst, ook al is er in deze tijd veel dat ons zorgen baart.

Het hoogtepunt en de grootste zegen van alle ervaringen die ik al dienned in de kerk heb gehad, is het mogen werken in de Salt

Buitenlandse conferentiegangers kunnen met een hoofdteléfono naar een simultaanvertaling van de conferentietoespraken luisteren. De toespraken werden in dertig talen vertaald.

Lake-tempel. Daar hebben mijn vrouw en ik, samen met de fijne, toegewijde tempelwerkers en -werksters, het voorrecht gehad dagelijks om te gaan met de trouwe leden die naar het huis des Heren komen om een heilige dienst te verrichten. Met mijn verstand heb ik altijd al de bedoelingen en de verordeningen van de tempel aanvaard, maar nu ken ik met iedere vezel van mijn ziel de vreugdevolle, vredige geest van dat dienen.

Wanneer wij naar de tempel gaan omdat wij erheen willen en niet omdat het onze plicht is, wanneer wij gaan met een hart vol aanbidding en eerbied voor God en voor zijn Zoon Jezus Christus, en vol dankbaarheid voor het zoenoffer van de Heiland, wanneer wij er lang genoeg zijn om de zorgen van de wereld achter ons te laten, gebeuren er heerlijke dingen die met geen woorden te beschrijven zijn. In die heilige huizen, die werkelijk de heiligste plaatsen op aarde zijn, daalt de Geest van de Heer neer op de ziel. Wij krijgen een nieuw inzicht in wie wij zijn, waar dit leven werkelijk toe dient, wat het eeuwige leven ons biedt en onze verhouding tot de Heiland.

Een jonge student medicijnen in Italië, een vriend van mij die nu hartschirurg is, drukte zijn gevoelens over de tempel als volgt uit:

'Tempelwerk, in het bijzonder voor je eigen geliefden, is een opbouwende geestelijke ervaring. Je voelt het evangelie in werking; je voelt de liefde van God en de uitwerking van het heerlijke plan dat Hij voor ons, zijn kinderen, heeft gemaakt.

'Twee dagen geleden, toen ik aan het werk was in het ziekenhuis, kwam een achtienjarige jongen mijn vragen hoe het met zijn

vader ging, die op dat moment voor een bypass op de operatietafel lag. Om vijf uur 's middags kwam het bericht dat zijn vaders hart niet meer wilde kloppen. Mijn leven lang zal ik eraan denken hoe ellendig en hopeloos het leven is zonder de troost die uitgaat van de zekerheid van de opstanding, van het verzegeld zijn als gezin voor de eeuwigheid, van de mogelijkheid om terug te keren tot onze Hemelse Vader.'

De Heer nodigt allen uit tot Christus te komen door de verordeningen en verbonden van de tempel, opdat wij de grootste van al Gods gaven aan zijn kinderen zullen ontvangen: de zegen van het eeuwige leven en de verhoging.

Aan het eind van deze 28 jaar getuig ik van de liefde die onze Hemelse Vader ons toedraagt. De onvoorwaardelijke liefde van de Vader en de Zoon voor ons is zo wezenlijk. De Heiland nodigt ons steeds uit om 'tot Hem te komen en deel te hebben aan zijn goedheid' (2 Ne. 26:33).

De volledige boodschap van het evangelie staat in één vers dat voor ons allen is bedoeld: 'En ziet nu, mijn geliefde broeders, ik zou willen, dat gij tot Christus, de Heilige Israëls, kwaamt, en dat gij Zijn zaligheid en de macht van Zijn verlossing deelachtig werdt. Ja, komt tot Hem en geeft Hem uw gehele ziel als een offerande, en volhardt in vasten en gebed, en blijft standvastig tot het einde; en zo waar als de Here leeft, zult gij zalig worden' (Omni 26).

Ik getuig dat Hij leeft, dat Hij elk van zijn kinderen liefheeft – en dat wil zeggen elk menskind – elke man, elke vrouw, elk meisje, elke jongen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zomer van de lammetjes

Jayne B. Malan

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen

'Jullie, onze geweldige jonge mensen, (. . .) lijken enigszins op onze lammetjes. Ook jullie hebben honger – honger naar de dingen van de Geest die je sterk zullen maken en je zullen beschermen tegen de prairiewolven die het op je leven gemunt hebben. (. . .) Wij willen je graag helpen.'

Aan het begin van iedere zomer, op de dag dat het schooljaar voorbij was, gingen we altijd met het hele gezin naar onze ranch in Wyoming. Daar, in het gezelschap van mijn ouders, broers, zusjes en nog wat neefjes en nichtjes, leerde ik wat familietrouw is; liefde en zorgzaamheid; geboorte en dood; dat je iets waaraan je begonnen bent moet afmaken; en, zoals mijn vader altijd zei, 'dat er maar twee dingen belangrijk zijn: de familie en de kerk.'

Er was een jaar dat vader ons stond op te wachten toen wij bij de ranch aankwamen. Hij zei dat hij die zomer een belangrijke taak had voor mijn broer Clay en mij. Ik was toen een jaar of twaalf en mijn broer twee jaar ouder. Mijn vader wees naar de wei naast het huis en zei: 'Zien jullie al die lammetjes daar in de wei? Als jullie ze verzorgen, krijgen jullie de helft van wat ze in de herfst bij de verkoop opbrengen.' We waren natuurlijk door het dollie heen. Er was ons niet alleen een be-

langrijke taak toegewezen, maar we zouden rijk worden op de koop toe! Er waren een heleboel lammetjes in die wei – zo'n 350. En alles wat we hoefden te doen, was ze te eten te geven.

Eén ding had mijn vader echter niet verteld: geen van de lammetjes had een moeder.

Direct na het scheren was er een hevige storm losgebarsten, waardoor de pasgeschoren schapen onderkoeld waren geraakt en gestorven waren. Vader had dat jaar duizend oien verloren, waaronder de moeders van onze lammetjes.

Eén of twee jonge dieren voederen is één ding, maar 350 is een heel ander verhaal! Het was een hele klus. Er was meer dan genoeg gras, maar de lammetjes konden geen gras eten. Ze hadden geen tanden. Ze moesten melk hebben. Met behulp van wat planken timmerden we dus lange, V-vormige voederbakken in elkaar. Daarna zorgden we voor een grote wastobbe, stampten wat graan fijn en voegden er koeiemelk aan toe tot we een dunne brij hadden. Terwijl mijn broer de brij in de voederbakken goot, dreef ik de lammetjes op naar de voederbakken en zei: 'Schiet op, eten!' Nou, ze keken me alleen maar aan. Hoewel ze honger hadden en er volop eten voor hen stond, wilden ze toch niet drinken. Niemand had hun geleerd melk te drinken uit een voederbak. Dus probeerde ik ze naar de bakken te *duwen*. Weet je wat er gebeurt wanneer je probeert schapen een bepaalde kant op te duwen? Ze lopen gelijk de andere kant uit. En als je er een beetje kwijtraakt, is er een grote kans dat je ze allemaal kwijtraakt, want als er één gaat, volgen de anderen. Zo gaat dat met schapen.

We hebben de lammetjes met hun neus in de melk geduwd, in de hoop dat ze de smaak te pakken zouden krijgen en uit zichzelf verder zouden drinken. We hebben geprobeerd ze de melk van onze vingers te laten zuigen.

Een paar deden dat wel, maar de meeste hielden weg.

Veel van de lammetjes waren onderdehand langzaam aan het verhongeren. De enige manier om er zeker van te zijn dat ze eten binnenkregen, was ze net als baby's in onze armen te nemen en ze de fles te geven.

En dan waren er de prairiewolven. 's Nachts zaten ze boven op de heuvel te huilen. De volgende ochtend zagen we stevast het gevolg van hun nachtelijke arbeid en moesten we weer de resten van twee of drie lammetjes begraven. De prairiewolven gingen als volgt te werk: ze slopen op de lammetjes toe, dreven de kudde uiteen, kozen de lammetjes uit die ze wilden hebben en gingen eropaf. De eerste slachtoffers waren de lammetjes die zwak waren of zich van de rest van de kudde hadden afgescheiden. 's Nachts, wanneer de prairiewolven kwamen en de lammetjes onrustig werden, nam mijn vader zijn geweer en schoot hij in de lucht om ze weg te jagen. Wij voelden ons veilig als vader thuis was, omdat we wisten dat onze lammetjes niets zou gebeuren als hij er was om over ze te waken.

Clay en ik dachten al gauw niet meer aan rijk worden. Wij wilden alleen nog maar onze lammetjes redden. Wat ons het moeilijkst viel, was ze te zien sterven. Iedere ochtend vonden we vijf, zeven, of wel tien lammetjes die 's nachts gestorven waren. Sommige waren het slachtoffer van de prairiewolven geworden. Andere waren verhongerd omdat ze niet konden of niet wilden eten.

We moesten de dode lammetjes natuurlijk ook van het veld verwijderen en ze helpen opruimen. Dat wende wel totdat ik een van de lammetjes een naam had gegeven. Het was een onbeholpen diertje met een zwarte vlek op zijn neus. Het was altijd om mij heen en kende mijn stem. Ik hield van hem. Het was een van de lammetjes die ik in mijn armen hield en de fles gaf.

Op zekere dag, toen ik zijn naam riep, kwam het niet aanhollen. Een poosje later vond ik het onder de wilgen bij de beek. Het was dood. Ik nam het in mijn armen en ging op zoek naar mijn vader, terwijl de tranen mij over de wangen stroomden. Ik keek naar hem op en zei: 'Papa, is er misschien iemand die ons kan helpen onze lammetjes te voeden?'

Na een moment van stilte zei hij: 'Jayne, heel lang geleden heeft iemand anders onze geveer hetzelfde gevraagd. Hij zei: "Weid mijn lammeren (. . .) Hoed mijn schapen (. . .) Weid mijn schapen"' (Joh. 21:15-17). Vader nam mij in zijn armen, liet mij een poosje huilen en ging met me mee om mijn lammetje te begraven.

Pas jaren later beseft ik eigenlijk de betekenis van wat mijn vader toen had gezegd. Ik dacht na over het vers in het boek Mozes waar staat: 'Want zie, dit is Mijn werk en

Onder leiding van Jerold D. Ottley verzorgde het Tabernakelkoor de muzikale omlijsting van de twee zondagse conferentiebijeenkomsten.

Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Moz. 1:39). En terwijl ik nadacht over de zending van de Heiland, moest ik ineens denken aan de zomer van de lammetjes. Even meende ik te begrijpen hoe de Heiland zich moet hebben gevoeld met zoveel lammetjes om te voeden, zoveel zielen om te redden. En ik wist in mijn hart dat Hij mijn hulp nodig had.

Uit wat we hebben waargenomen, lijken jullie, onze fijne jonge mensen, wel een beetje op onze lammetjes. Ook jij hebt honger, honger naar de dingen van de Geest die je sterk zullen maken en zullen beschermen tegen de prairiewolven die het op je leven hebben gemunt. Je bent in staat en bereid om een actief aandeel te hebben in de opbouw van het koninkrijk als je geleerd wordt hoe dat moet. En wij willen je graag helpen.

Wij weten dat je iemand nodig hebt om van je te houden, iemand die luistert en begrijpt.

Je hebt het nodig om zelf nodig te zijn. Jullie hebben mogelijkheden nodig om in een veilige omgeving bij elkaar te komen. Als het ware een veilige schaapskooi, waar jullie elkaar ontmoeten en fijne vriendschappen kunnen ontwikkelen als broeder en zuster, zonder seksuele ondertonen of verwikkelingen. Jullie hebben het nodig de vreugde te ervaren van offervaardigheid en dienstbetoon, van onderlinge zorgzaamheid en van het liefhebben van elkaar zoals de Heiland onze liefheeft. Binnen het evangelie hebben we alles waar jullie behoefte aan hebben, maar jullie moeten er wel zelf naar reiken en het aannemen.

Het zou veel eenvoudiger zijn geweest om onze lammetjes te redden als de moeders er

waren geweest om ze te voeden. Jonge vrouwen, jullie zijn de moeders van de toekomst. Jongemannen, jullie zijn de vaders van de toekomst. Samen zijn jullie de ouders, de leerkrachten en de adviseurs en adviseuses die zullen helpen om lammetjes te verzorgen en te voeden en terug naar huis te voeren. Bereid je nu al voor op die heilige taak. Bestudeer de Schriften. Ontwikkel de talenten die God je heeft meegegeven. Leer zoveel mogelijk over de wereld om je heen dat rein en goed is. Bereid je erop voor de tempel van de Heer binnen te gaan en om het waardig te zijn de verordeningen en zegeringen te ontvangen door het evangelie na te leven, te onderwijzen en met anderen te delen.

Jullie Hemelse Vader kent je en Hij trekt het zich aan wat je doet. Hij wil dat je je zending op aarde vervult en dan naar huis komt, samen met je familie en vrienden. Hij wil je gelukkig zien. Ga dagelijks op je knieën en spreek met je Hemelse Vader. Vertel Hem over de fijne ervaringen. Vertel Hem wat je moeilijk vindt. Net zoals mijn vader het begreep, zal ook je Hemelse Vader het begrijpen. Hij zal er zijn aan je zij om je te troosten en te beschermen, want Hij heeft hun die Hem zoeken beloofd: 'Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden' (LV 84:88).

Onze profet, president Benson, heeft gezegd: 'De symboliek van de goede herder is ook vandaag van toepassing in de kerk.' 'De schapen moeten geleid worden door waakzame herders.' 'Met de tedere zorg van een herder zullen onze jonge mensen, onze lammetjes, niet zo geneigd zijn om af te dwalen. En als zij dat wel doen, zal de herdersstaf – een liefdevolle arm en een begripdend hart – hen terughalen' (Instructiebijeenkomst voor regionaal vertegenwoordigers, 3 april 1987).

Ouders, priesterschapsleiders, leerkrachten, adviseurs en adviseuses, wees 'waakzame herders'; en jullie, onze edele jeugd, verenig jullie in de kracht van de Heer en neem het voortouw in gerechtigheid. Ga de zwakken of dwalenden met liefde en begrip achterna en stimuleer ze om terug te keren in de kudde, waar zij over de goede herder kunnen leren en tot Hem kunnen naderen. En wees verstandig in het kiezen van paden die jullie nemen, want anderen zullen volgen. Zo gaat dat met schapen.

Wij hebben maar een derde van onze kudde kunnen behouden. En hoe staat het met de kudde van de Heiland? Hij heeft gezegd: 'Weid mijn lammeren (...) Weid mijn schapen.'

Dit weet ik: Hij heeft onze hulp nodig. Hoe meer mensen er helpen, hoe meer lammetjes er behouden zullen worden. Een simpel feit, maar waar. Daarvan getuigt ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Blijf trouw aan het geloof

Ouderling F. Arthur Kay

Onlangs ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig

'Mijn grootste verlangen is een goed voorbeeld voor mijn familie te blijven.'

Mijn geliefde broeders en zusters, dit is een bijzondere maar ook moeilijke taak, een die ik niet had verwacht en toch een van die geweldige gelegenheden om te doen waartoe ik de afgelopen vijf jaar geroepen was – namelijk om te getuigen van onze Heer en Heiland, Jezus Christus.

De afgelopen vijf jaar zijn een aaneenschakeling geweest van ervaringen waaruit ik meer geleerd heb over wat ik ook al had geleerd in de voorafgaande veertig jaar waarin ik in diverse leiderschapsfuncties in de kerk werkzaam was – namelijk dat God onze gebeden hoort en verhoort, dat het priesterschap macht heeft en dat door die macht en dat gezag in zijn naam grote dingen tot stand worden gebracht in het leven van de mensen.

Ik denk daarbij vooral aan een zegen die iemand kreeg die ik goed ken en die mij dierbaar is. Er was haar door de artsen verteld dat het kind dat zij droeg ongetwijfeld ter wereld zou komen met het syndroom van Down [ook wel mongolisme genoemd – vert.]; men adviseerde haar het kind te laten

aborteren. Zij weigerde, en in de daaropvolgende weken kreeg ze telefoontjes van het ziekenhuis en van anderen waarin ze werd aangemoedigd om de foetus te laten aborteren. Uiteindelijk belde ze in wanhoop haar arts en zei: 'Zorg ervoor dat die mensen me niet meer lastig vallen. Dit kindje heeft er recht op te leven, ongeacht wat zijn toestand zal zijn.' Haar vader had haar een priesterschapszegen gegeven en haar was beloofd dat het kindje normaal en gezond zou zijn. Toen het kindje geboren werd, bleek het dit ook te zijn. Het is nu een buitengewoon mooi, slim en alleraardigst kind.

Ik heb me gevraagd hoe vaak ze zal hebben bedacht wat er gebeurd zou zijn als ze de raad had opgevolgd die strijdig was met de zegen die haar vader haar had gegeven.

Ik herinner me dat ik nog niet zo lang geleden kennismaakte met Sharon, een lieflijke jonge vrouw uit Brisbane (Australië). Zij had cystische fibrose [in Ned. ook wel alveoleklierfibrose genoemd – vert.] en had de voorafgaande paar jaar bijna net zoveel tijd in het ziekenhuis doorgebracht als thuis. Ze was terneergeslagen en wanhopig. Ze voelde zich als iemand die door God vergeten is en die geen vooruitzicht meer heeft. Maar in een priesterschapszegen werd haar gezegd met geheel haar hart op de Heer te vertrouwen en niet op haar eigen verstand, en er werd beloofd dat Hij haar zou leiden. En toen kwamen de woorden die de degene die de zegen uitsprak enigszins deden schrikken: 'Sharon, er zullen tijdens je leven medische ontwikkelingen komen waardoor een einde zal worden gemaakt aan je probleem en je huidige moeilijkheden verminderd zullen worden.'

Ongeveer een maand later werd in Melbourne aangekondigd dat er een nieuw experimenteel medicijn ontdekt was dat veelbelovend leek te zijn in de bestrijding van cystische fibrose. Sharon vroeg behandeling aan en die had succes. Tegenwoordig brengt ze nog maar weinig tijd door in het ziekenhuis; de rest van haar tijd besteedt ze aan een beroepsopleiding.

Broeders en zusters, dit zijn nog maar

twee voorbeelden waarbij ik de macht van God heb zien werken. Ik wil u vertellen dat ik als kleine jongen al een getuigenis kreeg. Ik hield van mijn ouders. Zij brachten mij waarheid en rechtschapenheid bij. Ze onderwezen mij het verhaal van de herstelling en ik geloofde het met heel mijn hart omdat ik mijn ouders geloofde.

In afdeling 46 van de Leer en Verbonden staan de volgende woorden van de Heer: 'Sommigen wordt het door de Heilige Geest gegeven om te weten, dat Jezus Christus de Zoon van God is. (...) Anderen wordt het gegeven hun woorden te geloven' (zie de vss. 13-14). Ik was iemand die de woorden van zijn ouders geloofde. Wat ik leerde over het eerste visioen, de bezoeken van Moroni enzovoorts, waren voor mij zo echt alsof ik het zelf ervaren had. Ik kan me niet herinneren ooit niet te hebben geweten dat deze dingen waar zijn.

Vandaag wil ik mijn waardering uitspreken voor de vrouw die mij al zo'n vijftig jaar terzijde staat, die mij heeft bemoedigd, gesteund, en die volhard heeft in moeilijke tijden. Ik wil mijn grote liefde voor haar en mijn kinderen uitspreken.

In de afgelopen twee of drie weken heb ik de meeste kleinkinderen gesproken, hun hand vastgepakt, ze in de ogen gekeken en gezegd: 'Blijf trouw aan het geloof, kind. Het is waar.' Bijna altijd kwam het antwoord: 'Dat zal ik doen, opa'.

Hun woorden 'Dat zal ik doen, opa' hebben mij aan het denken gezet. Mijn grootste verlangen is een goed voorbeeld voor mijn familie te blijven. Ik vertrouw erop dat het antwoord eens zal luiden: 'Dat heb ik gedaan, opa'.

Ik getuig tot u dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God. Joseph Smith was een profeet van God. Ezra Taft Benson is een profeet van God. Dat getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kijk naar de Heiland

Ouderling John Sonnenberg

Ontheven lid van het Tweede Quorum der Zeventig

'Ook in deze tijd (. . .) kunnen wij ons laten leiden door een 'poolster' – een dierbare profeet Gods. Kijk naar hem. Hij zal u de weg wijzen naar waarheid en gerechtigheid. Kijk naar de Heiland, want Hij zal u het eeuwige leven geven.'

Geliefde broeders en zusters, ik ben blij dat ik de kans krijg om te getuigen van de goddelijkheid van dit grote werk, en tot de hele wereld te getuigen dat we geleid worden door een profeet van God. Ik denk niet dat ik ooit overstuigender woorden van liefde hoor dan als ik met president Benson en zijn toegewijde raadgevers in de tempel ben en hij zegt: 'Ik houd van u, broeders.

'Ik houd van ieder van u.' Uit het diepst van zijn hart heeft hij ons de ware betekenis van naastenliefde verkondigd.

Een paar jaar geleden, toen mijn vrouw en ik in Sydney (Australië) waren, kregen wij een brief van een van onze kleinkinderen. Hij schreef: 'Lieve opa en oma. Ik ben net twaalf geworden, en de bisschop riep me bij hem in zijn kantoor en zei: "Ik wil je wat vragen, Bruce. Je bent nou twaalf, en ik wil weten of je van de Heer houdt;" Ik zei ja. "Zeg jij slechte woorden, Bruce?" "Nee, bisschop, ik zeg nooit slechte woorden." "Houd je van je vader en moeder?" "Ja, bis-

schop." "Betaal je je tiende, Bruce?" "Ja, bisschop, dat doe ik."

'Weet u, opa en oma, de bisschop zei dat ik het Aäronisch priesterschap kon ontvangen omdat ik twaalf was, en hij vroeg of ik wist wat het Aäronisch priesterschap was. Ik zei dat ik wel wat wist, en dat ik tot diaken geordend kon worden. Weet u, de volgende week vroeg de bisschop me door wie ik geordend wilde worden. Ik zei dat ik door mijn vader geordend wilde worden. Dus m'n vader legde zijn handen op mijn hoofd, en de bisschop stond bij en m'n ooms ook, en m'n vader verleende me het Aäronisch priesterschap en ordende me tot diaken.

'Opa en oma, jullie zijn wel ver weg, maar ik weet dat u een algemeen autoriteit bent en dat u op een dag thuiskomt. Weet u, ik zal het heel leuk vinden als u thuiskomt, want dan zult u op het podium zitten en kan ik u het avondmaal geven.'

Volgens mij is dat de ware betekenis van liefde, van familie.

Ik wil mijn toegewijde lieveling en eeuwig metgezel zeggen dat ik veel van haar houd. Ik ben dankbaar dat zij zo'n geweldige matriarch in onze familie is. Ik ben dankbaar voor elk kleinkind; dankbaar voor hun gezin. Ik dank de Heer Jezus Christus voor zijn zoenoffer. Ik heb Hem beter leren kennen door samen met uw grote leiders in

raadsvergadering bijeen te komen. Ik getuig tot u dat zij mannen Gods zijn.

Zij doen mij denken aan een tekst die ik mooi vind: 'Want zij waren tot een licht voor de wereld gesteld, en om heilanden der mensen te zijn' (LV 103:9). Ik getuig dat zij die tot het koninkrijk toetreden eens zullen zeggen tot hen die hierbij een rol hebben gespeeld: 'Jij was een licht voor mij, en voor mij ben jij letterlijk een heiland.'

Ik wil graag een andere lievelingstekst aanhalen: 'Zoekt ijverig, bidt altijd, en weest gelovig, en alle dingen zullen voor uw welzijn samenwerken, indien gij oprecht wandelt en het verbond denkend, dat gij met elkander hebt gemaakt' (LV 90:24).

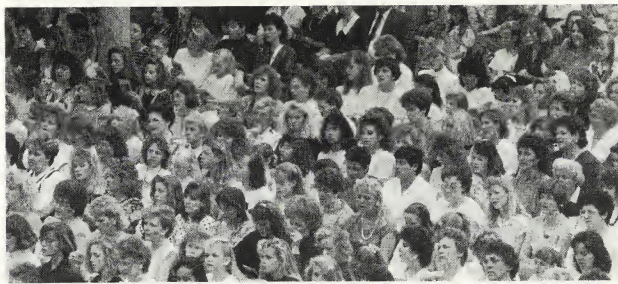
In de granieten muur van de tempel hier in Salt Lake City is het sterrenbeeld Ursa Major gegraveerd, bij u beter bekend als de Grote Beer. Als u een lijn door de twee onderste sterren tegenover het handvat trekt, komt u precies bij de poolster uit. Zeelui en zij die op land of zee verdwaald waren, zochten naar de poolster om dan hun positie te kunnen bepalen.

Ik getuig dat wij ons ook in deze tijd kunnen laten leiden door een 'poolster' – een dierbare profeet Gods. Kijk naar hem. Hij zal u de weg wijzen naar waarheid en gerechtigheid. Kijk naar de Heiland, want Hij zal u het eeuwige leven geven.

Nogmaals wil ik u mijn liefde betuigen, president Benson, en uw toegewijde raadgevers, de algemene autoriteiten, en alle leden van de kerk, voor uw liefde en steun. Wij hebben leren houden van u die op de eilanden in de Stille Zuidzee woont; wij hebben leren houden van u die in Europa woont, waar wij werkzaam zijn geweest; wij hebben leren houden van alle heiligen over de hele wereld.

Mijn lieve vrouw en ik zullen dankbaar aan deze omgang terugdenken en blijven getuigen van het zoenoffer van onze Heer en Heiland, Jezus Christus.

Ik getuig dat de kerk hersteld is, dat Joseph Smith een profeet van God is, net als de hedendaagse profeet, Ezra Taft Benson, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Mor niet'

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Sommigen die morren lijken te hopen de kerk naar eigen inzicht om te kunnen vormen door dat gemor. Maar waarom zou iemand tot een kerk willen behoren die hij naar eigen beeld kan aanpassen, terwijl we het beeld van de Heer in ons gelaat gegrift behoren te hebben?'

Ik wil, ook namens u, mijn bewondering uiten voor de geweldige mannen die ont-heven zijn en wiens status nu anders wordt. Toen zij geroepen werden, waren het voorbeeldige mensen; tegenwoordig is dat zelfs nog sterker het geval. Zij zijn als een wandelende toespraak. Mijn toespraak is hoofdzakelijk in juni al voorbereid en is zo-vel voor mijzelf als de andere leden van de kerk bestemd.

Morren of murmureren wordt omschreven als bijna onverstaaenbaar ongenoegen uiten of mompelend klagen. We herinneren ons waarschijnlijk allemaal wel Tevjes gekserend geklaag tegen God [in 'Fiddler on the Roof'/'Anatevka' - vert.].

Maar net als 'een geuuw een stille schreeuw kan zijn', kan morren veel meer zijn dan zachtjes mompelen. Het is duidelijk dat degene tegen wie ons morren werkelijk gericht is, de Heer is, zoals toen het volk bij Mozes kwam klagen (zie Ex. 16:8; 1 Ne. 16:20). Tevje gaf tenminste eerlijk toe tot wie zijn klagen gericht was.

Het morren lijkt de natuurlijke mens zo

makkelijk af te gaan. Het vertoont grote overeenkomsten met de in de Schriften opgetekende klachten. We hebben brood nodig. We hebben water nodig (zie Num. 21:5). De nodige versterkingen van het leger kwamen niet (zie Alma 60).

'Waarom toch zijn wij uit Egypte getrokken?' (Zie Num. 11:20.) Waarom zijn we ooit uit Jeruzalem vertrokken? (Zie 1 Ne. 2:11.) Sommigen, en dat is misschien begrijpelijk, morden over vervolging door ongelovigen, en anderen morden zelfs over wat de naam van de kerk van Christus moest zijn (zie Mos. 27:1; 3 Ne. 27:3-4). En ironisch genoeg was zelfs het voortkomen van meer Schriftuur van God aanleiding tot morren (zie 2 Ne. 29:8).

Helemaal aan het begin van de Schriften staat al iets over morren, naar aanleiding van Kains offerande aan de Heer, waarmee geïllustreerd werd dat onze bedoelingen minstens net zo belangrijk zijn als onze daden (zie Moz. 5:20-21). Kain was boos op de Heer omdat Abels offerande wel aanvaard werd, en de zijne niet. Soms, broeders en zusters, maken wij ons er ook wel eens zorgen over of iemand anders meer begunstigd wordt dan wij. En wat nog erger is: wij willen door de Heer aanvaard worden - maar wel op onze voorwaarden in plaats van de zijne!

Een veel voorkomende oorzaak van morren is dat tevelen onder ons schijnen te verwachten dat het leven altijd rustig voort zal kabbelen, dat het één lange golf van groene verkeerlichten is, met precies op onze bestemming voldoende lege parkeerplaatsen!

In uiterste gevallen geeft het morren niet alleen de gevoelens van de ontevredenen weer, maar ook van hen die in conflict leven: '... hun droefheid was (...) de droefheid van de verdoemden, want (zij konden geen) vermaak in zonde [...] vinden.

'En [toch kwamen] zij [...] niet tot Jezus met een gebroken hart en een verslagen geest, maar zij vervloekten God, en wensten te sterven. Niettemin wilden zij met hun

zwaard voor hun leven strijden' (Morm. 2:13-14).

In zijn gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard, vertelde Jezus over discipelen die vanaf het eerste uur gewerkt hadden, 'die een zware dag en de hitte doorstaan' hadden, en morden omdat zij het zelfde loon ontvingen als zij die alleen het laatste uur gewerkt hadden (zie Matt. 20:11-12). Wij bedelaars maken ons zo druk om dat wat ons toekomt.

Laman en Lemuel morden tegen vader Lehi omdat hij hen 'wegens de dwaze ingevingen van zijn hart' de wildernis in had geleid (zie 1 Ne. 2:11; 3:31; 4:4). Ditzelfde deprimerende duo verklaarde dat vader Lehi de inwoners van Jeruzalem te streng had geoordeeld, hoewel Jeruzalem spoedig zou vallen.

Lehi vermaande de morrende Laman en Lemuel omdat zij zich erover beklagden dat Nephi 'harde dingen' tot hen sprak (zie 1 Ne. 16:3). Lehi zei: 'Wat hij toorn noemt, was de waarheid' (zie 2 Ne. 1:26). Hoe vaak kunnen u en ik niet diezelfde fout maken, broeders en zusters! Scherpe waarheid doet weliswaar zeer, maar wanneer wij er mee gestokken worden, kan er bij ons hoogmoed wegvloeien.

Er werd ook gemord omdat Nephi zijn stalen boog brak en geen schip kon bouwen (zie 1 Ne. 17:17) en omdat men vond dat hij probeerde over hen 'te heersen' (zie 2 Ne. 5:3). Maar diezelfde klagers deden zich al gauw tegoed aan het vlees dat Nephi terugbracht dankzij zijn nieuwe boog, en zij voeren mee in het schip dat Nephi had gebouwd. Wat een gemakkelijke mikpunt zijn de geïnspireerde maar onvolmaakte leiders van de kerk voor onze uitingen van frustratie, vooral als zij door omstandigheden gedwongen zijn in stilte te liden! Tot het steunen van leiders behoort ook vertrouwen te hebben in hen die geen vertrouwen beschamen.

Het lukte Oliver Cowdery niet om de begerde gave van vertalen te verkrijgen. Er werd tegen hem gezegd: 'Mor niet, Mijn zoon, want het is volgens mijn wijsheid, dat Ik op deze wijze met u heb gehandeld' (LV 9:6). Zo werd ook Emma Smith gezegd: 'Klaag niet', toen haar bepaalde zaken onthouden werden (zie LV 25:4).

Wanneer we deze en andere voorbeelden van morren overwegen, wordt ons nog meer duidelijk.

Ten eerste, dat het degene die mort vaak aan moed ontbreekt om zijn klachten openlijk te uiten. Als de klacht een gelijke betreft, volgt hij zelden deze raad van Jezus op: 'Indien u broeder zondigt, ga heen, bestraf hem onder vier ogen. Indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder gewonnen' (Matt. 18:15).

Ten tweede is iemand die mort een prima toestemmende toekijker. Hoewel hij zelf

geen stenen oprapt om te gooien, zet hij er wel anderen toe aan.

Ten derde, terwijl hij die mort, erop staat zijn eigen gevoelens te uiten, beschouwt hij elke reactie daarop als vijandig (zie 2 Ne. 1:26). Bovendien houdt iemand die mort er zelden rekening mee hoeveel zijn publiek kan verdragen.

Ten vierde heeft iemand die mort een slecht geheugen. Toen de kinderen Israëls in de Sinai aankwamen en vervolgens doorreisden naar het Heilige land, hadden zij soms honger of dorst. Maar de Heer redde hen, hetzij door het plotseling verschijnen van kwartels, hetzij door water dat uit een steen kwam (zie Num. 11:31; Ex. 17:6). Vindt u het ook niet vreemd, broeders en zusters, dat zij die het slechtste geheugen hebben, het meeste te eisen hebben! Maar wanneer men zich niet kan herinneren waarmee men gezegend is, is het moeilijk om alles in het juiste perspectief te zien.

Dit indringende vers in het Oude Testament herinnert ons eraan wat er werkelijk aan de hand is:

‘Gedenk dan heel de weg, waarop de Here, uw God, u deze veertig jaar in de woestijn heeft geleid, om u te veroortmoedigen en u op de proef te stellen ten einde te weten, wat er in uw hart was: of gij al dan niet zijn geboden zoudt onderhouden’ (Deut. 8:2).

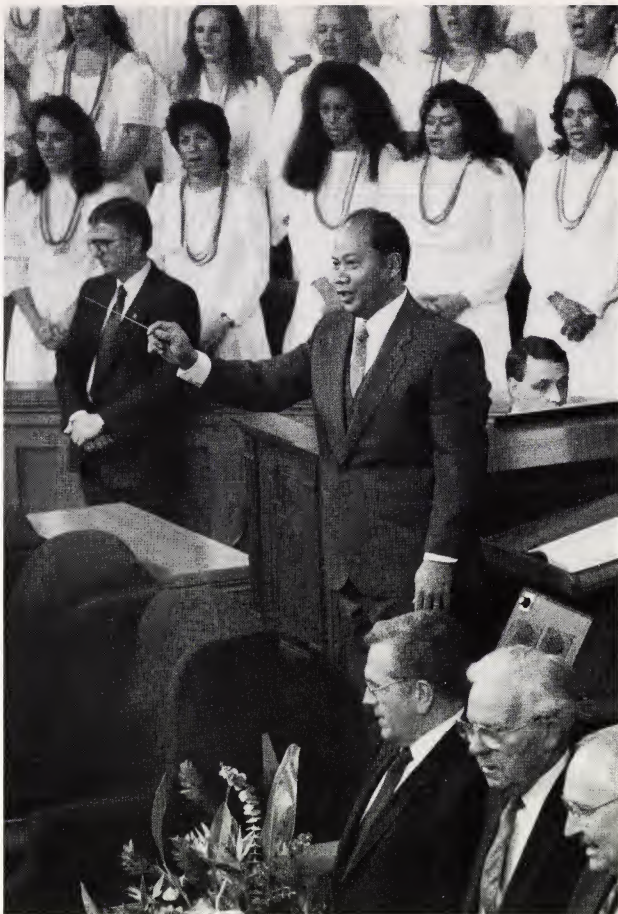
Het is zo belangrijk om alles in het juiste perspectief te zien, het maakt een blijvend verschil uit in ons leven. Daarom moet het ons niet verbazen dat Satan, zo wordt ons verteld, ‘het voornemen Gods’ niet kent (zie Moz. 4:6).

Misschien zijn we, wanneer we morren, onbewust aan het klagen dat we niet in staat zijn om een bijzondere regeling met de Heer te treffen. We willen wel alle zegeningen ontvangen, maar willen niet helemaal gehoorzamen aan de wetten waarop die zegeningen gebaseerd zijn. Sommigen die morren, bijvoorbeeld, lijken te hopen de kerk naar eigen inzicht om te kunnen vormen door dat gemor. Maar waarom zou iemand tot een kerk willen behoren die hij naar eigen beeld kan aanpassen, terwijl we het beeld van de Heer in ons gelaat gegrift behoren te hebben? (Zie Alma 5:19.)

De leerstellingen zijn van Hem, broeders en zusters, niet van ons. Het is aan Hem om zijn macht te delegeren en niet aan ons om die te manipuleren!

Een zeer fundamenteel feit over morren staat in dit vers: ‘En aldus morden Laman en Lemuel (...) Omdat zij de handelingen van de God, Die hen had geschapen, niet begrepen’ (1 Ne. 2:12).

Net als Laman en Lemuel begrijpen ook wij soms de handelingen van onze God in onze tijd en ons leven niet (zie 1 Ne. 2:12; 17:22).

Kuinise V. Matagi dirigeerde tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst het Salt Lake Valley Polynesian Choir.

De presidenten Brigham Young en Heber C. Kimball probeerden Thomas B. Marsh van het morren af te houden, maar slaagden daarin niet. Een bekeerlijke broeder Marsh heeft later over die tijd gezegd:

‘Ik moet de Geest van de Heer uit mijn hart zijn kwijtgeraakt. (...)’

‘Ik werd jaloers op de profeet, (...) en terwijl ik alles dat goed was, naast me neerlegde, besteedde ik al mijn tijd aan het zoeken naar het kwade; (...) ik dacht een balk te zien in het oog van broeder Joseph, maar het was niet meer dan een splinter, want de balk

zat in mijn eigen oog; (...) ik werd boos en ik wilde dat iedereen boos werd. Ik praatte met broeder Brigham Young en broeder Heber C. Kimball, en ik wilde dat zij net zo boos waren als ik, en omdat ik zag dat zij niet boos waren, werd ik nog bozer. Broeder Brigham zei heel voorzichtig: ‘Bent u de leider van de kerk, broeder Thomas?’ Ik antwoordde: ‘Nee.’ Hij zei: ‘Waarom laat u het dan niet met rust?’²

Volgens Jezus morren de arbeiders in de wijngaard, die morren tegen de onrechtvaardigheden in het leven, ‘tegen de heer

des huisjes' (zie Matt. 20:11). Er is zoveel dat van de goedheid van de Heer getuigt – er wachten prachtige woningen op ons! – maar wij, ondankebare gasten, beklagen ons nog steeds over de huidige accommodatie.

Mensen met een sterk gelofde morren niet. Zij zijn grootmoedig ingesteld en morren niet graag, zelfs wanneer ze in grote moeilijkheden verkeren. Zij zijn niet als deze groep getrouwen, die zie:

'Gij [hebt] misschien [...] tegenslagen gehad (...), als dat zo is, zullen wij niet morren. (...)

'Het komt er niet op aan – wij vertrouwen, dat God ons zal bevrijden, hoe zwak onze legers ook zijn' (zie Alma 58:35, 37).

De voorbeeldige Job maakte zoveel ellende door, maar liet openlijk blijken dat hij God niet onterecht wilde beschuldigen (zie Job 1:12).

Als een gelovig iemand die zich ook bekommert om het welzijn van anderen de Heer om iets smeekt, zoals Joseph Smith deed toen hij in Liberty Jail verbleef, is dat geen morren. Dat is niet het morren van een oppervlakkig volgendie die gauw klaagt en slecht volhardt. Op het smeeken van Joseph volgde geruststelling en verdere instructie: 'Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn' (LV 121:7).

Dat wij onszelf er schade door berokkenen, is voldoende reden om niet te morren, maar er is nog een duidelijk gevaar: het is besmettelijk. Zelfs de getrouwe vader Lehi werd even meegeslept door het besmettelijke morren (zie 1 Ne. 16:20). En ook de tijdelijke afdwaling van Mozes gebeurde onder hevige druk van opstandigen (zie Num. 20:7-12). Niemand weet beter dan de tegenstander hoe een menigte te manipuleren.

Daarom is het nodig om in plaats van te

morren, goedsmoeds te zijn, want ook goed gedrag is besmettelijk. Wij hebben duidelijk tot taak elkaar te versterken door alles 'met een blijmoedig hart en gelaat' te doen (zie LV 59:15; zie ook 81:5).

Fundamentele zaken waarvan in de Schriften staat dat ze ons hart met blijmoedigheid moeten vervullen, zijn bijvoorbeeld het feit dat onze zonden vergeven kunnen worden en dat Jezus de wereld overwonnen heeft. Dat zijn geweldige zegeningen. Verder wordt ons verzekerd dat de Heer in ons midden is. Hij zal ons leiden. Hij zal ons steunen. (Zie Joh. 16:33; Matt. 9:2; LV 61:36; 68:6; 78:18.) Maakt de wetenschap dat deze dingen eeuwig vaststaan het dan niet makkelijker voor ons om irritante zaken te verdragen, zoals een ontregeld reisschema? Bovendien, broeders en zusters, hoe kan het nu over zowel rechtvaardigen als onrechtvaardigen regenen zonder dat er in ons eigen leven ook wat druppels vallen? (Zie Matt. 5:45.)

Natuurlijk zijn ons manieren verschaft – zowel officiële als onofficiële – om doeltreffend terecht opmerkingen en klachten te uiten. Vaak worden deze mogelijkheden niet gebruikt, vooral wanneer het iemands bedoeling is te koop te lopen met zijn onvrede. Stoom afblazen produceert altijd meer hitte dan licht (zie Matt. 18:15). Misschien mopperen of prutten we terloops maar een beetje, of misschien doen we het heel slim. Maar zelfs een beetje mopperen kan gerichter zijn dan we willen leveren.

Sommigen twifelen zelfs aan Gods vermogens, in het licht van deze verzekering aan ons: 'Ik ben in staat Mijn eigen werk te doen' (zie 2 Ne. 27:20, 21). Morren kan dus een vorm van het bespotten van Gods heilsplan zijn (zie 3 Ne. 29:6). Zulke mensen zeggen eigenlijk: God heeft weliswaar een algemeen plan, maar we vinden zijn timing slecht (zie 2 Ne. 27:21; Enos 1:16; Ether 3:24, 27). Toch leren wij uit de Schriften: 'Maar alle dingen moeten op hun tijd geschieden' (LV 64:32; zie ook 24:16).

Ja, zulke mensen mogen dan God erkennen, maar ze bekritisieren zijn 'wegen' (zie Jakob 4:8; LV 1:16; 56:14). We willen dat alles op onze eigen wijzen of 'wegen' gedaan wordt, ook al zijn die dan lager dan die van de Heer (zie Jes. 55:8-9).

Verder heeft God ons verteld dat het zijn bedoeling is ons geloof en geduld te beproeven. Zijn moeilijke situaties dan niet de omstandigheden waaronder het morren de kop op zou steken? (Zie Mos. 23:21.) Natuurlijk – tenzij we voorzichtig zijn.

Broeders en zusters, God bereikt zijn doelen 'in [zijn] tijd'. Daarvoor is van ons geduld vereist. Bovendien is het 'in [zijn] tijd' doen van iets zijn manier om onze keuzevrijheid in stand te houden of om ons een gelegenheid te geven die we nodig hebben. In

feite kunnen bepaalde ervaringen, waarvan het begrijpelijk zou zijn als we erover zouden morren, voor ons welzijn zijn (zie LV 105:10; 122:7; Gen. 30:27). Daarom kan het u en mij toeschijnen dat God alleen de tijd bijhoudt, terwijl Hij ons eigenlijk alleen maar op oplossingen of uitwegen wijst die wij hard nodig hebben. En zelfs dan duurt het lang voordat wij die uitwegen gebruiken om te ontsnappen uit onze gevangenis van egoïsme.

Morren kan ook zo luidruchtig gebeuren dat het de geestelijke signalen die tot ons gericht zijn, overstemt – signalen die ons ertoe op moeten wijzen dat we moeten ophouden ons onder te dompelen in het bad van zelfmedelijden! Morren over het gewicht van het kruis dat wij te dragen hebben, kost ons niet alleen de energie die nodig is om het te dragen, maar zou een ander ertoe kunnen bewegen zijn kruis helemaal niet te leggen. Bovendien, broeders en zusters: als we niet zoveel extra ballast met ons mee droegen, zou ons kruis zoveel lichter zijn. Het zwaarste wat wij te dragen hebben is vaak het gewicht van beloften die wij niet nagekomen zijn en zonden waarvan we ons niet bekeerd hebben, want die drukken ons meedogenloos terneer. Men kan zich oprecht overgeven aan God en zeggen: 'Ik zal al mijn zonden na laten om U te kennen' (zie Alma 22:18). Aan wie geven we onze zonden? Jezus is zowel bereid als in staat om ze op zich te nemen!

Tenslotte zijn zij die niet morren in staat om veel meer te zien. Het Israël vanouds was eens omsingeld door 'een sterk leger' vijandige soldaten met paard en wagen. Elisa zei tegen zijn benauwde jonge dienstknecht: 'Vrees niet, want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn'. De profet had vervolgens tot de Heer: 'Open toch zijn ogen' (...) 'en hij zag, en zie, de berg was vol vurige paarden en wagens rondom Elisa' (zie 2 Kon. 6:14-17).

De uitspraak van Elisa kan de tegenwoordige kerkliden helpen een einde te maken aan het morren. Ongeacht hoe iets lijkt of gaat lijken, in moeilijke tijden zijn 'zij, die bij ons zijn, [...] talrijker dan zij, die bij hen zijn'. Broeders en zusters, als wij geen gemor over onze lippen laten komen, dan kunnen onze ogen geopend worden. Dat bid ik voor ons allen in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

VOETNOTEN

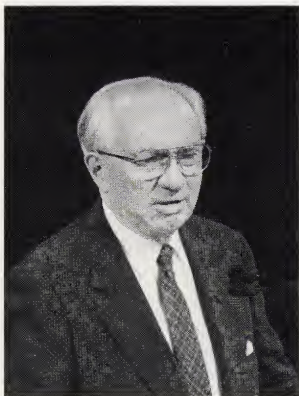
1. G. K. Chesterton, geciteerd in *The Concise Columbia Dictionary of Quotations*, Robert Andrews, New York: Columbia University, 1987.
2. *Testimonies of the Divinity of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints by Its Leaders*, Joseph E. Cardon en Samuel O. Bennion, Independence (Missouri): Zion's Printing and Publishing Co., 1930, blz. 103, 105.

Ter ere van God

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Mogen uw gedachten teruggevoerd worden naar de prachtige dingen die we hier hebben gehoord. Wij zijn als heiligen Gods bijeenvergaderd geweest en hebben zijn eeuwige waarheden geproefd.'

We naderen het einde van deze geweldige conferentie. President Benson had president Monson gevraagd om zijn boodschap in de eerste bijeenkomst voor te lezen, en die was prachtig, veelomvattend en zeer waardevol voor ons. Hij heeft gevoeld dat hij ook deze bijeenkomst niet zou spreken.

Op 4 augustus j.l. hebben wij president Bensons negentigste verjaardag herdacht met een grote viering in deze Tabernakel, die werd uitgezonden naar ringcentra in dit land en ook in sommige andere landen. Zijn leven is overvloedig, heerlijk en wonderbaarlijk. Zijn dienst is enorm en onophoudelijk. Zijn liefde voor het volk is diep en verheven.

Ik weet dat hij graag wil dat ik zijn grote liefde verwoord voor elk van u, de leden van de kerk, in welk deel van de wereld u ook woont. Ook wil hij dat ik hetzelfde doe voor allen die geen lid van de kerk zijn, want hij is een profeet van de Heer Jezus Christus, en verbreidt door zijn leven en zijn gezag als profeet alle liefde die de Heer zijn kinderen wil geven.

'Wij bidden steeds voor u, geliefde profeet! God zegene u voor uw inspirerend leiderschap, voor uw toegewijde dienst, voor uw voorbeeld aan ons, voor uw liefde voor God die tot uiting komt in uw dienstbetoon aan zijn kinderen.

Aan het einde van deze conferentie spreken wij onze waardering uit voor het Mormon Youth Chorus, het Polynesian Choir, het Tabernakelkoor, en hun dirigenten en organisten, voor hun prachtige en opbouwende muziek.

Over dit geweldige Tabernakelkoor, dat vandaag voor ons gezongen heeft, kan ik zeggen dat het een instituut in de kerk is geworden en dat het, zoals een vooraanstaand regeringsfunctionaris heeft gezegd, een nationale schat is geworden. De zangers zijn toegewijde en heerlijke mensen, vakkundig geleid door goede en bekwame leiders, die elke week de heerlijkheid Gods bezingen voor een groot publiek over dit hele land verspreid, en dit doen zij al zestig jaar. In juli jongstleden werd dat jubileum hier gevierd, ook in deze Tabernakel. Staat u er even bij stil – zes decennia onafgebroken uitzendingen van het Tabernakelkoor, vertegenwoordigers van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dit vindt zijn weerga niet in de geschiedenis van de media in dit land of enig ander land. Er zijn nu zonder onderbreking 3127 uitzendingen geweest, die van vanmorgen meegeteld. Wij huldigen hen. Wij eren hen. Wij prijzen hen. Wij danken hen voor hun toegewijde diensten en hun weergalozе bijdragen.

De wortels van dit koor zitten in de grond van dit stadsdeel. 140 jaar geleden, of misschien zelfs meer, begonnen enkele zangers in deze vallei hun stemmen ten ere van God te verheffen, eerst in de oude *Bowery*, toen in de oude tabernakel die iets ten zuiden van hier stond. Sindsdien heeft het koor altijd bestaan en is het steeds beter geworden. Dank u, dank u wel.

Wij danken het stadsbestuur voor hun medewerking aan deze conferentie, de zusters-hulpvereniging, de doktoren en de EHBZO-zusters, die aanwezig waren om waar nodig

hulp te verlenen, en de zaalwachters en tolken. Wij danken de plaatselijke en nationale pers voor hun verslagen van de conferentie. Wij danken de eigenaars en technici van de radio- en televisiestations en kabel- en satellietapparatuur die hun tijd en faciliteiten beschikbaar hebben gesteld om de bijeenkomsten van deze conferentie naar vele landen uit te zenden.

Het koor zal nu zingen 'A Gaelic Blessing', waarna ouderling Malcolm S. Jeppson van de zeventig het slotgebed om uitspreken. Deze conferentie wordt dan zes maanden verdaagd.

Mag ik u, bij wijze van zegen, enkele woorden laten die de Heer in een openbaring gegeven heeft:

'Eindigt daarom met uw lichtzinnig gepraat, met alle gelach, met al uw wellustige verlangens, met al uw trots en lichtzinnigheid, en met al uw goddeloze daden. (...)

'Ziet toe elkander lief te hebben, houdt op hebzuchtig te zijn, leert mededeelzaam te zijn jegens elkander, zoals het evangelie vereist.

'Houdt op ledig te gaan; houdt op onrein te zijn; houdt op bij elkander fouten te zoeken; (...)

'En bovenal, bekleedt uzelf – als met een gewaad – met de mantel der naastenliefde, die de mantel van volmaaktheid en vrede is.

'Bidt altijd, totdat Ik kom, opdat gij niet moogt versagen. Ziet, Ik zal spoedig komen, en u tot Mij nemen [zegt de Here]. Amer' (LV 88:121, 123-126).

Onze gebeden gaan met u mee. Mogen uw gedachten teruggevoerd worden naar de prachtige dingen die we hier hebben gehoord. Wij zijn als heiligen Gods bijeenvergaderd geweest en hebben zijn eeuwige waarheden geproefd. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De identiteit van een jonge vrouw

Elaine L. Jack

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen

'Wat het ten dele betekent een heilige der laatste dagen te zijn, is diep in je ziel je eeuwige waarde te kennen, en te weten wie je eigenlijk bent en waarom je hier op aarde bent.'

Het fijnste van mijn roeping als raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen is jullie, de jonge vrouwen, leren kennen wanneer ik een bezoek breng aan jullie activiteiten, kampen en conferenties, en jullie horen vertellen wat jullie belangrijk vinden – over jullie doelen, projecten, vrienden en vriendinnen, en wat jullie moeilijk vinden. Ik hoor jullie zo graag 'I Walk by Faith' ['Geloof'] zingen. Ik krijg dan altijd een brok in mijn keel. Ik zie jullie als goede jonge mensen en ik zie jullie grote mogelijkheden.

Mijn toespraak vanavond gaat over geloof hebben in je Hemelse Vader, over de goddelijke eigenschappen die je overgeërfd hebt, en over je oneindige waarde.

Hoewel ik wel degelijk vertrouwen in jullie heb, weet ik dat sommigen van jullie zich onzeker, ongelukkig en eenzaam voelen;

dat je vindt dat je niet zo goed bent als je vrienden of vriendinnen, of niet zo aantrekkelijk of belangrijk. Maar ik zeg je: 'Je bent geweldig! Kennelijk besef je niet hoe goed je in feite bent. Zie je dan niet wat er allemaal in je voordeel werkt?

Ik herinner me nog goed hoe ik me voelde toen ik veertien was en geplaagd werd door diezelfde gevoelens van twijfel en onzekerheid, en me afvroeg wat ik met mijn leven aan moest. En dan zei mijn moeder altijd: 'Elaine, als je er maar aan werkt, kun je alles in het leven worden wat je maar wilt.'

Ik ben al lang geen veertien meer, maar ik heb geleerd dat ze gelijk had. Jou leven met veertien of zestien is heel anders dan het mijne destijds. Jij leeft in het computer- en ruimtevaarttijdperk. Ik gebruik nog steeds heel gewoon een potlood en sta verbaasd over de lancering van een kunstmatige satelliet. De wereld is zo veranderd, maar de beginselen die ik van mijn moeder heb geleerd, zijn nog steeds hetzelfde.

Iedere zondag over de hele wereld staan jonge vrouwen samen op om het jonge-vrouwenthema op te zeggen. Jullie zeggen: 'Wij zijn dochters van een Hemelse Vader die van ons houdt.' Dat thema is deel gaan uitmaken van de innige overtuiging van mijn leven. Ik maak dat thema persoonlijk en zeg: 'Ik, Elaine Jack, ben een dochter van mijn Hemelse Vader die van mij houdt, en ik houd van Hem.' Jullie het thema horen opzeggend, roept de gevoelens bij mij op die ik op jullie leeftijd had. Soms voel ik me nog zo. Hoewel ik intussen grootmoeder ben, heb ik toch behoefte aan de verzekering dat ik werkelijk iemand ben. Wij hebben het allemaal nodig eraan herinnerd te worden dat we dochters van een Hemelse Vader zijn.

De eeuwige waarheid is zo onnoemelijk belangrijk.

Paulus sprak daarover in Romeinen 8:16

toen hij zei dat de Geest van onze Hemelse Vader ons zal leren dat wij werkelijk dochters van God zijn. Er staat:

'Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.'

Een rozenmeisje uit de Filippijnen heeft diezelfde gedachte als volgt verwoord:

'Vroeger vroeg ik mezelf dikwijls af: "Ben ik echt een van de uitverkoren dochters van onze Hemelse Vader?" en "Heeft God werkelijk alle mensen geschapen?" Die vragen zetten mij ertoe aan de Schriften te bestuderen in de hoop gelijk een antwoord te krijgen. Maar de antwoorden lieten lang op zich wachten. Ik raakte betrokken bij de jonge-vrouwen en door de influisteringen van de Heilige Geest ontwikkelde ik een sterk geloof dat ik inderdaad een dochter van God ben en dat Hij ons allemaal geschapen heeft.'

Ik heb sommigen van jullie weleens horen zeggen: 'Ik weet niet of ik eigenlijk wel een getuigenis heb. Ik heb de Geest nooit gevoeld.' Je zult het gevoel misschien niet herkend hebben, maar waarschijnlijk heb je de Geest wel degelijk gevoeld. Misschien voel je Hem op dit moment. Het is vaak de invloed van de Geest die je een warm gevoel geeft over een bepaalde ervaring; Hij zorgt ervoor dat een boodschap goed en waar klinkt en soms heb je het gevoel te moeten huilen. En Hij zorgt altijd voor een vredig gevoel. Luister naar de woorden van een jonge vrouw uit een brief die zij aan een van mijn vriendinnen heeft geschreven:

'De afgelopen maanden had ik het gevoel dat mijn getuigenis minder sterk werd en dat ik niet zo dicht bij mijn Hemelse Vader was als ik hoorde te zijn. Toen kwam u en sprak ons toe. U vertelde ons dat u iedere avond bad om de zegening dat de Geest u het goede zou voorhouden. Dus zei ik bij mezelf: "Kom op, baat het niet dan schaad het niet." Nou, die eerste week heb ik de Geest iedere dag gevoeld. Er was echt vrede in mijn hart.'

Ook ik heb ervaren wat Paulus ons leerde met de woorden: 'Die Geest getuigt (...) dat wij kinderen Gods zijn.'

Wanneer je dat getuigenis hebt, weet je dat je bij de familie van God hoort, dat Jezus Christus je oudste broer is en dat je eigenschappen hebt overgeërfd zoals liefde, vergevingsgezindheid, geduld, diensbaarheid, verdraagzaamheid en gehoorzaamheid. Christus is ons voorbeeld. Als je je afvraagt welke andere eigenschappen je hebt overgeërfd, zal je patriarchale zegen je helpen je eigen karaktertrekken te ontdekken.

Onze profeet, president Ezra Taft Benson, heeft ons de volgende raad gegeven:

'Ik wil jullie, de jonge zusters die hun tienerjaren naderen, aanmoedigen om je patriarchale zegen te ontvangen. Bestudeer hem zorgvuldig en beschouw hem als Schriftuur

die voor jou persoonlijk is bedoeld - want dat is het inderdaad' (*Ensign*, november 1986, blz. 82).

Heb jij al een patriarchale zegen? Bereid jij je erop voor die spoedig te ontvangen? Denk hier eens over na: Wat staat er in een patriarchale zegen? Heb je ooit gehoord van een zegen waarin staat: 'Het spijt me, maar je bent niet veel soeps. Maak er maar het beste van op aarde en tot ziens over een jaar of zeventig.' Nee, natuurlijk niet! En dat zul je ook nooit horen, dankzij de goddelijke eigenschappen die ieder van Gods kinderen heeft overgeërfd. Een patriarchale zegen is net een wegenkaart, een gids, die ons door het leven heen leidt. Hij maakt je talenten bekend en vertelt over het goede dat je kunt krijgen.

In mijn zegen staat de belofte dat ik de gave van vooruitziendheid zal kunnen genieten, dat ik in staat zal zijn andermans diepste gedachten te onderscheiden en om de machten van het kwaad waar te nemen. Daarna wordt mijn verantwoordelijkheid aangegeven: 'Je moet die gaven ontwikkelen, opdat je niet misleid zult worden.' Ik heb die zegen op zeer jonge leeftijd en onder bijzondere omstandigheden ontvangen, maar ik weet zeker dat de beloofde gaven en zegeningen niet anders geweest zouden zijn op mijn zestiende of zesentwintigste.

Heb je weleens te horen gekregen dat je veel op je moeder lijkt, of dezelfde lach hebt als je vader, of dat jullie hele familie dezelfde kleur ogen heeft? De lichamelijke kenmerken die we van onze ouders overerven zijn onmiskenbaar. De geestelijke kenmerken die we van onze Hemelse Ouders hebben overgeërfd, moeten ontwikkeld worden. Je bent geboren met alle goddelijke gaven die Christus ook bezit. Ze zitten binnenin je, maar je moet het besluit nemen ze aan te kweken en te ontwikkelen. Geestelijke groei kan alleen tot stand komen door grote inspanning. Ik weet dat jullie dat begrijpen. Een jonge vrouw heeft het volgende geschreven:

'Een meisje op school, dat niet erg in trek is, heeft hulp nodig met haar scheikunde. Mijn vriendinnen in een hogere groep zeggen dat ik haar links moet laten liggen omdat ik anders een slechte naam zal krijgen. Maar toen dacht ik terug aan de tijd dat ik zelf een vriendin en hulp bij mijn wiskunde nodig had. Ik stelde me in haar plaats. Ik heb haar niet alleen geholpen, ik heb er ook een nieuwe vriendin bij gekregen.'

Een andere jonge vrouw, deze keer in Engeland, is bezig haar gave als vredestichtster te ontwikkelen. Ze vertelt:

'Ik vind het heerlijk muziek te spelen en te beluisteren. Het is ook de beste manier die ik ken om af te koelen. Als ik in een slecht humeur ben, reageer ik vaak mijn boosheid af op de piano. Het is niet zo best voor de pia-

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf spreekt met Ardeith G. Kapp, algemeen presidente van de jonge-vrouwen.

no, maar het duurt niet lang voor ik me weer prima voel, en gewoonlijk speel ik tot slot een lofzang. Zo raak ik mijn kwade bui kwijt en tegelijkertijd doet de muziek de anderen ook goed, zodat we thuis tenminste weer een poosje vrede hebben.'

En een lauwermeisje zegt:

'Ik weet nog dat ik vroeger opkeek naar de lauwermeisjes en probeerde ze na te doen. Ik was zenuwachtig als ze tegen me spraken. Toen ik ouder werd, kreeg ik in de gaten dat de jongere meisjes op hun beurt naar mij opkeken. Een van de bijenkorfmeisjes moest op school een opstel schrijven met de titel: 'Degene die ik het meest bewonder.' Ze schreef notabene over mij! Toen besepte ik pas goed hoe belangrijk mijn invloed is en dat ik de plicht heb een goed voorbeeld te geven.'

Wat jij wordt zal misschien heel anders zijn dan alle andere mensen, maar je hebt een duidelijke plicht om geestelijk te groeien en anderen tot steun te zijn. Als zijn kinderen zijn wij belangrijk voor onze Hemelse Vader. God zal nooit ophouden onze Vader te zijn, maar soms wenden wij ons van Hem af door zijn geboden niet te gehoorzamen of door Hem geen respect te tonen.

Weten jullie wat *oneindig* betekent? Het betekent zonder grenzen of beperkingen. 'Mijn waarde is oneindig groot, ik zal ernaar

streven mijn eigen goddelijke zending te vervullen.' Geloven jullie dat? Deze jonge vrouw in ieder geval wél. Ze zegt:

'Ik weet dat ik in deze tijd (de slechtste) naar de aarde werd gestuurd omdat ik sterk ben en verleiding kan weerstaan.'

Een andere jonge vrouw vertelt:

'Ik weet dat ik in het plan van de Heer een belangrijke taak heb. Als jonge vrouw ben ik gezegend met de mogelijkheid om op zekere dag moeder te worden.'

Helaas zal Satan proberen je van het tegendeel te overtuigen. Hij houdt je voor: 'Je deugt niet, dus waarom zou je al die moeite doen?' Als er zulke gedachten bij je opkomen, geloof ze dan niet. Volgens ouderling Neal A. Maxwell 'geniet Satan ervan als we op onszelf afgeven. Zelfverachting is van Satan. In de hemel komt dat niet voor.' De Schriften vertellen ons dat Satan je 'even eindelijk wil maken als hij zelf is' (zie 2 Ne. 2:27) en dat hij 'begeert je te bezitten' (zie 3 Ne. 18:18). Hij wil je er ook van overtuigen dat er geen bekering mogelijk is, dat er geen weg terug is en dat het ook niemand wat kan schelen.

Een jonge vrouw die minder-actief was geworden, maar was teruggekomen, werd gevraagd: 'Wat bracht je ertoe weer terug te komen?' Ze antwoordde: 'Ik had een vriendin en ik wist dat ze echt om mij gaf. Ik wilde

hulp hebben. Ik had hulp nodig, en ik wist dat ik die van mijn Hemelse Vader kon krijgen. 'Wij maken weleens fouten in dit leven, maar door het proces van de bekering en de zegeningen van de verzoening kunnen ze worden tenietgedaan.

Bekering wil zeggen ons hart en onze wil tot God wenden. Het betekent een verandering van denkwijze, een nieuwe kijk op God, op jezelf en op de wereld. Het is een reinigingsproces. Het is de terugweg. Er is inderdaad iemand die om je geeft en die bereid is te helpen. Je kunt ervoor kiezen je in de wanhoop te blijven wettelen of om de veranderingen aan te brengen die tot blijvend geluk zullen voeren.

Je zelfvertrouwen groeit naarmate je leert de juiste keuzen te doen. Wanneer je samen met vrienden en vriendinnen bent, praat dan over het goede doen en goed zijn.

Ook Michelle kwam tot de ontdekking dat ze van oneindig grote waarde was voor een ander. Als populaire leerlinge op school kreeg ze een brief van een vroeger buurmeisje, dat zij 'minder-geslaagd' noemde. Het meisje vroeg naar een aantal venken om populair te worden bij de jongens. Michelle's antwoord was onder andere: 'Wees gewoon jezelf, dan zullen de mensen - niet alleen de jongens - je aardig vinden om wat je echt bent.' Een tijdje later ontving Michelle een brief van 'haar nieuwe vriendin.' (Dat is heel interessant. Toen ze dat meisje hielp, vond Michelle een nieuwe vriendin - niet een 'minder-geslaagd' buurmeisje.)

Michelle zei: 'Uit haar manier van schrijven en woorden kon ik haar geestdrift voelen. Het was alsof ik met een paar vriendelijke woorden het leven van een ander had veranderd. Eigenlijk weet ik dat ik alles kan waar ik me voor inzet.'

De wereld wil je laten geloven dat je alleen waardevol bent als je geld bezit, een bepaald uiterlijk, modieuze kleren of maatschappelijke status hebt. Het evangelie verzekert je dat je waarde niet afhankelijk is van je uiterlijk of stoffelijk bezit. Belangrijk zijn de overtuigingen van je hart. Wat mijn moeder me heeft geleerd is waar. Wanneer ik mij onvermoeibaar heb ingezet, zonder me iets aan te trekken van kleine tegenslagen, ben ik gegroeid in de richting van wat ik wil worden. Wat het ten dele betekent een heilige der laatste dagen te zijn, is diep in je ziel je eeuwige waarde kennen, en weten wie je eigenlijk bent en waarom je hier op aarde bent.

De volgende keer dat je twijfels hebt over wie je bent, denk dan aan de goddelijke mogelijkheden die je gegeven zijn en de beloften die je kunt verwezenlijken. Vergeet nooit dat we vertrouwen in je hebben en zeg samen met mij: 'Ik ben een dochter van mijn Hemelse Vader die van mij houdt.'

Dat is mijn overtuiging, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gedenk hem

Zuster Joanne B. Doxey

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'De Heer vertrouwt erop dat wij Hem zullen gedenken en onze kinderen zullen leren dat ook te doen, zodat zij op hun beurt hun kinderen zullen leren Hem te gedenken.'

Lieve zusters - u die deel uitmaakt van de wereldwijde zusterschap van de kerk en u die nog lid moet worden, u die volwassen bent en jullie, de meisjes die nog vrouw moeten worden, u die nu moeder bent en u die nog moeder zult worden - ondanks de verschillen in achtergrond, status en standing, in één belangrijk opzicht zijn wij allemaal gelijk. Wij zijn allemaal zusters, dochters van God, met een gemeenschappelijk doel: na dit aarde leven op eervolle wijze bij Hem terugkeren.

Het heilsplan werd ons in het voorsterfelijke bestaan geleerd. Wij aanvaardden en steunden dat goddelijke plan, met inbegrip van het voorrecht en de taak om dochter, zuster, echtgenote, moeder en grootmoeder te worden. We wisten dat we op aarde beproefd zouden worden om te zien of wij bereid zouden zijn alles te doen wat de Heer ons zou gebieden (zie Abr. 3:25). En vervolgens trad er een sluier van vergetelheid in werking, zodat we moesten vertrouwen op geloof in een Heiland om ons de weg terug te wijzen naar ons hemelse huis.

Een levende profeet, die in deze tijd na-

mens de Heiland spreekt, heeft ons gezegd: 'Toen onze Hemelse Vader Adam en Eva op deze aarde plaatste, deed Hij dat met de bedoeling hun te leren hoe zij in zijn tegenwoordigheid konden terugkeren. Onze Vader beloofde hun een Heiland om hen uit hun gevallen staat te verlossen. Hij gaf hun het heilsplan en de opdracht hun kinderen geloof in Jezus Christus en bekering te leren' (Ezra Taft Benson, *Ensign*, augustus 1985, blz. 8).

Wij die in de laatste dagen van deze wereld leven, hebben de verantwoordelijkheid onze kinderen diezelfde feiten te leren. Zo is het altijd geweest. Zoals iemand eens heeft gezegd: 'De vrouw is het lot van dit geslacht en toekomstige geslachten toevertrouwd.'

Wat is ons werk toch belangrijk, zusters! De invloed die wij uitoefenen op ons gezin is eeuwig. De Heer vertrouwt erop dat wij Hem zullen gedenken en onze kinderen zullen leren dat ook te doen, zodat zij op hun beurt hun kinderen zullen leren Hem te gedenken, opdat wij allemaal in gerechtigheid bij Hem zullen terugkeren.

Op de juiste wijze onze kinderen opvoeden en onderwijzen moet de hoogste prioriteit hebben. Welke moeder wil niet dat haar kinderen vreugde en geluk zullen kennen in dit leven en in de eeuwigheid?

Het streven naar doelen op lange termijn, zoals het winnen van olympisch goud, een tien halen op school, een vlekkeloze uitvoering of andere inspanningen over een langere periode, vergen allemaal offers. Kinderen opvoeden is geen uitzondering.

De tegenstander, die de vijand van alle gerechtigheid is, tracht de inspanningen van het volk van de Heer te dwarsbomen. Zijn dodelijke strijdkrachten zijn opgesteld tegen ons gezin. Hij bezint zich zeer zorgvuldig over iedere zet. Zijn plan is allerminst lukraak of nonchalant.

Kunnen wij dan lukraak te werk gaan bij onze plannen en inspanningen om dit geslacht in gerechtigheid te onderwijzen? Hoe kunnen wij gesterkt worden in het onderwijzen van de evangeliewaarden aan onze kinderen en in ons streven hen eraan te

laten denken dat zij een koninklijk geslacht zijn, uitverkoren voor de grondlegging van de wereld?

Een liefhebbende Vader in de hemel wist dat wij hulp nodig zouden hebben om opnieuw de fundamentele feiten te leren die ons eens in de hemelse raadsvergaderingen waren geleerd. Daarom gaf Hij ons de gave van de Heilige Geest om ons alles in herinnering te brengen, alsmede levende profeten om ons te leiden. Hij gaf ons ook Schriften om ons te onderwijzen, geboden om ons te helpen als de Heiland te worden, en verbonden om ons te herinneren aan onze ernstige plicht om Hem te gedenken.

Laten wij nu eens nagaan hoe de Schriften, geboden en verbonden ons sterken in onze inspanningen om bij Hem terug te keren.

1. *Wij kunnen de Heer gedenken door middel van de Schriften.* De Schriften zijn geschreven en bewaard ten koste van veel offers zodat wij de waarheden van het evangelie 'als een schat' kunnen koesteren. Het is onze taak te weten wat er in die Schriften staat.

Ik haal de woorden van president Spencer W. Kimball voor u aan:

'Ik wil opnieuw onderstrepen hoezeer iedere vrouw het nodig heeft de Schriften te bestuderen (. . .)

'Naarmate de waarheden van de Schriften u steeds vertrouwd worden, zult u steeds doeltreffender worden. (. . .) Wie heeft er tenslotte grotere behoefte om de waarheden van het evangelie (waarop zij een beroep kunnen doen wanneer de nood hoog is) als een schat te koesteren dan de vrouwen en moeders die zich zozeer toeleggen op opvoeding en onderwijs' (*Ensign*, november 1979, blz. 102).

Als wij de Schriften lichtvaardig behandelen, als wij ze, ongeopend en ongelezen, stof laten vergaren op de boekenplank, kunnen zij ons leven niet, zoals de bedoeling is, tot zegen zijn. De zoete influisteringen van de Geest bij het besturen van ons leven en dat van ons gezin zullen ons worden ontzegd tenzij wij de prijs daarvoor betalen: het bestuderen en bepezen van de Schriften en erover bidden.

Als wij ons dagelijks in de Schriften onderdompelen, in het bijzonder het Boek van Mormon, zullen wij over een groter onderscheidingsvermogen beschikken. Wij zullen in staat zijn het goede te doen en het kwade te weerstaan. Ons vermogen om moeilijkheden op te lossen zal groter worden. De Heer wist dat wij in deze tijd boodschappen nodig zouden hebben om ons te helpen en Hij zette ze in de Schriften om ons en ons gezin tot steun te zijn.

In het Boek van Mormon geeft koning Benjamin een geweldig voorbeeld van de manier waarop ouders hun kinderen uit de Schriften behoren te onderwijzen. Wij kunnen daarover lezen in Mosiah 1 vanaf vers 3. Let erop hoe dikwijls hij woorden als *bedenken* of *herinneren* gebruikt.

'Mijn zoons, ik zou willen, dat gij zoudt *bedenken*, dat wij zonder deze platen [dat wil zeggen, de Schriften], die deze kronieken en geboden bevatten, in onwetendheid hadden moeten lijden, zelfs in de tegenwoordige tijd, de verborgenheden van God niet kennende.

'Want het zou niet mogelijk zijn geweest, dat onze vader Lehi zich al deze dingen kon *herinneren* om ze aan zijn kinderen te leren, (. . .) die ze weer aan hun kinderen konden leren, op die wijze de geboden van God tot

op de tegenwoordige tijd vervullende. 'Ik zeg tot u, mijn zoons, dat zonder deze dingen, die door de hand van God zijn bewaard en bewaard, opdat wij van Zijn verborgenheden mochten lezen en ze verstaan, en Zijn geboden altijd voor ogen mochten hebben, zelfs onze vadersen tot ongeloof zouden zijn vervallen (. . .)

'O, mijn zoons, ik zou willen, dat gij zoudt *bedenken*, dat deze woorden en ook deze kronieken waar zijn (. . .)

'En nu, mijn zoons, zou ik willen, dat gij er *aan* zoudt *denken*, ze ijverig te onderzoeken, opdat het u tot nut moge zijn; en ik zou willen, dat gij de geboden Gods bewaart' (Mos. 1:3-7; cursivering toegevoegd).

Ik getuig dat de Schriften 'altijd voor ogen' houden, werkt! Wij hebben de zoete invloed van de Geest thuis ervaren terwijl wij iedere dag, samen met onze kinderen, uit de Schriften hebben geleerd. Wij zijn daar ook mee begonnen toen de kinderen nog heel jong waren. Vroeg opstaan om als gezin de Schriften te bestuderen, betekende weleens dat de geest eerst een overwinning moest behalen op de dekens, maar 'opoff'ring brengt ons de zegen des hemels' ('Ere de man', HL 6).

2. *Wij kunnen de Heer gedenken door de geboden te onderhouden.* Wij hebben geboden gekregen om ons te helpen tot de Heer te naderen en mettertijd te worden zoals Hij. 'Hoe zacht klinkt Godes Woord, elk voorschrift en gebod!' (HL 52.) Is het een wonder dat zijn liefde voor ons door zijn geboden heen te zien is? Kunnen wij als ouders die benadering gebruiken om onze kinderen te onderwijzen?

De Heer heeft tegen de ouders gezegd: 'Gij zult het [Gods gebod] uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat' (Deut. 6:7).

Ik zou eraan willen toevoegen: wanneer gij uw was strijkt, wanneer gij uw bedden opmaakt en wanneer gij uw tuin bewerkt - dat wil zeggen, spreek over het evangelie op ieder leermoment.

Het evangelie van Jezus Christus leert ons een manier van leven die, als wij ons eraan houden, ons helpt de struikelblokken en omwegen te vermijden die ons van onze koers weglukken en ons wenken om de wegen van de wereld te volgen. Denk er eens goed over na! Hoe beschermd zijn wij niet wanneer wij zijn wetten onderhouden zoals het woord van wijsheid, de wet van kuisheid, de wet van tiende en tal van andere geboden.

Zelfs kleine kinderen kunnen het veiligheidsbeginsel leren om niet te gaan staan waar de klappen vallen of niet langs de rand van de afgrond te lopen. Waarom zouden zij zich als slachtoffer aanbieden wanneer zij de

gevarzone kunnen vermijden? Leer hun zelfs de schijn van het kwaad te vermijden, zoals uitdrukkingen gebruiken die kunnen voeren tot het misbruiken van de naam van de Heer; of een beetje gewaagde jurk aantrekken, wat eventueel ongewenste handelingen kan uitlokken; of iets gebruiken dat weliswaar niet genoemd wordt in het woord van wijsheid maar toch niet goed is voor ons lichaam; of een beetje bekniptelen op het afdragen van tiende en andere gaven; of halve waarheden vertellen.

'Keep the commandments! In this there is safety; in this there is peace' [Wees gehoorzaam aan de geboden! Want dat is veilig, geeft vrede en rust] (*Hymns*, 1985, nr. 303). Hoewel er in vele delen van de wereld weinig vrede en rust te vinden is, kunnen we die in ons hart en in ons gezin vinden als wij 'de werken der gerechtigheid' (LV 59:23) doen.

Van Alma leren wij dat de zonen van Helaman aan de leringen van hun moeders dachten en eraan gehoorzaamden. Zij voerden ieder werk nauwkeurig uit. Zij dachten nauwgezet aan de Heer hun God, onderhielden steeds zijn geboden en werden daardoor uit de handen van hun vijanden gered. (Zie Alma 56:47-48; 57:20-21.) Stellig hadden hun moeders hun waarheden geleerd waardoor zelfs hun leven werd bewaard.

Wij zijn geboden onze kinderen te leren bidden en oprecht voor de Heer te wandelen. U herinnert zich misschien wel het verhaal van ouderling Robert L. Simpson dat ging over een drijarig jongetje dat samen met zijn vader op zijn knietjes ging voor zijn avondgebed. Vier ogen sloten zich, twee hoofden werden gebogen, maar het bleef

stil. Even later klom het jongetje zijn bedje in. De vader deed zijn ogen open en vroeg: 'En je gebede dan?'

'Is al gebeurd', antwoordde zijn zontje. 'Hoezo, ik heb niks gehoord,' merkte de vader op.

'Ja maar, Pappa,' luidde het klassieke antwoord van het kind, 'ik praatte ook niet tegen u.' (Zie *Proven Paths*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, blz. 148.)

Kinderen, die rein en heilig zijn, leren ons welens iets over ons hemels huis. Maar naarmate zij ouder worden, moeten wij hen eraan herinneren zich aan de regels te houden, ook al zien zij ze als beperkingen. Zij zullen ondervinden dat zijn juk zacht is en zijn last licht (zie Matt. 11:29-30) vergeleken met de gevolgen van ongehoorzaamheid.

3. *Wij kunnen de Heer gedenken door onze verbonden na te komen.* Aanvankelijk sloot de Heer verbonden met zijn kinderen om hen te helpen gedenken wie zij waren en wat er van hen werd verwacht.

De kinderen van Israël sloten verbonden en er werden hun bepaalde tekens gegeven om hen te helpen de Heer hun God te gedenken. Maar vanwege hun ongehoorzaamheid vergaten zij die dingen, net zoals de Nephieten ze vergaten, en zij oogstten de gevolgen.

In deze tijd zijn wij opnieuw in de gelegenheid verbonden te sluiten om ons te helpen eraan te denken dat wij zonen en dochters van God zijn die bij Hem willen terugkeren.

Onderrichten hoe belangrijk verordeningen en verbonden zijn, is een zaak die de heiligen der laatste dagen niet licht mogen opvatten. Ouderling Boyd K. Packer maakte ons als volgt deelgenoot van zijn opvatting

toen hij zei: 'Verordeningen en verbonden worden de geloofsbraden die wij overhandigen om in zijn tegenwoordigheid te worden toegelaten. Het waarden zijn ze te ontvangen is waar we ons leven lang naar streven; ze vervolgens na te komen is de opgaaf van de sterfelijkheid' (*Ensign*, mei 1987, blz. 24).

Wij hebben het voorrecht heilige verbonden te sluiten bij onze doop en in de tempel en wij worden uitgenodigd die dikwijls te vernieuwen. Wij nemen iedere week van het avondmaal, opdat wij 'Zijner altijd indachtig' zullen zijn (Moro. 4:3, 5:2). Een steun bij het nakomen van onze tempelverbonden is er zo vaak mogelijk terugkeren.

Dat wij onze verbonden nakomen, behoort te blijken uit de manier waarop wij leven, de manier waarop wij ons gedragen, de manier waarop wij spreken, de manier waarop wij ons kleden en de manier waarop wij elkaar behandelen. Als wij Hem 'altijd indachtig' zijn en dus 'altijd Zijn Geest met ons' hebben, zal de wereld ons altijd op prettige manieren als apart en anders beschouwen. Niemand leeft in een volmaakt gezin en bij de meesten van ons is er de nodige ruimte voor verbetering. Hoewel die zich vaak onverwachts aandient en niet bezongen wordt, kunnen moeders vreugde, onbedwingbare vreugde ervaren wanneer alle leden van hun gezin oprecht proberen het evangelie na te leven en de Heiland te gedenken.

Hoe groot is de vreugde van een moeder niet wanneer haar pasgedoopte achtjarige dochterje getuigt dat zij gewillig is de naam van Christus op zich te nemen; of wanneer een twaalfjarige zoon niet wil ontbijten omdat hij als quorumpresident diakenen vast om zijn raadgevers te kunnen kiezen; of wanneer haar volwassen dochters zich enthousiast bij de zustershulpvereniging, de organisatie van de Heer voor de vrouw, voegen omdat zij hetzelfde als hun moeder willen leren over geloof, het gezin en het dienen - en wel omdat haar leringen ter harte genomen zijn en de Heer liefhebben de hoogste prioriteit in hun leven heeft.

De Heer heeft u lief omdat u zijn partner bent in zijn plan. Wees goedsmoeds terwijl u de taak verricht die God u heeft gegeven om dit geslacht naar hun bestemming te begeleiden, opdat zij de estafettestok van de gerechtigheid zullen doorgeven aan nog ongeborenen geslachten.

Zusters, laten wij bij het scheiden van onze wegen nadenken over alles wat er is gezegd. Hoe kunnen wij, als dochters van Christus, zielen tot Christus helpen brengen? Hoe kunnen wij onze Heiland kennen en gedenken? Hoe zullen onze kinderen dat kunnen weten tenzij we het hun onderwijzen? In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het algemeen presidium van het jeugdwerk: Betty Jo Jepsen, eerste raadgeefster, presidente Michaelene P. Grassli, en Ruth B. Wright, tweede raadgeefster.

Volg Hem

Zuster Michaelene P. Grassli
Algemeen presidente jeugdwerk

'Wees niet bang voor Satan of voor de toekomst. Volg gewoon het voorbeeld van de Zoon van onze Hemelse Vader, onze Heiland Jezus Christus. Dan zul je sterk zijn en vol vertrouwen kunnen zeggen: "Ga weg, achter mij, Satan."'

Hebben jullie jeugdwerkmeisjes die weleens afgevraagd hoe je leven in de komende jaren zal zijn? Waar dromen jullie van? De tienjarige Amy zei laatst tegen me: 'Ik droom over hoe ik zal zijn en waar ik naar toe zal gaan en wat ik ga doen.' De elfjarige Kristine zei: 'Ik pieker over nare dingen die op school gebeuren. Sommige dingen maken me bang!'

Wat heeft de toekomst voor jullie in petto? Zal die spannend zijn? Zullen er gevaren zijn? Zal er verdriet zijn? Zal er liefde zijn en een eigen gezin? Zullen er teleurstellingen zijn? Zal er pret en plezier zijn?

Het antwoord op al die dromen en vragen is ja, ja en nog eens ja! Alles is mogelijk.

Stel je voor dat je verschrikkelijke honger hebt en naar een zaal wordt gebracht met allemaal tafels waar allerlei eten op staat. Je mag zelf kiezen wat je eten wilt. Er is één tafel met eten dat heerlijk smaakt, maar weinig voedingswaarde heeft. Op een andere tafel staat eten dat schadelijk is voor je lichaam, maar je zelfs ziek van zou worden of aan zou sterven. Op sommige tafels staat maar één

soort eten – zoals allemaal toetjes. Dat spreekt mij wel aan. En weer een andere staat vol met een verscheidenheid aan heerlijk eten dat gevarieerd en voedzaam is. Wat zou jij allemaal kiezen?

Hoe je toekomst ook zal zijn, het leven is een fantastisch feest van ervaringen die wachten tot jij ze zult kiezen en onderzoeken, net zoals de tafels vol lekker eten erop wachten dat jij ervan zult proeven. Jullie honger en nu naar om alles over het leven te weten, en er zijn zoveel tafels om van te kiezen. Sommige keuzen lijken goed, maar zijn toch schadelijk. Sommige keuzen zijn wel leuk, maar voeren je nergens heen. Sommige keuzen kunnen dodelijk zijn. Maar, net als het feestmaal met de verscheidenheid aan goed eten het beste is voor ons lichaam, is het beste feest in het leven aan de tafel van de Heer.

Wat staat er op de tafel van de Heer? Liefde, gezond plezier, verheffende muziek, gebed, Schriften, lachen, leren, fijne gesprekken, warme omhelzingen, goede vrienden en het dienen van anderen. Daar kunnen we eeuwig vreugde vinden. En dat is waarom je in het jeugdwerk de leuze opzegt: 'Ik zal me houden aan Gods plan voor mij.' Hoewel er naast de goede dagen ook dagen zullen zijn van teleurstelling, ontmoediging en verdriet, als je Gods plan volgt, zul je je te goed doen aan de tafel van de Heer, waar de geestelijke bevrediging veel groter is en veel langer duurt dan de lichamelijke bevrediging van eten.

Lieve zusjes, Satan wil je graag in zijn macht krijgen. Voordat de wereld werd geschapen, heeft hij gezworen *alles* te zullen proberen om je gevangen te nemen, te onderwerpen en kapot te maken. Hij heeft het in het bijzonder op jou gemunt omdat je de waarheid hebt. Je kunt harten raken, levens veranderen en anderen de weg terug naar onze Hemelse Vader wijzen. Als vrouwen van de kerk hebben wij een belangrijk werk te doen voor de Heer. Daarom wil Satan uitgerend *jou* hebben. Met jou aan zijn kant heeft hij een grote overwinning behaald,

want dan heeft hij niet alleen jou van je eeuwige zegeningen beroofd, maar ook alle anderen die jij met je goede voorbeeld had kunnen beïnvloeden.

Wat er allemaal bij Satan op tafel staat, lijkt weleens aantrekkelijk. Het ziet er soms best leuk en onschuldig uit. Ja, Satan kan ons zelfs het gevoel geven dat verschrikkelijke dingen doen eigenlijk wel in orde is.

Welnu, als hij heel leuk en eng bij je kwam en zei: 'Kom jij maar eens mee,' zou je natuurlijk zo viug als maar kon wegrennen. Maar Satan weet dat je daar te slim voor bent, dus moet hij je met een list inpalmen. Hij doet dat onder andere door slechte dingen goed te laten lijken. Luister maar: 'Iedereen doet 't toch?' 'Niemand komt het ooit te weten.' 'Voor een keertje geeft het niet.' 'Het is helemaal niet zo erg om dat te doen.'

Je hebt zulke opmerkingen vast weleens gehoord. 'Maar ze werden niet door Satan gemaakt,' zeg je dan. En ik antwoord: 'Nee, maar het was wel Satans boodschap die aan jou werd overgebracht door iemand die in meer of mindere mate in zijn macht is.' Zulke opmerkingen zijn een waarschuwing. Zodra je ze hoort, moet je je omdraaien en heel hard wegrennen.

Soms proberen we *onszelf* te vertellen dat het verkeerde goed is. We doen dat om ons prettiger te voelen over verkeerde dingen die we hebben gedaan. In een stuk op de televisie dat pas is uitgezonden, zei een meisje dat was betrappt bij het overtreeden van een belangrijke regel die haar ouders hadden ingesteld: 'Ik was niet ongehoorzaam. Ik wilde leren onafhankelijk te zijn.' Maar wat ze ook zei of hoe ze ook probeerde haar gedrag te rechtvaardigen, het was een feit dat ze ongehoorzaam was geweest aan een regel die was ingesteld om haar te beschermen. Toen ze ongehoorzaam was, had ze geen bescherming meer. Dat is heel belangrijk om te onthouden, dus zal ik het nog een keertje zeggen: Toen ze ongehoorzaam was, had ze geen bescherming meer.

Satan wil dat wij onze bescherming verliezen – dat wil zeggen, de hulp van de Heilige Geest – want dan kan hij ons in zijn macht krijgen. Wanneer we gehoorzaam zijn, kan de Heilige Geest ons beschermen. 'Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij aanbeefde' (LV 82:10).

Satan blijft het ons leven lang bij ons proberen. Wanneer wij ouder worden, stuurt hij nog andere boodschappen naast die andere die we al kennen: 'Ik ben niet veel waard.' 'Ik heb al zoveel gedaan, nu is de beurt aan een ander.' 'Voor mij is het allemaal te laat.' 'De broeders begrijpen het gewoon niet. Ik weet het beter dan zij.' Wanneer zulke gedachten en gevoelens bij ons opkomen, weten we dat ook dat waarschuwingen zijn die ons vertellen dat er gevaar

dreigt – het gevaar om de Geest te verliezen, ons getuigenis te verliezen, eeuwige vreugde te verspelen. Ook dan moeten we ons omkernen en wegrennen om te ontkomen aan de gevaren die op ons loeren.

En waar rennen we naartoe? Naar onze Hemelse Vader.

Stel dat je een heel belangrijk en noodzakelijk werk moest laten doen en er verschillende mensen waren die je kon vragen dat werk op zich te nemen. Wie zou je daarvoor kiezen? Toch zeker degene die het beste op dat werk is voorbereid?

Dat is ook wat onze Hemelse Vader deed. Het zeer belangrijke werk dat moest worden gedaan, was ons te redden van de zonde en de geestelijke dood en ons te laten zien hoe we bij Hem konden terugkeren. In tegenstelling tot Satan, die je wil hebben om je kapot te maken, wil je Hemelse Vader je hebben omdat Hij van je houdt. Hij heeft voor manieren om je tegen Satan te beschermen gezorgd. En wie koos Hij om ons de weg te wijzen? Zijn Zoon Jezus Christus. 'Zie, Ik ben het, Die sedert de grondlegging der wereld was bereid om Mijn volk te verlossen' (Ether 3:14).

Dat is het werk van onze Hemelse Vader. *Ons* werk is om zo te leven dat we bij Hem kunnen terugkeren en anderen helpen dat ook te doen.

Toen Jezus in de wildernis was, beloofde Satan Hem macht en eer als Jezus hem wilde aanbidden, die wie dat de beloften van Satan niets waard zijn, zei 'Ga weg, achter mij, Satan,' of met andere woorden, 'Hoepel op. Val me niet lastig. Ik luister niet naar jou' (zie Matt. 4:8-10).

Satan kan ons alleen beïnvloeden als we dat zelf toelaten. Iedere keer dat we het kwaad weerstaan, zegent de Heer ons met meer kracht voor de volgende keer. Wanneer ik iets doe dat ik niet had mogen doen, voel ik me niet prettig. Maar wanneer ik zeg: 'Ga weg, achter mij, Satan', voel ik meteen de kracht om me tegen het verkeerde te verzetten. Dat is de Heilige Geest die mij helpt. Het is een heerlijk, veilig gevoel. Satan weerstaan is het hapje vooraf aan de tafel van de Heer. Het bereid ons voor op meer van het levenskrachtige voedsel dat de Heer voor ons heeft.

Hoewel het belangrijk is te weten dat Satan ons graag in zijn macht wil krijgen, hoeven we toch niet steeds bang te zijn. In de Leer en Verbonden staat: 'Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen' (LV 38:30). Wanneer wij ons erop voorbereiden de zegeningen van de Heer te ontvangen en om het waardig te zijn Hem te dienen, doen we kracht op – de kracht van de Heilige Geest – en bereiden wij ons erop voor het kwaad te overwinnen.

Eén onderdeel van die voorbereiding is je te bekeren. Als je iets verkeerd hebt ge-

daan, hoop ik dat je beseft dat het verkeerd was en dat je je zult bekeren. Praat erover met je ouders of je bisschop. Zij houden van je en kunnen je helpen begrijpen wat je moet doen om je te bekeren, zodat je weer schoon bent en opnieuw kunt beginnen.

Lieve zusjes, wees niet bang voor Satan of voor de toekomst. Volg gewoon het voorbeeld van de Zoon van onze Hemelse Vader, onze Heiland Jezus Christus. Dan zul je sterk zijn en vol vertrouwen kunnen zeggen: 'Ga weg, achter mij, Satan.'

Als ik vroeger als klein meisje 's zomers wakker werd, hoorde ik door mijn open slaapkamer raam gelijk het lied van de leeuwewerk. Ik hield van de roep van de plevier, het tijlpen van de mees en de schreeuw van de ekster, maar het lied van de leeuwewerk overtrof alles voor mij en ik oefende mij erin dat lied tussen alle andere geluiden te herkennen. Zo kunnen wij ook onze geestelijke zintuigen oefenen om de wil van onze Hemelse Vader te herkennen. Wij oefenen onze geestelijke zintuigen door goede dingen te doen. Er wordt ons geleerd 'naarstig in het licht van Christus [te] onderzoeken, opdat gij het goede van het kwade zult kunnen onderscheiden; en wanneer gij alles, wat goed is, zult aannemen, en het niet veroordeelt, zult gij voorzeker een kind van Christus zijn' (Moro. 7:19).

'Alles wat goed is, aannemen' wil zeggen het goede zoeken en doen. Dan zul je je prettig voelen. Je kunt weten wat je moet kiezen. Hoewel je het antwoord gewoonlijk niet zo gemakkelijk zult horen als ik het lied van de leeuwewerk hoorde, zul je kunnen voelen dat hetgeen je doet juist is.

In zijn toespraak voor alle kinderen tijdens de vorige algemene conferentie, heeft president Benson je verteld hoe je gelukkig kunt zijn. Hij vertelde je wat onze Hemelse Vader je wil laten weten. Vraag om een kopie van zijn woorden en bewaar ze bij je Schriften. Lees ze dikwijls. Als je doet wat de profeet zegt, zul je weten wat Gods plan voor jou is en hoe je je daaraan kunt houden.

Volg het voorbeeld van goede vrouwen. Jullie hebben vanavond vrouwen gezien die ernaar streven zich aan Gods plan te houden. Zuster Jepsen, onze dirigente, en zuster Doxey en zuster Jack, die een toespraak hebben gehouden, zijn een groot voorbeeld – toonbeelden om na te volgen. Ik getuig dat zij de waarheid hebben gesproken. Zuster Joy Evans, zuster Jayne Malan en zuster Ruth Wright, die ook raadgeefster in de zustershulpvereniging, de jonge-vrouwen en het jeugdwerk zijn, zijn geestelijk ingestelde vrouwen en grote leidsters. De leden van de algemene besturen van het jeugdwerk, de jonge-vrouwen en de zustershulpvereniging, die hier op het podium zitten, hebben ervoor gekozen in alle onbaatzuchtigheid de Heer te dienen. Het zijn

vrouwen die dromen hebben gehad, zich zorgen hebben gemaakt en gegroeid zijn, net zoals jullie nu doen. Behalve hun roeping in de kerk hebben zij op kleine, persoonlijke manieren veel goeds gedaan.

En mijn dierbare vriendinnen zuster Barbara Winder, algemeen presidente zustershulpvereniging, en zuster Ardeth Kapp, algemeen presidente jonge-vrouwen, zijn echte heldinnen. Toen zuster Kapp een meisje was, had ze net als jij moeite met haar schoolwerk. Maar later is zij met lof geslaagd en heeft zij verschillende universitaire titels gehaald. En toen zuster Winder een meisje was, maakte zij zich, net als sommigen van jullie, zorgen omdat haar ouders niet actief waren in de kerk. Nu zijn ze in de tempel aan elkaar verzegeld. Net als jullie, en net als ik, hebben zuster Kapp en zuster Winder nog steeds dingen waar zij zich zorgen over maken en waar zij mee worstelen. Zij weten dat de dingen niet altijd gaan zoals wij willen, maar dat onze Hemelse Vader ons altijd zal helpen als wij ons best doen en gehoorzaam zijn. Dan zullen wij datgene krijgen wat het beste voor ons is. Zij hebben zich voorbereid. Zij volgen de Heiland en ook de profeet. Zo hebben zij geleerd wat Gods plan voor hen is en zij doen hun best zich aan dat plan te houden.

Zij zijn hele gewone meisjes geweest, zoals ik jullie nu zijn, met dezelfde dromen en angsten die jullie ook kennen. Nu zijn het gewone vrouwen die een buitengewoon leven leiden en belangrijk werk voor de Heer doen, zoals jullie eens zullen doen. Zuster Winder en zuster Kapp, ik hou zoveel van jullie! Jullie zijn een geweldig voorbeeld voor ons allemaal.

Meisjes, jullie kunnen het voorbeeld die zusters volgen. Er zijn ook vele goede vrouwen om jullie heen. Let op de goede dingen die jullie moeders doen. Ook jullie grootmoeders, grotere zussen, leidsters en leerzusters hebben goede eigenschappen en kunnen jullie vele goede dingen leren. Zij weten hoe belangrijk het is de Heiland te volgen en een goed voorbeeld voor jullie te zijn. Maar houd je bovenal aan Gods plan voor jou. Bereid je voor en vrees niet, want God kent je, houdt van je en waakt over je.

Deslotwoorden van het lied dat we zo meteen van dit schitterende koor zullen horen, vertellen ons hoe onze Hemelse Vader wil dat we ons aan zijn plan houden. De woorden zijn:

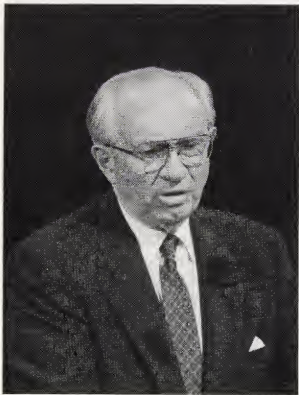
'Wat vraagt Hij ons? Te leven als zijn Zoon.'

Net zoals eten onze lichamelijke honger bevredigt, kunnen wij met voldoening en vreugde deelneemen aan alles wat de Vader ons voorschotellet wanneer wij het voorbeeld van zijn Zoon volgen en ons te goed doen aan de tafel van de Heer. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verwezenlijk uw goddelijk potentieel

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Train uw handen en uw verstand; zorg ervoor huwelijk en moederschap in het juiste perspectief te blijven zien en leid een leven vol geloof, gebed en naastenliefde.'

Wanneer er een zustersvergadering is, ziet de Tabernakel er mooier uit dan anders. Dank u voor uw komst. Het is moeilijk om nog iets goeds te zeggen nadat deze drie kundige en toegewijde vrouwen gesproken hebben. Ik wil hun woorden onderstrepen, ze hebben ons ermee geïnspireerd.

President Benson heeft mij de opdracht gegeven om hier te spreken. Ik ben dankbaar dat hij bij ons is. Ik wil u namens hem en president Monson, en alle andere algemene autoriteiten van de kerk, zeggen dat zij u liefhebben. Weet dat wij u liefhebben en dat we willen dat u gelukkig bent als dochter van God en zuster in de kerk.

Een week geleden maakte ik iets interessants mee. Zonder dat ik daartoe officieel opdracht gekregen had, bezocht ik een ringconferentie in een landelijk gebied in het zuidoosten van Utah. De ringpresident en zijn vrouw hadden zuster Hinckley en mij uitgenodigd om bij hen te logeren. Terwijl

hij de zaterdagmiddagbijeenkoms leidde, reden wij door het ringgebied en deden een stuk of zes plaatsjes aan die alle een kerkgebouw hebben. We merkten dat het gras groen was en de gebouwen goed onderhouden, ondanks het feit dat ze klein waren en in sommige gevallen oud. We reden rond en keken naar de huizen die er bescheiden uitzagen, maar over het algemeen nethed en schoonheid uitstraalden en omgeven waren door bloeiende bloemen. Daar ik een weekend vrij had, wilde ik deze reis maken om de mensen gewoon te bedanken voor hun geloof en getrouwheid, en om mijn liefde voor hen uit te spreken. De meesten zijn boeren die hard moeten werken voor een klein inkomen. Maar ze kennen een grote waarheid: de wet van de oogst – 'wat gij ook zaait, dat zult gij eveneens oogsten' (LV 6:33).

Zij weten dat je geen tarwe oogst als je haver gezaaid hebt. Zij weten dat je van een trekpaard geen renpaard kunt maken. Zij weten dat je, om een nieuwe goede generatie op te bouwen, hard moet werken, in geloof en met een duidelijk doel voor ogen. Je moet een droom hebben, plannen maken, dienen, opofferen en bidden. Toen we twee dagen bij deze geweldige mensen waren geweest, merkte zuster Hinckley op: 'Deze mensen zijn het cement dat de stenen van de kerk bijeenhoudt'.

Het huis waarin wij logeerden was niet opzichtig, maar wel comfortabel, schoon en mooi. De man heeft volgens mij geen groot inkomen, maar hij weet hoe het verstandig besteed moet worden nadat er eerst tiende en andere gaven van betaald zijn en er geld opzij gezet is. Zijn echtgenote is een mooie vrouw en moeder van zes zonen en een dochter. Je hoeft in dat gezin niet naar liefde en wederzijds respect te zoeken. Er is waardering en dankbaarheid. In de loop der jaren hebben ze tegenspoed gehad: tijden van schaarste en levensbedreigende ziekte.

Ik herhaal: ik ging naar deze mensen toe om mijn dankbaarheid en liefde voor hen uit

te spreken. En in ruil daarvoor kreeg ik een gevoel van grote liefde. In deze ring, die bestond uit kleine plattelandswijken, onder mensen die volkomen ongekunsteld waren, vond ik sterkte, geloof en deugd. Ik zag mannen met ruwe handen en een door vele zomers zonneshijn gerimpeld gezicht, mannen in wier hart een groot vermogen om lief te hebben huist – liefde voor het land en de lucht erboven, liefde voor hun vrouw en kinderen, liefde voor de kerk en haar eeuwige doelen, liefde voor God en de Heiland van de mensheid.

Ik keek knappe vrouwen in de ogen – vrouwen met grote liefde, kracht en vermogen; oudere vrouwen die moeilijkheden, teleurstelling en verdriet kennen; jonge vrouwen die doelen, eerzaamheid, kennis en kunst kennen. Ik keek kinderen in de ogen – mooie, heerlijke, onschuldige kinderen.

Ik wil niet suggereren dat ik dergelijke mensen niet zou kunnen vinden in steden en dorpen elders in de wereld. Zulke mensen zijn overal te vinden, maar op de een of andere manier leek er onder de mensen die wij bezochten een veel groter percentage te zijn. Ze stonden met beide benen stevig op de grond. Zij wisten wat werken was, ongeacht de tijd of het seizoen.

Ik wilde hen ook bezoeken omdat ik in vele landen hun zonen en dochters had ontmoet die op zending waren. Zij waren effectieve zendingelingen omdat ze hadden geleerd vroeg op te staan om hun karweitjes te doen. Zij waren toegewijde zendingelingen omdat ze op jonge leeftijd naast hun geknelde moeder hadden leren bidden en hun vader hadden horen getuigen van dit werk van de laatste dagen. Die zonen en dochters zijn niet alleen op zending gegaan, maar ze hebben grote offers gebracht om ver weg een opleiding te kunnen volgen en ze hebben in het hele land vooraanstaande posities bereikt, in de zakenwereld en andere beroepen.

Ik had een koffertje met papierwerk meegenomen om tijdens de lange rit heen en terug door te lezen. Tussen de papieren bevonden zich drie brieven die door vrouwen in andere gebieden naar het hoofdkantoor van de kerk waren gestuurd. In die brieven werd verteld over zaken die een sterk contrast vormden met wat ik tijdens mijn weekendbezoek had gezien – in de brieven was sprake van verdriet en gebroken harten; van egoïstische, gewelddadige en veeleisende echtgenoten; van ondankbare kinderen wier jonge leven getekend was door mishandeling; van een groot verlangen naar liefde, aandacht en de gelegenheid om talenten te ontwikkelen.

Ik voel mee met de schrijfsters van die brieven en met vele anderen die zich door de omstandigheden waarin zij verkeren, verdrukt en verstikt voelen, nog net niet ver-

traapt. Ik betreur het dat er mannen zijn die egoïstisch, gemeen, gevoelloos en zelfs gewelddadig zijn. Zij behoren veroordeeld te worden maar ook medelijden te krijgen. Ik geloof dat iedere man die een dochter van God kwaad doet, daarvoor eens rekenschap zal moeten afleggen. De dag zal komen dat hij vol spijt en berouw voor de rechterstoel zal staan. Maar dat is materiaal voor een andere toespraak – een toespraak voor de broeders van de kerk.

U, zusters, wil ik vanavond de volgende aansporing geven. Ik wil u aansporen om uw goddelijk potentieel te verwezenlijken. U bent eraan herinnerd dat u een goddelijk erfdeel hebt. 'Ik ben een kind van God' is was aanwezig toen er 'oorlog [kwam] in de hemel; Michaël en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak; (. . .)

'En de grote draak werd [op de aarde] geworpen, de oude slang die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt; hij werd op de aarde geworpen en zijn engelen met hem' (zie Op. 12:7, 9). U bevond zich onder diegenen die voor het plan van de Verlosser kozen in plaats van het plan van hem die onze tegenstander werd. De plaats die u inneemt in het plan van God onze Eeuwige Vader is groot en wonderbaarlijk.

Is er iets mooiers, iets dat meer van goddelijkheid getuigt dan een lieflijk klein meisje? Ik heb kleindochtertjes met glanzende ogen, die zingen, glimlachen en mijn hart raken met hemelse gedachten. Wanneer ik die onschuldige kindertjes zie, herinner ik me de woorden van de Heer: 'Wanneer gij [. . .] niet [. . .] wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeer niet binnengaan' (Matt. 18:3; zie ook 3 Ne. 11:37-38).

Ik zie jonge vrouwen die een jeugdige schoonheid uitstralen, wiens deugd waardvoller is dan goud; jonge vrouwen die intelligent zijn en enthousiast en ijverig studeren om zich het woord van de Heer eigen te maken en zich erop voorbereiden om met eere en bekwaamheid hun plaats in de wereld in te nemen. Ik zie jonge vrouwen die het woord van God kennen en het kunnen citeren; die de normen van de kerk kennen en ernaar leven; die een gevoel van eigenwaarde hebben en intens kunnen genieten van de schoonheid van het leven, de natuur, muziek en kunst; die de waarheid koesteren

en ernaar streven hun begrip ervan te vergroten; die hebben besloten dat het begeerenswaardigste doel is waardig te zijn de tempel binnen te gaan om een goddelijke begiftiging en een eeuwige verzegeling te ontvangen. Kan iemand eraan twijfelen dat hierin iets goddelijks schuilt?

Ik zie jonge moeders. Ik heb drie dochters en twee schoondochters die hun echtgenoot en eren en liefhebbers, die hun kinderen koesteren, verzorgen en opvoeden, die lesgeven en leidinggeven in de organisaties van de kerk, die onzelfzuchtig naar het huis des Heren gaan, die het leven liefhebben en de bijbehorende moeilijkheden en tegenspoed tegemoet treden en tegelijk met volle teugen van de verrijkende ervaringen en schoonheid ervan drinken.

Ik geniet van hun lachen, hun sprankelende discussies, en ik dank de Heer voor hen en de velen die zijn zoals zij, en voor de goddelijke vonk in hen.

Als ik kijk naar oudere vrouwen die rijp zijn geworden door de jarenlange levenservaring, dan zie ik vrouwen met een hart dat een krachtig geloof herbergt. In hun ziel is een grote mate van liefde aanwezig die verbreed wordt om anderen tot zegen te zijn. In hun leeft waardering voor deugdzzaamheid, waarheid en schoonheid. In hun hart hebben zij een begrip van en liefde voor God onze Eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon, onze Verlosser.

Zij behoren tot diegenen die het niveau van hun goddelijke natuur bereiken.

Ik wil zodel de jongeren als de ouderen snel drie ideeën aan de hand doen om zich mee bezig te houden. Ik geef die ideeën niet om u ertoe aan te zetten meer te willen bereiken dan u kunt. Plaag uzelf alstublieft niet met de gedachte dat u gefaald hebt. Stel geen doelen die te hoog gegrepen zijn. Doe gewoon wat u kunt, zo goed als u kunt, dan zal de Heer uw moeite aanvaarden.

Allereerst stel ik voor dat u uw harten en uw verstand traint. U behoort tot een kerk die voorstander is van leren. De jonge vrouwen wil ik voorstellen om zoveel mogelijk te leren. Ontwikkel uzelf, zodat u een bijdrage kunt leveren aan de maatschappij waarin u leeft. Het ontwikkelen van het verstand heeft iets goddelijks. 'De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid' (zie LV 93:36). 'Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen' (LV 130:18).

De vrouw kan zich op bijna elk gebied van menselijke ontwikkeling bewegen, in tegenstelling tot de moeilijke beperkingen van nog maar enkele jaren geleden.

Ik zou willen dat u allen de zegening kreeg van een gelukkig huwelijk, een gelukkig gezin en dat u niet de arbeidsmarkt op hoeft te gaan om voor uw inkomen te werken. Maar

ik weet dat dit voor sommigen onder u noodzaak kan zijn en dat u daar beter op voorbereid zult zijn als u wat geleerd hebt met uw handen en uw verstand. Bovendien, of het nu om het verdienen van een inkomen gaat of niet, een opleiding is een investering die u altijd op de een of andere manier blijft terugverdienen.

En als uw verstand gebruikt om iets te leren, kweek dan ook waardering aan voor het mooie, het artistieke; ontwikkel het talent dat u bezit, of dat nu klein of groot is.

Ik was onlangs in de Manti-tempel. Ik denk in die tempel altijd aan de vrouw die een groot deel van de prachtige muurschilderingen in dat gebouw gemaakt heeft. Haar naam was Minerva Teichert. Jaren geleden heb ik haar enkele malen gesproken. Ze kwam uit een klein boerendorp in Wyoming. Zij had een talent en ontwikkelde dat. Haar opmerkelijke werk siert een van de huizen des Heren.

Hoewel sommigen onder u helemaal bezet zijn vanwege het werk in het gezin, en op dit moment in uw leven geen tijd hebben voor andere bezigheden, kunt u uw kennis en begrip vergroten door goede boeken te lezen. Ik zal de eerste zijn om toe te geven dat er veel goeds te zien is op de televisie, maar ik besef ook dat velen er enorm veel tijd aan verspillen, vooral diegenen die hun tijd doorbrengen met het kijken naar prikkelende troep. Wat is een goed boek toch geweldig! Het is zo stimulerend de gedachten te lezen van en te delen met een groot schrijver; gedachten waardoor iemands zienswijze verrijkt, versterkt en ontwikkeld wordt! U kunt denken dat u het daarvoor te druk hebt.

Door tien tot vijftien minuten per dag in de Schriften te lezen, kunt u een geweldig inzicht krijgen in de grote eeuwige waarheden die door de invloed van de Almachtige bevaard zijn gebleven, om zijn kinderen tot zegen te zijn. Naarmate u over het leven en de leringen van de Heer Jezus Christus leest, komt u nader tot Hem die de oorzaak is van onze verlossing.

Mijn tweede voorstel: zorg ervoor huwelijk en moederschap in het juiste perspectief te blijven zien. Iedere jonge vrouw heeft als doel een gelukkig huwelijk. Ik weet dat sommigen deze gelegenheid onthouden zal worden. Ik spoor u aan om geen zelfmedelijden te hebben. In plaats daarvan kunt u zich beter levenslustig en opgewekt bezighouden met iets wat u bevredigt, omgaan met anderen die ijverig prijzenswaardige doelen nastreven. Denk er altijd aan dat u niet alleen staat. Er zijn duizenden die in dezelfde situatie verkeren. En u bent geen hulpeloos slachtoffer van het noodlot. In hoge mate bepaalt u zelf wat er met u gebeurt en kunt u uw eigenwaarde vergroten door hun die in nood zijn de helpende hand toe te steken.

Zij zullen uw talenten, bijdragen en hulp waarderen.

Tot de gehuwden onder u zeg ik: zorg ervoor dat u en uw echtgenoot gelijkwaardige partners zijn. Ik heb hier al eerder gezegd dat God onze Eeuwige Vader zijn dochters niet minder lief heeft dan zijn zonen. Volgens het evangelie staat de vrouw naast haar

echtgenoot – niet achter of voor hem, maar, ook in de ogen van God, als een ware partner naast hem.

Als ik naar de vrouw kijk die al 52 jaar mijn partner is, denk ik: is wat zij gedaan heeft minder aanvaardbaar voor de Heer dan wat ik gedaan heb? Ik ben ervan overtuigd dat dat niet het geval is. Ze heeft mij in stilte ter-

zijde gestaan, heeft mij gesteund in mijn taken, onze kinderen opgevoed en geholpen, vele taken in de kerk uitgevoerd, en overall waar ze kwam oneindig veel opgewektheid en welwillendheid verbreed. Hoe ouder ik word, hoe meer ik deze vrouw, die meer dan een halve eeuw geleden samen met mij aan het altaar in het huis des Heren neerknielde, waardeer en liefheb.

Ik wens met geheel mijn hart dat elk huwelijk een gelukkig huwelijk mag zijn. Ik wens dat elk huwelijk een verbintenis tussen gelijkwaardige partners mag zijn. Ik geloof dat die wens kan uitkomen als er een bereidheid is om dat tot stand te brengen. God zegene u, geliefde zusters: u bent de koningin in uw gezin, en ik bid dat u dat geluk mag vinden dat komt door de kennis dat men u liefheeft, eert en koestert.

Ten derde wil ik voorstellen dat u een leven vol gebed, geloof en naastenliefde leidt. Onze Hemelse Vader heeft zijn dochters begiftigd met een uniek, geweldig vermogen om hen die in moeilijkheden verkeren de helpende hand toe te steken, te troosten, op te beuren, hun wonden te verbinden en hun verdrietige hart te verheffen.

De verdrijving uit Missouri in 1838 is een van de donkerste perioden uit de geschiedenis van ons volk. De gebeurtenis die ik bedoel staat bekend als de slachtpartij bij Haun's Mill. Bij die tragische gebeurtenis verloor Amanda Smith haar man en haar zoon Sardijs. Haar jongere zoonje Alma werd ernstig verwond. In het donker droeg ze hem van de molen naar een schuilplaats in het struikgewas. Zijn heupgewricht was aan één kant helemaal weggeschoten. Gedurende die nacht riep zij in gebed uit: 'O, Hemelse Vader (. . .) wat moet ik doen? U ziet mijn arme gewonde jongetje en weet hoe onervaren ik ben. O Hemelse Vader, leid mij en laat me weten wat ik moet doen!' Later heeft ze in haar dagboek opgeschreven wat er gebeurde: 'Ik werd geleid, net alsof er een stem tot mij sprak.

'De as van ons vuur smelde nog na. We hadden schors van een hickoryboom verbrand. Mij werd ingegeven een oplossing te maken met de as, een doek erin te dompelen en die in de wond te houden. Het deed pijn, maar kleine Alma was te dicht bij de dood om erop te reageren. Ik doordrenkte de doek telkens weer en hield die in het gat waaruit het heupgewricht was weggeslagen. (. . .)

'Toen ik gedaan had wat mij was ingegeven, bad ik weer tot de Heer, en ontving weer zo duidelijk leiding alsof er een dokter stond die tot mij sprak.

'Vlakbij stond een Noordamerikaanse iep. Mij werd gezegd dat ik hiervan een kompres moest maken en daarmee de wond moest vullen' (Edward W. Tullidge, *The Women of Mormonism*, New York, 1877; herdruk, Salt Lake City, 1957, 1965, blz. 124).

Ze slaagde erin de gewonde jongen naar een huis te brengen. Met de liefde en het geloof van een moeder zei ze tegen hem: 'De Heer kan daar iets maken in plaats van je heup.' Ze liet hem op zijn buik liggen, en terwijl hij zo lag gebeurde er een wonder. Daarover heeft ze geschreven: 'Alma lag dus vijf weken op zijn buik, totdat hij volledig hersteld was. Op de plaats van het ontbrekende gewricht groeide er flexibel kraakbeen, wat tot op heden de dokters nog verbaast.

'Op de dag dat hij voor het eerst weer liep,

was ik buiten een emmer water aan het halen toen ik de kinderen hoorde gillen. Ik rende bang terug, ging naar binnen, en zag Alma ronddansend, terwijl de kinderen gilden van verbazing en vreugde.

'Dat is nu bijna veertig jaar geleden,' heeft ze tot slot geschreven, 'maar Alma is nooit ook maar enigszins kreupel geweest en heeft als zendeling van de kerk toch veel gereisd. Hij is een wandelend getuigenis van het wonder van de macht van God' (*Ibid.*, blz. 128).

De lange ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf begroet conferentiegangers.

Buitenlandse conferentiegangers kunnen met een hoofdfitefoon naar een simultaanvertaling van de conferentioespraken luisteren. De toespraken werden in dertig talen vertaald.

De macht van gelovige vrouwen is wonderbaarlijk, dat is keer op keer – en wordt nog steeds – in deze kerk bewezen. Ik geloof dat dat voortvloeit uit die goddelijke vonk in u.

Zusters, verwezenlijk uw goddelijk potentieel. En terwijl u daar mee bezig bent, maak gelijk van de wereld waarin u leeft een betere plaats voor uzelf en allen die na u komen. Er is veel te doen. Er zijn veel moeilijkheden te overwinnen.

Onlangs las ik over een vrouw die jaren geleden overleden is, maar wier werk gevolgen heeft gehad die over de hele wereld steeds meer te merken zijn.

Rachel Carson gaf in oktober 1962 haar boek *Silent Spring* [*De stille lente*] uit – dat is nog maar 27 jaar geleden. In haar boek vestigde ze de aandacht van het hele land en van de wereld op de gevaren van giftige chemische stoffen. Haar boek werd bekritiseerd en gehekeld, maar de mensen lazen het en begonnen zich bewust te worden van de gevaren die om hen heen ontstonden. Er werden van dat boek twee miljoen exemplaren verkocht en gelezen. Er was sprake van een algemene bewustwording. Er werden wetten aangenomen. Sindsdien is er opmerkelijk veel gedaan aan het reinigen van lucht en water. Sommigen mogen dan vinden dat alles nu tot in het extreme aan banden is gelegd, wat soms ook gebeurt, maar niemand kan betwisten dat wij en de volgende generaties beter beschermd zullen zijn door wat deze vrouw gedaan heeft. Zij was goed opgeleid, maakte haar mening stoutmoedig bekend, en haar boek heeft de houding van miljoenen mensen over de hele wereld veranderd.

Toen de mannen in de pionierstijd de alsem uitgroeven en de grond omploegden om gewassen te planten die nodig waren om te overleven, waren er veel vrouwen en moeders die wat bloemen en fruitbomen plantten om het saai pioniersleven iets moois en smaakvol te geven. U kunt zoveel doen. Schoonheid is iets goddelijks. Het ontwikkelen van schoonheid is een uiting van uw goddelijke natuur.

Natuurlijk zijn er moeilijkheden die overwonnen moeten worden, en het zijn er niet weinig. Er moeten beproevingen doorstaan worden. Er is veel kwaad in de wereld en teveel grofheid, ook in het gezin. Doe wat in uw vermogen ligt om boven dit alles te staan. Verweer u, protesteer tegen het kwaad en geweldadigheid. Hoed u voor misbruik. Weer uit uw gezin de troep van de wereld, die tot dergelijk misbruik kan leiden. Verwezenlijk uw goddelijk potentieel en erfdeel. God zegene u, geweldige meisjes, sterke en vaardige jonge vrouwen, gelovige en integere oudere vrouwen, moeders in Zion, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verslag voor kinderen van de algemene conferentie
op 30 september en 1 oktober 1989

Ze hebben het ook tegen ons

President Ezra Taft Benson: Wij moedigen de gezinnen aan om hun bejaarde ouders en grootouders de liefde, zorg en aandacht te geven die ze verdienen.

Onze ouders eren en respecteren betekent dat wij hen hoog achten. Wij waarderen hen en houden van hen. We behandelen ze beleefd en attent.

Eren wil zeer zeker ook zeggen dat we de rechtvaardige verlangens van onze ouders inwilligen.

Ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf: Hun hele leven hebben mannen, vrouwen en zelfs kleine kinderen recht op geïnspireerde leiding – persoonlijke openbaring!

Ouderling David B. Haight van het Quorum der Twaalf: Ik ben met eerbied vervuld voor de goedheid en majesteit van de Schepper, die niet alleen de namen van de sterren kent maar ook uw en mijn naam – een ieder van ons als zijn zoons en dochters.

Ouderling James E. Faust van het Quorum der Twaalf: Ons is beloofd dat de president van de kerk, als openbaarder voor de kerk, leiding voor ons allen zal ontvangen.

Onze veiligheid ligt in het luisteren naar zijn raad.

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf: Een van de beste eigenschappen van een zoon of dochter van God, ongeacht zijn of haar omstandigheden, is de vastbeslotenheid om zich te verbeteren. Omdat er bij iedereen ruimte voor verbetering is, moeten we altijd gewillig zijn om het goede in anderen te zien en te stimuleren.

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf: De zendingen hebben ons geloof en onze gebeden nodig. Bid iedere dag vurig voor hun veiligheid en bescherming, want dat is een uitermate belangrijke manier waarop wij hen kunnen steunen, zodat zij hun belangrijke opdracht om het evangelie in de hele wereld te verkondigen, kunnen vervullen.

Ouderling Dean L. Larsen van het Presidium der Zeventig: Er schuilt een bijzondere kracht in de Schriften. Schriftstudie, gecombineerd met dagelijks, doelgericht gebed, kan veel van de vastberadenheid verschaffen die wij in deze tijd nodig hebben als tegenwicht tegen de invloeden die zo overheersen in de wereld en die ons tot verboden wegen voeren.

Ouderling W. Eugene Hansen van het Eerste Quorum der Zeventig: Denk aan de gevoelens van de ander, let erop dat u niemand vernedert of kleineert, hetzelfde met uw woorden, hetzelfde met uw daden.

Ouderling Benjamin B. Banks van het Tweede Quorum der Zeventig: Bestudeer de Schriften

– lees ze niet alleen, maar bestudeer ze – vooral het Boek van Mormon, zoals president Benson ons heeft aangeraden. Zorg ervoor sterk genoeg te zijn om het woord van wijsheid na te leven en de raad op te volgen die je ouders en priesterschapsleiders je geven. □

Nieuwe taken voor algemene autoriteiten Mutaties in Presidium der Zeventig; ontheffingen

Tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de algemene conferentie, op 30 september 1989, werden twee leden van het Eerste Quorum der Zeventig geroepen als lid van het Presidium der Zeventig. Ook kregen acht leden van het Eerste Quorum der Zeventig het emeritaat, en werden acht leden van het Tweede Quorum der Zeventig ontheven. Door deze mutaties was het nodig het algemeen presidium van de zondagsschool en dat van de jonge-mannen te reorganiseren.

Geroepen om te presiden

Geroepen als lid van het Presidium der Zeventig zijn ouderling Rex D. Pinegar en ouderling Carlos E. Asay; zij volgen ouderling Wm. Grant Bangerter en ouderling Hugh W. Pinnock op.

Zowel ouderling Pinegar als ouderling Asay bekleeden al vele jaren een leidende functie in de kerk. Ouderling Pinegar is zeventien jaar algemeen autoriteit, ouderling Asay meer dan dertien.

Naast zijn taak als raadgever in het algemeen presidium van de jonge-mannen, was ouderling Pinegar werkzaam als pre-

sident van het Gebied Noord-Amerika-Zuidoost. Op 6 oktober 1972 werd hij geroepen als lid van de Eerste Raad der Zeventig; hij was toen president van het Zendingsgebied Virginia-North Carolina. Ouderling Asay is drie jaar werkzaam geweest als president van het Gebied Europa. Hij werd op 3 april 1976 lid van het Eerste Quorum der Zeventig, en was van 1980 tot 1986 lid van het presidium van het quorum. Hij is voormalig hoofd van de afdeling zendingswerk en van de afdeling leerplannen.

Algemeen presidium van de zondagsschool

Ontheven als algemeen presidium van de zondagsschool zijn ouderling Robert L. Simpson als president, en de ouderlingen Devere Harris en Derek A. Cuthbert als raadgever. Ouderling Hugh W. Pinnock, de nieuwe algemeen president van de zondagsschool, is al van 1979 tot 1986 in die functie werkzaam geweest. Op 4 oktober 1986 werd hij geroepen als lid van het Presidium der Zeventig, en werd toen hoofd van de afdeling leerplannen. Hij is sinds 1977 algemeen autoriteit.

Ouderling Derek A. Cuthbert, nu eerste raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool, had in zijn vaderland Engeland verschillende leidende posities vervuld toen hij op 1 april 1978 geroepen werd als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Ouderling Ted E. Brewerton, tweede raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool, komt oorspronkelijk uit Canada. Voor zijn taken in de kerk heeft hij enkele jaren in Midden- en Zuid-Amerika doorgebracht. Hij werd op 30 september 1978 geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

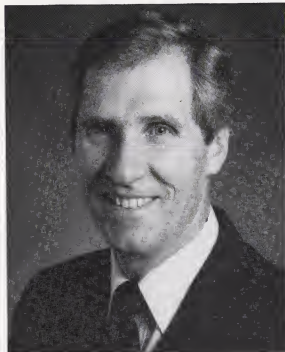
Algemeen presidium van de jonge-mannen

Ouderling Vaughn J. Featherstone van het Eerste Quorum der Zeventig blijft algemeen president van de jonge-mannen, met ouderling Jeffrey R. Holland van het Eerste Quorum der Zeventig als zijn nieuwe eerste raadgever, en ouderling Monte J. Brough van het Tweede Quorum der Zeventig als tweede raadgever. Ouderling Pinegar en ouderling Robert B. Harbertson werden ontheven als lid van het presidium.

Ouderling Featherstone werd in november 1985 geroepen als president van de jonge-mannen. Voordat hij in 1976 geroepen werd als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, was hij meer dan vier jaar werkzaam geweest als raadgever in de Presiderende Bisschop. Hij is nu meer dan zeventien jaar algemeen autoriteit.

Ouderling Jeffrey R. Holland, de nieuwe eerste raadgever in het algemeen presidium van de jonge-mannen, is voormalig president van de Brigham Young University en voormalig commissaris van onderwijs van de kerk. In april 1989 werd hij geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

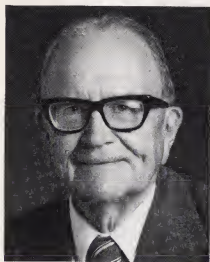
Ouderling Monte J. Brough, tweede raadgever in het algemeen presidium van de jonge-mannen, is voor zijn roeping als algemeen autoriteit in april 1989 werk-

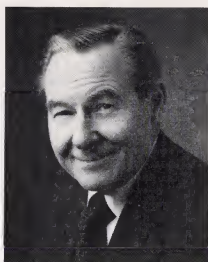
Ouderling Rex D. Pinegar

Ouderling Carlos E. Asay

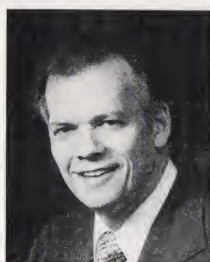
Ouderling Theodore M. Burton

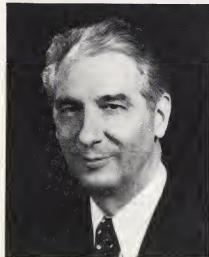
Ouderling Robert L. Simpson

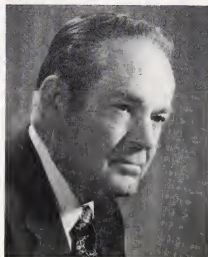
Ouderling Victor L. Brown

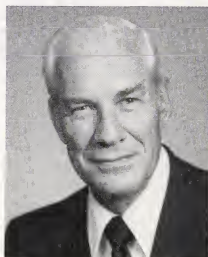
Ouderling Paul H. Dunn

Ouderling J. Thomas Fyans

Ouderling Wm. Grant Bangarter

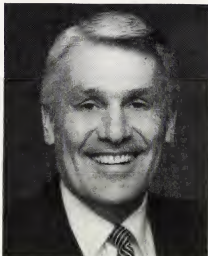
Ouderling Royden G. Derrick

Ouderling Rex C. Reeve

Ouderling Russell C. Taylor

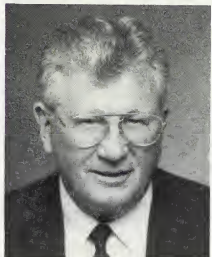
Ouderling Robert B. Harbertson

Ouderling Devere Harris

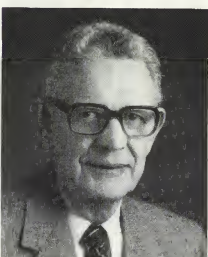
Ouderling Spencer H. Osborne

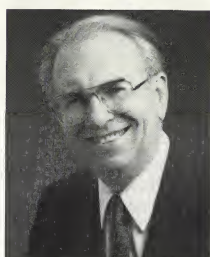
Ouderling Philip T. Sonntag

Ouderling John Sonnenberg

Ouderling F. Arthur Kay

Ouderling Keith W. Wilcox

zaam geweest als lid van het algemeen bestuur van de jonge-mannen, en als president van het Zendingengebied Minneapolis Minnesota.

Meritaat verleend

Het meritaat voor algemene autoriteiten werd in 1978 ingevoerd. Het Eerste Presidium zet toen dat 'deze status van tijd tot tijd zal worden toegekend' aan algemene autoriteiten die 'niet worden ontheven, maar vrijgesteld worden van actieve dienst'. Het meritaat zou worden verleend op grond van factoren als leeftijd en gezondheid.

Deze conferentie werd aan acht algemene autoriteiten het meritaat verleend:

- Ouderling Theodore M. Burton (82), algemeen autoriteit sinds 8 oktober 1960. Hij is voormalig hoofd van de afdeling genealogie (nu familiegeschiedenis), van de kerkelijke programma's in Europa, en voormalig president van de zendingengebieden West-Duitsland en Europa. Hij is 29 jaar algemeen autoriteit.

- Ouderling Robert L. Simpson (74), algemeen autoriteit sinds 30 september 1961, toen hij geroepen werd als raadgever in de Presiderende Bisschop. Hij is werkzaam geweest als algemeen president van de zondagsschool en hoofd van de afdeling tempelwerk, president van het Gebied Stille Zuidzee, president van de Los Angeles-tempel, en president van de zendingengebieden Nieuw-Zeeland en Londen-Oost. Hij is 28 jaar algemeen autoriteit.

- Ouderling Victor L. Brown (75), algemeen autoriteit sinds 30 september 1961, toen hij tweede raadgever in de Presiderende Bisschop werd. Hij is dertien jaar werkzaam geweest als presiderende bisschop, totdat hij op 6 april 1985 werd geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Hij is raadgever geweest in het presidium van het Gebied Utah-Noord, en president van de Salt Lake-tempel. Hij is 28 jaar algemeen autoriteit.

- Ouderling Paul H. Dunn (65), algemeen autoriteit sinds 6 april 1964. Hij is eerste raadgever geweest in het presidium van het Gebied Utah-Zuid, en hoofd van de afdeling priesterschap (hulporganisaties). Daarvoor was ouderling Dunn lid van het Presidium der Zeventig, van 1976 tot 1980, en president van het Zendingengebied New England. Hij is 25 jaar algemeen autoriteit.

- Ouderling J. Thomas Fyans (71), algemeen autoriteit sinds 6 april 1974. Hij is president geweest van het Gebied Utah-Midden en hoofd van de afdeling familie-

geschiedenis. Ook is hij werkzaam geweest als president van de gebieden Utah-Noord en Zuid-Amerika-Zuid, van 1976 tot 1985 als lid van het Presidium der Zeventig, en hoofd van de afdeling coördinatie en de afdeling genealogie. Hij is meer dan vijftien jaar algemeen autoriteit.

- Ouderling Wm. Grant Bangert (71), algemeen autoriteit sinds 4 april 1975. Op 17 februari 1985 werd hij lid van het Presidium der Zeventig, een functie die hij ook van 1978 tot 1980 bekleedde. Hij is hoofd geweest van de afdeling tempelwerk, en is meer dan veertien jaar algemeen autoriteit.

- Royden G. Derrick (74), algemeen autoriteit sinds 1 oktober 1976. Hij is werkzaam geweest als raadgever in het presidium van het Gebied Azië, van 1980 tot 1984 als lid van het Presidium der Zeventig, als hoofd van de afdeling genealogie, en als president van de Seattle-tempel. Hij is dertien jaar algemeen autoriteit.

- Ouderling Rex C. Reeve (74), algemeen autoriteit sinds 1 april 1978. Hij is president geweest van het Gebied Noord-Amerika-Noordwest, hoofd van de afdeling tempelwerk, en president van het Gebied Noord-Amerika-Noordoost. Hij is elf jaar algemeen autoriteit.

Ontheffingen

De acht leden van het Tweede Quorum der Zeventig die tijdens de algemene oktoberconferentie ontheven werden, waren allen in 1984 als algemeen autoriteit geroepen. Ten tijde van hun roeping maakte het Eerste Presidium bekend dat zij vijf jaar werkzaam zouden zijn om dan 'met lof en waardering ontheven te worden. Wij denken dat deze procedure zal zorgen voor een constante influx van nieuw talent, en capabele en gelovige

mannen de kans zal bieden om in deze taken werkzaam te zijn'.

Ontheven werden:

- Ouderling Russell C. Taylor (64), voormalig raadgever in het presidium van het Gebied Utah-Zuid, hoofd van de afdeling zendingswerk, en raadgever in het presidium van het Gebied Europa.

- Ouderling Robert B. Harbertson (57), voormalig raadgever in het algemeen presidium van de jonge-mannen en raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Noordwest.

- Ouderling Devere Harris (73), voormalig raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool en raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Zuidwest.

- Ouderling Spencer H. Osborn (68), voormalig raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Zuidwest, en hoofd van de afdeling zendingswerk; voormalig raadgever in het presidium van het Gebied Verenigd Koninkrijk-Ierland-Afrika.

- Ouderling Philip T. Sonntag (68), voormalig raadgever in het presidium van het Gebied Filippijnen/Micronesië, raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Midden, en raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool.

- Ouderling John Sonnenberg (68), voormalig raadgever in het Gebied Noord-Amerika-Midden, en president van het Gebied Stille Zuidzee.

- Ouderling F. Arthur Kay (73), voormalig president van het Gebied Stille Zuidzee en raadgever in het presidium van het Gebied Mexico-Midden-Amerika.

- Ouderling Keith W. Wilcox (68), voormalig raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Noordoost en hoofd van de afdeling leerplannen. □

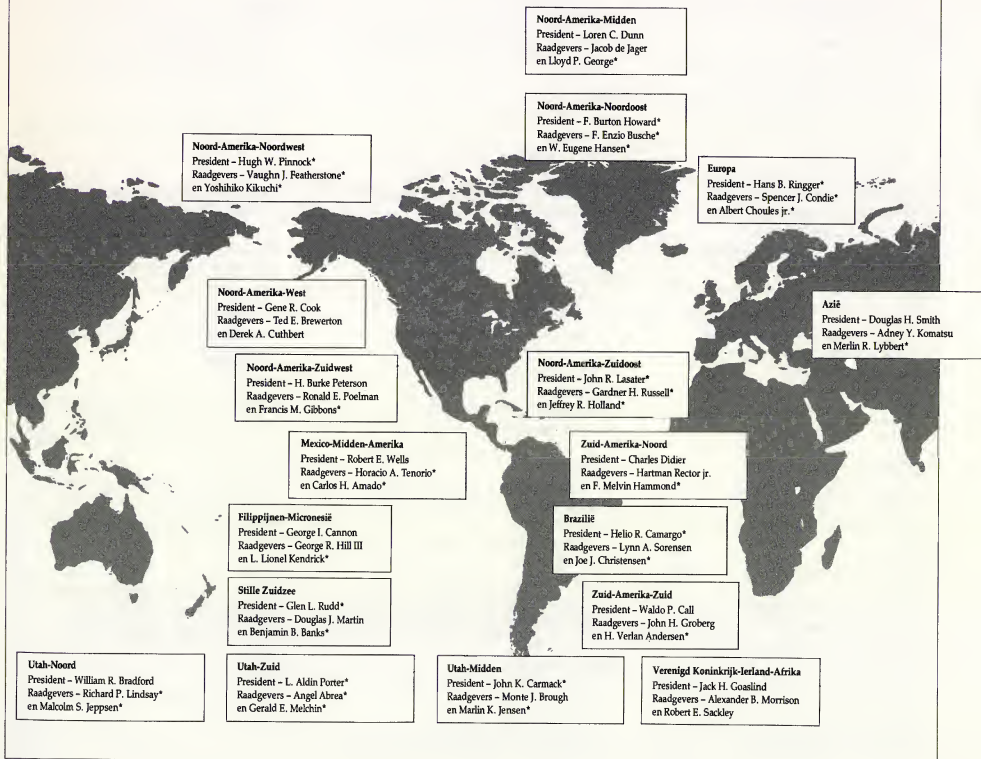

De algemene autoriteiten zingen een tussenlofzang mee. Achter hen het Polynesian Choir uit de Salt Lake Valley. Het koor, dat de muzikale omlijsting van de zaterdagmiddagbijeenkomst verzorgde, werd geleid door Kuinise V. Matagi.

Gebiedspresidiums

Het Eerste Presidium heeft wijzigingen aangebracht in de verdeling van de leden van de quorums van de gebiedspresidiums. Deze wijzigingen waren met ingang van 1 oktober

1989 van kracht. 31 leden van de quorums (aangegeven met een asterisk) hebben een andere taak gekregen. De overigen blijven in dezelfde functie werkzaam.

Index DE STER voor 1989

Aäronische priesterschap

'Aan u, mijn mededienstknechten',
Gordon B. Hinckley, mei
Het witte overhemd van Molisi, *Paula J. Hunt*, mei

Avondmaal

De schoonheid van het avondmaal,
John H. Groberg, juli
Het avondmaal van de Heer begrijpen,
David B. Haight, maart
Vrede tijdens de oorlog, *Robert K. Hillman*, december

Bekering

De universiteit voor het eeuwige leven,
F. Enzo Busche, juli

Boek van Mormon

Acht jaar met het Boek van Mormon,
Dennis C. Brimhall, oktober
De aarde overspoelen met het Boek van Mormon,
Ezra Taft Benson, januari
Het boek schreeuwde erom, *Marvin K. Gardner*, april
Het Boek van Mormon als leidraad voor ouders,
Geri Brinley, augustus
Ware vrienden die mij opbeuren,
Richard G. Scott, januari
Wij getuigen eveneens, *Algemene autoriteiten*, december

Dood

De rouwdienst – een moment voor eerbied,
Boyd K. Packer, januari
Over dood en overlijden,
William W. Timmins, oktober

Drugs

Verslaving of vrijheid,
Russell M. Nelson, januari

Familiegeschiedenis

De drie zonen van opa, *Thomas J. Griffiths*, maart
Onze familie, *J. Richard Clarke*, juli

Gebed

Een lied van de Geest, *Becky Thomas*, april
Een nacht op de Mount Timpanogos,
Scott Kearin, augustus
Het antwoord, *Deane E. Haynes*, november
Ik voelde dat ze voor me baden, *Diana Hudson*, maart
Ware vrienden die mij opbeuren,
Richard G. Scott, januari

Gehoorzaamheid

Volg de Profeet, *Glenn L. Pace*, juli

Geloof

Erop afl, *Thomas S. Monson*, juli
Geestelijke dalen, *Carolyn J. Rasmus*, maart
Het oog des geloofs, *Robert B. Harbertson*, april
Vertrouw op de Heer, *Richard G. Scott*, juli

Getuigenis

De grond en de wortels van ons getuigenis, *John K. Carmack*, januari
Geleerd van de margrietten, *Ann Laemmlen*, maart
Ik getuig, *Ezra Taft Benson*, januari
't Is goed wat u doet, *Julie Hauwiler*, april

Gezin

Een gezin voor Peter, *Lin Watson*, oktober
Geen kinderen, *Ardeth G. Kapp*, augustus
Kenmerken van een gelukkig gezin,
Thomas S. Monson, januari
Kinderen met vrede in hun hart,
Michaelene P. Grassli, januari

Heiland

Anderen uitnodigen tot Christus te komen, *Gene R. Cook*, januari
De genezende macht van Christus,
Gordon B. Hinckley, januari
Denk aan Christus, *Ezra Taft Benson*, juni
De ongeriefelijke Messias, *Jeffrey R. Holland*, maart
Geen gewoon kind, *Barbara Smith*, december

Ik getuig, *Ezra Taft Benson*, januari
In de bovenzaal, *Marvin K. Gardner*, maart
In zijn voetspoor, *Ezra Taft Benson*, februari
Kan uit Nazaret iets goeds komen?,
Thomas S. Monson, april
'Wat dunkt u van de Christus?', *Dallin H. Oaks*, januari

Heilige Geest

Als u beproefd wordt, *A. LaVar Thornock*, mei
De gave van de Heilige Geest – een betrouwbaar kompas, *James E. Faust*, juli

Heb ik antwoord van de Geest gekregen?, *Jay Jensen*, september
Zegeningen van omhoog, *Howard W. Hunter*, januari

Heilsplan

De weg naar volmaking, *Royden G. Derrick*, juli
Tegenspoed en het goddelijke doel van het sterfelijk leven, *Ronald E. Poelman*, juli

Huisonderwijs

Mijn eerste deur, *Robert F. Jex*, december

Huwelijk

Onze wederzijdse liefde, *Kathleen Harcastle*, februari
Vertrouwen in uw huwelijk, *Christie H. Frandsen*, mei

Kinderen

Aan de kinderen van de kerk, *Ezra Taft Benson*, juli

Liefde

Christelijke communicatie, *L. Lionel Kendrick*, januari
De koninklijke wet van de liefde,
Marion D. Hanks, januari
Laat liefde de poolster van uw leven zijn, *Gordon B. Hinckley*, juli

Naastenliefde

Zaden van vernieuwing, *Joseph B. Wirthlin*, juli

Ouderschap

Het Boek van Mormon als leidraad voor ouders, *Geri Brinley*, augustus
'Oefen de knaap', *Tom L. Perry*, januari

Priesterschap

Het priesterschap van God, *Joseph B. Wirthlin*, januari
Onze roeping grootmaken, *Gordon B. Hinckley*, juli

Tegenspoed

Opgewassen zijn tegen de ironie van het leven, *Neal A. Maxwell*, juli
'Zijt gij meerder?', *Jennifer Clark*, oktober

Vergeving

Nooit heb ik mijn vader gekend, *Claude Bernard*, juni

Verzoening

De verzoening; een hemelse gave, *James E. Faust*, januari

Woord van wijsheid

Scoren voor rechtvaardigheid, *Russell C. Taylor*, juli

Zedelijke normen

Aan de jonge vrouwen en jongemannen, *Boyd K. Packer*, juli

Zendingswerk

Anderen uitnodigen tot Christus te komen, *Gene R. Cook*, januari

De uitdaging van een zendingsoproep, *Janet Thomas en Lisa A. Johnson*, februari

Geroepen te dienen, *David B. Haight*, januari

God zij dank, *Thomas S. Monson*, juli

Het evangelie aan hun eigen volk brengen, *Marvin K. Gardner*, juni

In 's Heren tijd, *C. Eric Ott*, mei

Machtig en sterk, *F. Enzo Busche*, augustus

Verkondig mijn evangelie van land tot land, *L. Tom Perry*, juli

Waarom gaan ze op zending?, *A. Lynn Soresby*, november

Wij hebben een taak te vervullen, *Lloyd P. George*, januari

De Tabernakel te Salt Lake City, boven en voor op de omslag, was het toneel van de 159ste algemene oktoberconferentie op 30 september en 1 oktober 1989. De eerste keer dat er in de Tabernakel een algemene conferentie werd gehouden was in oktober 1867, toen president Brigham Young een vierdaagse conferentie presideerde.